

Els Ruiters

*Liefde
in de Steiger*

Els Ruiters

*Liefde
in de Steigers*

Romantisch, charmant en vol humor

Title:

Liefde in de stijgers

Author:

Els Ruiters

Year:

2008

Synopsis:

Mannen: als twee rivalen de handen ineen slaan, wees dan op je hoede! Beide jonge vrouwen zijn bedrogen, maar komen sterker uit de strijd dan ooit verwacht.

Emma de Bie treft op een dag haar vriend Eric aan met een ander. In een klap is de relatie en het samenwonen voorbij. Om het verleden voor eens en altijd achter zich te laten, besluit Emma te verhuizen. Maar Emma blijkt niet de enige gedupeerde! Ook een andere vrouw, Thérèse, werd door Eric finaal voor de gek gehouden. Tegen alle verwachting in besluiten de twee vrouwen de handen ineen te slaan om samen hun leven weer op orde te krijgen. Dat

daarbij slangen en muizen voorbijkomen, een geheim uit het verleden haar achtervolgt en natuurlijk ook de nodige mannen haar pad kruisen, maakt het voor Emma niet makkelijker. Wordt de verhuizing uiteindelijk haar ondergang of haar redding?

Donderdag

Dit kon niet.

Als aan de grond genageld bleef ik staan, met mijn hand op de deurklink van de slaapkamer. De zon wierp fraaie stralen de kamer in en stofdeeltjes dansten als sterretjes in de lichtbundels. Dit was al de vierde week dat het kwik rond de dertig graden schommelde en de warmte van buiten was eindelijk ook doorgedrongen in ons huis en bleef er hardnekkig in hangen.

Het was een beetje stoffig. Of zag het er altijd zo uit als de zon binnenviel?

De dekbedden lagen in een onduidelijke hoop naast het bed op de grond. Op het bed lag ook een onduidelijke hoop: een kluwen van handen, voeten, armen en benen, billen en borsten, korte blonde krullen en lang donkerbruin haar dat ik niet kende. Maar het tafereel liet niets aan de verbeelding over.

Dit kon niet. Ik wist wat ik zag, ik wist waar ik naar keek en ik zou moeten schreeuwen en krijsen en die juffrouw aan haar lange haren van mijn vriend af moeten slepen, maar ik deed niks. Ik stond daar volkomen lam-geslagen in de deuropening en het enige waar ik echt aan dacht was dat het stoffiger in huis was dan ik in de gaten had.

De dame was de eerste die iets merkte. Ze zwiepte haar lange haar over haar mooi gebruinde schouder, hief daarbij even haar hoofd op en zag me vanuit haar ooghoeken staan. Haar adem stakte in haar keel.

“Eric...” fluisterde ze en ik zag zijn handen langs haar smalle heupen omhoog glijden, omdat hij waarschijnlijk dacht dat het gefluister een uiting van genot was. “Eric! Stop!” Ze gooide hem letterlijk van zich af en graaide een kledingstuk van de grond, hetgeen bij nader inzien een T-shirt bleek te zijn, dat ze op beschermende wijze voor zich hield. Ze klampte zich eraan vast alsof het haar laatste strohalp was en het zag er zo belachelijk uit dat ik zou zijn gaan giechelen als ik in andere omstandigheden had gestaan.

“O shit,” hoorde ik een bekende stem heel zacht maar overduidelijk zeggen. Alles lag erin verborgen: het vreemdgaan, de deceptie van het betrappt zijn en de wetenschap dat er consequenties aan vast zouden zitten. Zijn hoofd schoot omhoog van het kussen en hij keek vol afgrijzen naar me.

“Emma...” begon hij en hij krabbelde omhoog. Net als de brunette griste hij om zich heen naar iets om zijn naaktheid te bedekken. Dat was helemaal om te lachen. Hoe vaak had ik dat lichaam, die billen en benen en zijn meer intieme delen al niet gezien? We woonden al vier jaar samen!

“Dit is niet wat je denkt,” bracht hij met moeite uit.

Was dit niet wat ik dacht? O? Ik meende toch dat ik getuige was van heftige vleselijke gemeenschap en niet van een potje jokeren.

“Ik kan het uitleggen,” ging hij verder. Viel hier wat uit te leggen dan? Me Tarzan, you Jane, make love. Helaas was ik niet de Jane uit het rijmpje.

Aan de andere kant van het bed had Brunette ondertussen het shirt aangedaan en zich in een slipje en een korte jeansrok gehesen. Ze hield haar beha en een paar vrolijke roze ballerina's krampachtig tegen zich aangedrukt. Haar ogen flitsten van Eric naar mij en terug, alsof ze in de gaten wilde houden dat ze niet door een van ons beiden uit het raam gesmeten zou worden.

Ik kon geen adem halen. Er laaide een vuur in me op dat zo verzengend was dat ik onmiddellijk begon te zweten als een otter. Ik knipperde met mijn ogen. Mijn huid tintelde van mijn kruintje tot in het puntje van mijn tenen. Mijn benen werden zoutpilaren—ik kon werkelijk geen stap verzetten. De vlammen zetten mijn wangen in vuur en ik kon haast niet slikken. Geen speeksel. En mijn tong deed het ook niet meer. Brunette bedacht waarschijnlijk dat ik toch niet zo heel erg gevaarlijk was, want in een paar snelle passen drong ze langs me heen en achter me hoorde ik haar voetstappen toen ze de trap afrende en door de voordeur naar buiten schoot en daarmee uit mijn leven verdween.

Ze was weg, maar toch registreerde ik op de een of andere manier dat ze tranen in haar ogen had. Heel even zag ik het maar, een seconde of twee, toen ze zich tussen mij en de slaapkamerdeur door wrong en haar blik even de mijne kruiste.

Brunette vond het ook niet leuk.

Eric maakte zichzelf ondertussen belachelijk door recht vanuit het bed in een spijkerbroek te stappen, wat niet helemaal goed ging aangezien hij twee benen in een pijp probeerde te duwen. Toen hij ging staan om meteen voorover tegen de vloerbedekking te kukelen doorbrak hij ongewild de trance waarmee ik hem aan stond te staren. Abrupt draaide ik me om en liep weg van de slaapkamer, de trap af. In de spiegel in de gang ving ik een glimp van mijn spiegelbeeld op. Wat zag mijn hoofd er raar uit. Vuurrood, met kleurloze lippen en blauwe ogen die star en groot waren van ontzetting.

Als schrill contrast piekten mijn witte lokken verward alle kanten op en daardoor leek het wel of ik een of andere vreemde ziekte onder de leden had.

Het was beneden minder warm dan boven, maar er moest nodig wat frisse lucht naar binnen komen. Met houterige passen liep ik de huiskamer door. De achterdeur zat nog op slot, de sleutel lag in de bestekla, zoals altijd, en ik haalde de deur van het slot en zette hem open. Warme lucht kwam

meteen binnen gegolfd. Plotseling merkte ik dat mijn handen trilden, en niet zo'n klein beetje ook, en mijn knieën deden spontaan mee. Ik moest even gaan zitten en zakte als een zoutzak neer op de bank in de huiskamer. Onze huiskamer, met gezellige meubels en de vele planten, posters aan de wanden en de grote lijst vol dubbeltjes en kwartjes die ik vroeger spaarde. Het was echt ons huisje, van Eric en van mij. We hadden hier al heel veel lief en leed gedeeld. De bruine bank waar we doorheen zakten toen we lagen te vrijen, de lamp boven de eetkamertafel die op een dag naar beneden kwam vallen en waarvan de sporen nog steeds in het hout te zien waren; de kast-deur die zo ontzettend piepte en waar ik tot grote hilariteit van Eric eens een halve fles kruipolie tegenaan mikte; de plek in de vloerbedekking, van de keer dat Eric een fles amaretto kapot liet vallen, die nu werd verborgen door een plant.

Op de salontafel lag een berg tijdschriften waar ik nog geen tijd voor had gehad en op de kast een stapeltje enveloppen: post van drie dagen.

Drie dagen. Zo lang was ik weggeweest. Officieel zou ik pas morgen terugkomen. Ik had een drie dagen durend symposium over logopedie en spraak- en luistermethoden achter de rug. Het programma zou tot vanavond laat duren, maar toen ik vanmorgen voor de deur van de grote zaal in het Kasteel Vaalsbroek in het prachtige Limburg stond, bleek dat

de gastspreker door familieomstandigheden niet zou komen. Omdat hij zo laat af moest zeggen, kon er niet meer voor een alternatief programma gezorgd worden. Dus stond ik vanmorgen even besluiteloos op mijn kamer: wat nu? Er was vanmiddag nog een lezing, maar dat was door die ouwe man die leek op een sint-bernardshond en die ik al meerdere malen had gehoord en bij wie ik ook al evenzo vele malen in slaap was gedut. De rest van de dag zou het borrelen en netwerken zijn, om het symposium vanavond af te sluiten met een spetterend diner en dito feestavond. Nou, ik had de afgelopen dagen meer dan genoeg geborreld en genetwerkt, het spetterende diner zou alleen maar slecht zijn voor mijn lijn en dus gooide ik eerder dan gepland mijn spullen in mijn koffer en nam de trein naar huis. Het vooruitzicht van een extra dagje vrij was ook bepaald niet slecht.

En dat was nou net waar Eric niet op gerekend had.

Opeens stond hij achter me in de kamer.

“Em, ik kan het allemaal uitleggen,” stamelde hij. “Ik weet niet wat ik moet zeggen, maar het spijt me ontzettend. Ik zal het nooit meer doen! Emma, zeg alsjeblieft iets. Toe!”

In de weerspiegeling van mijn dubbeltes-en kwartjes-lijst zag ik dat hij zijn handen op mijn schouders wilde leggen, maar dat hij aarzelde en het niet durfde. Goed zo. Als hij me met een vinger aan zou raken, dacht ik niet dat ik voor de gevolgen in kon staan.

“Ik vind het vreselijk, het spijt me echt enorm,” pleitte hij smekend voor zichzelf. “Ik weet gewoon niet wat ik gedaan heb, ik miste je ook zo vreselijk! Emma!”

Wat raar. Met elk woord dat hij zei nam zijn geloofwaardigheid verder en verder af, in plaats van dat hij me milder stemde. In de vijf minuten daarna raketten de ene smoes na de andere op. De treurigste van het hele stel bewaarde hij voor het laatst. “Zie je, dat meisje—ze was net een pitbull, ze wilde niet loslaten. Ik heb haar gezegd dat ik niet van haar gediend was, maar ze heeft vast iets in mijn drinken gedaan en voor ik het wist lag ik boven.”

Met een ruk draaide ik me om. Hoe was het mogelijk. Hoe was het mogelijk! Wat voor een slap gezanik was dit?

“Ik wil dat je vertrekt,” zei ik. Mijn stem was laag en trilde een beetje, maar ik was nog nooit ergens zekerder van geweest. “Vandaag nog. Ik ga nu weg. Als ik terugkom wil ik je niet meer aantreffen.”

“Emma...” Hij keek me verbijsterd aan. O, die ogen van hem, die lach waar ik zo dol op was, die dikke blonde haren waar ik zo graag in woelde. Het was of iemand me heel hard in mijn maag had gestompt. De man met wie ik alles samen deed, met wie ik al vier jaar onder hetzelfde dak verkeerde, met wie ik de zondagochtenden doorbracht, wiens was samen met die van mij in de trommel draaide, wiens naam naast de mijne op de enveloppen stond...

Het was voorbij.

“Em...” In een laatste wanhoopsgebaar spreidde hij zijn armen, alsof hij me ging omhelzen.

“Je gulp staat open,” verstoorde ik hem ruw en liep hem daarna voorbij, griste mijn tas en mijn sleutels van de bank en zonder om te kijken beende ik rechtstreeks de voordeur uit. De tranen stroomden over mijn wangen.

De keukenrol begon zeer te doen aan mijn neus. Ik had zoveel zitten huilen en snuiten dat mijn ogen staken en mijn neus en lippen er schraal van werden. Mam, die thee en bastognes op tafel had gezet, zat naast me op de bank en keek me bezorgd en liefdevol aan. Het huis waar ik was geboren en opgegroeid, was nog steeds hetzelfde ingericht als toen ik vertrok om op kamers te gaan wonen: foto's op de piano, groen-wit gestreept behang en het mosgroene leren bankstel dat scheuren vertoonde in de armleuningen—alles zag er nog precies eender uit. Ook al zou ik hier nooit meer wonen, het voelde toch aan als thuis. En mam was er altijd en ze rook lekker. Naar iets eigens, vertrouwd en dichtbij. Ze streek een pluk van mijn haar opzij.

“Beetje opgelucht?” vroeg ze. Aan haar stem hoorde ik dat ze het er ook moeilijk mee had. Ze mocht Eric heel graag en was ervan overtuigd dat wij samen heel gelukkig oud zouden worden. Ik trouwens ook, maar niks was minder waar. Hij had

me bedrogen, hij was vreemdgegaan. Het klonk zo ontzettend hard als ik het hardop zei dat ik onwillekeurig een beetje in elkaar kromp. Daarom zei ik het maar liever niet. Ik knikte en haalde nog een keer luidruchtig mijn neus op. “Wat moet ik nou doen?” vroeg ik haar.

“Ik zou zeggen, blijf vannacht maar hier slapen.”

“Dat bedoel ik niet, hoewel ik dat wel wil natuurlijk,” zei ik met een diepe zucht. “Wat zou jij doen?”

Haar trekken verzachtten. Ze had geen mooi gezicht, het was een beetje scheef door de hersenbloeding die ze een paar jaar geleden had gehad, maar haar huid was nog steeds heel glad en haar lichtbruine ogen stonden altijd heel levendig. In haar dikke, donkerblonde haar zaten talloze witgrijze strepen. Ze verfdde het niet. Coupe d'age noemde ze het zelf en het stond haar goed. “Hou je van Eric?”

Daar had ik geen antwoord op en ik haalde een keertje mijn schouders op. “Dat weet ik niet. Ik dacht het wel, maar op dit moment voel ik alleen maar walging en afkeer.”

“Zou je toch met hem door willen gaan?” vroeg mam verder, terwijl ze draaide aan haar trouwring.

“Nee. Ja. Nee, toch niet. Vind jij dat ik dat moet doen?”

“Je moet het zelf beslissen, lieverd. Dat kan ik niet voor je doen. Je moet in ieder geval niet bij hem blijven uit angst voor wat anderen zullen zeggen. Daar moet je lak aan hebben.”

“Hallo!” werd er vanuit de hal geroepen. Mijn zus Sabine

kwam binnen en viel me om de nek. “Wat hoor ik nou?
Mam belde, wat een ongelooflijke zakkenwa...”

“Sabine!” riep mam waarschuwend. Mijn zus ging naast me zitten en kneep in mijn hand. “Nou, vertel op! Ik wil alles weten. Waarom, hoe, wanneer, met wie?”

“Sabine, geef Emma een beetje lucht, ja?” zei mam vermanend. Wat een verschil, die twee. Mam had me laten vertellen, laten snotteren en brullen; Sabine leek wel een journalist. Ze wilde alles weten en nam geen genoegen met onduidelijk gejammer. Mijn zus en ik waren ook erg verschillend, in alle opzichten. Mijn haar was opvallend wit (platinablond, noemde de kapper het altijd heel lyrisch) en had nauwelijks slag, zij trok regelmatig met de stijltang ten strijde om haar zwarte krullen in model te brengen. Sabine hoefde maar naar de zon te kijken en werd al bruin terwijl ik de schaduw moest houden om te voorkomen dat ik verbrandde en knalrood werd. Mijn neus was er eentje die je niet over het hoofd zag, die van haar was prachtig van formaat. Zij had een kuiltje in haar kin, ik niet. We hadden alleen dezelfde blauwe ogen, wat op zich al redelijk bijzonder was gezien onze verschillende haren en teint. Ook qua smaak (zij drop, ik chocola) en interesses (zij sporten, ik lezen) hadden we op het eerste gezicht weinig gemeen, maar toch waren we best hecht. Ik vertelde, zij luisterde, vroeg, onderbrak me, vulde mijn zinnen aan en verbeterde me, zodat er uiteindelijk

wel een hele tijd voorbij was vooraleer ik uitgepraat was.

“Wauw, wat een lul,” zei Sabine onomwonden.

“Bien...” zei mam vermoeid.

Ik dacht een tijdje na voor ik iets zei. “Weet je, als je zoiets ziet op televisie denk je altijd: gooi die kerel de deur uit! Maar nu ik het zelf meemaak...we hadden het altijd heel leuk samen.”

“Het is gewoon een smeerlap,” was het ongezouten commentaar van Sabine. Mam trok een wenkbrauw op en ik negeerde de verfijnde opmerking van mijn zus. Mam knikte. “Zo gaat het altijd. Het is altijd anders als je er zelf voor staat, en dat geldt voor een heleboel din-gen.”

“Precies,” knikte ik. “Het is niet alsof ik het heb over een bankstel dat toch niet zo goed bevalt als ik eerst dacht.”

“Daarom moet je het zelf beslissen,” zei mam weer.

“Misschien was het wel een vergissing,” zei ik en meteen schudde ik mijn hoofd. “Bah. Wat ben ik nou een slappeling! Een vergissing! Niks vergissing! Hij heeft me gewoon...hij heeft tegen me gelogen.” Ik kneep mijn ogen een beetje dicht. “Wat zouden jullie doen in mijn plaats?” vroeg ik. “En nou niet zeggen dat ik het zelf moet beslissen. Bien, hoe zou jij reageren?”

Mam liet haar trouwring los en keek mijn zus aan. Sabine gaf antwoord. “Ik zou al zijn spullen in een paar dozen en vuilniszakken smijten, die achter slot en grendel zetten en

hem om de sleutel laten smeken. En voor de rest zou ik verzoeken of hij naar Timboektoe wil verhuizen, want ik zou hem nooit ofte nimmer meer willen zien, horen of spreken. Mocht hij toch toevallig een keertje in mijn buurt komen, dan zou ik niet aarzelen om hem een knietje te geven als de gelegenheid daarvoor zich voordeed. Duidelijk antwoord?”

Verbluft staarde ik Sabine een paar tellen aan. Een knietje geven? Daarop schoten we allebei in de lach en ze knikte en zei: “Je vroeg er zelf om.” Haar prompte antwoord klaarde de lucht een beetje en ik tikte haar op haar arm. “Wat vind je dat ik moet doen met het huis? Zal ik verhuizen?”

“Nee!” riep ze oprecht verwonderd uit. “Ben jij nou mal geworden? Hij is degene die zich niet aan de spelregels heeft gehouden—laat hem maar ophoepelen.”

Vorig jaar hadden we samen, op beider naam, ons huis gehuurd. Ik werkte al een tijd en had redelijk wat geld achter de hand, Eric was nog maar net aan het werk als makelaar, dus die had nauwelijks wat, en daarom was mijn aandeel in de huur en het eigen geld voor huisraad ook nogal wat groter. Maar dat maakte niet uit. Mijn en dijn, snap je? “Ik weet niet of ik daar wel genoeg geld voor heb. De maandlasten zijn best hoog voor één huurder, de servicekosten maken het echt een dure grap...” Ik frommelde de zakdoek nog wat verder op. “Misschien wil ik er niet eens meer wonen.”

“Wat je ook besluit, ik zal je wel helpen,” zei mam. “Geld

is geen probleem, daar hoeft je je echt geen zorgen over te maken. Jij en ik maken dat financieel samen wel in orde.”

Ik kreeg het er warm van. Wat was ze toch een fantastisch mens. “Maar ik weet niet of ik je dat erg snel kan terugbetalen,” zei ik weifelend.

“Daar hoeft jij je niet druk om te maken, lieverd. Zorg jij er eerst maar eens voor dat je je leven weer op de rails krijgt.” Ze stond op om naar boven te gaan en daar een bed op te maken.

Sabine grijnsde naar me. “Em, nog een tip. Verander de sloten morgen ook meteen, dan is dat weer een probleem minder.”

“Pardon?”

“Dan hoeft je in ieder geval niet bang te zijn dat Eric Eikel opeens voor je neus staat.”

Vrijdag

Ondanks alle goede zorgen van mam, de nuttige en minder nuttige tips van Sabine en het flesje wijn dat we soldaat hadden gemaakt, had ik nauwelijks geslapen.

Eindeloos lag ik te malen, steeds opnieuw kwamen de beelden van de slaapkamer in me op, alsof ik naar een zichzelf herhalende film lag te kijken. Het was erg grafisch allemaal en ik werd steeds onrustiger en gooide me om en om in bed. Wat als Eric morgenochtend op me stond te wachten? Het uit wilde leggen (alsof er iets uit te leggen viel) en me smeekte om terug te mogen komen (wat ik niet wilde, toch)? Wat als hij met mij verder wilde en me smeekte om vergiffenis? Kon ik hem dan wel weerstaan? Per slot van rekening was ik altijd als was in zijn handen. Nee! Ik wilde niks meer met Eric te maken hebben. Nu nooit, morgen niet, nooit niet! Hij had met een ander liggen rollebollen in ons bed!

Uur na uur tikte weg, terwijl die gedachten allemaal met elkaar vochten om zich het hardst aan me op te dringen. Het gezicht van het meisje dat van onder haar lange haren me aangekeken had draafde af en toe ook door het beeld, maar het was voornamelijk Eric en de strijd die ik op voorhand al aan het strijden was. Af en toe moet ik toch in slaap gesukkeld

zijn, want toen ik me voor de zoveelste keer omdraaide, merkte ik opeens dat het licht begon te worden. Ik zou toch niet al die tijd wakker hebben gelegen? Dat kon haast niet. Door mijn gewoel lag het laken om mijn benen gedraaid en de dunne deken (mam heeft geen dekbedden) naast mijn bed op de grond. Omdat de slaap niet meer kwam, stapte ik in alle vroegte uit bed, sloop de trap af, haalde papier en pen uit de lade van het dressoir en schreef mezelf een brief.

Emma,

Vanaf vandaag wordt alles anders. Eric is passé. Vergeet hem zo snel mogelijk, hij is het niet waard. Laat de sloten veranderen en gooi al zijn spullen weg, inclusief de herinneringen. Vanaf vandaag ga je een nieuw leven leiden en Eric hoort daar niet meer bij. Eric heeft je bedrogen en hij heeft tegen je gelogen. Hij heeft jouw vertrouwen beschaamd en je pijn gedaan. Iemand die zo doet kan je vriend of je man niet zijn. Kin omhoog en borst vooruit. Je neemt je leven in je eigen handen en maakt er ivat van.

Carpe diem!

Emma

Het zag er nogal belachelijk uit. Een rommelige brief van mezelf aan mezelf, maar ik voelde me even heel standvastig en ik wist honderd procent zeker dat ik nooit meer met Eric onder een dak wilde leven. Totdat ik hem zag natuurlijk. Als ik niet zou uitkijken, zou ik zo weer voor de bijl gaan. Dus was een brief aan mezelf een goed plan. Ik vouwde hem zorgvuldig op en stopte hem in mijn tas, klaar om te grijpen als ik een geheugensteuntje nodig had.

In de keuken stond mams nieuwe Senseo. Ik zette een bakje koffie voor mezelf en met de mok in mijn handen leunde ik tegen het kozijn van de achterdeur, die ik net open had gezet. Het was nu al heerlijk buiten. De vroege zon viel over de rozen in mams tuin. Ze stonden er mooi bij, glinsterend van de dauw die er nog op lag en terwijl ik van de hete koffie nipte, probeerde ik het gevoel van perfecte rust vast te leggen op mijn harde schijf. Vanaf vandaag zou alles anders worden.

Het vreemde was, dat ik me verschrikkelijk schaamde voor wat ik aangetroffen had. Het was alsof ik zelf schuldig was, alsof ik degene was die de boel beduveld had. Toen ik het erover had aan het ontbijt, zei mam dat dat plaatsvervangende schaamte was, en dat ik die vooral van me af moest zetten. Het was Eric die de fout in was gegaan, niet ik. Mezelf een gigaschuldgevoel aanpraten was totaal niet terecht, drukte ze

me op het hart, en bovendien hielp het ook nog eens geen ene moer. Sabine, die na teveel wijn niet meer wilde autorijden en ook in haar vroegere bed was beland, zat tegenover me aan de keukentafel en vond dat ik onze omgeving op de hoogte moest stellen.

Op de hoogte stellen...jakkas. Alsof je het over een ongeneeslijke ziekte hebt.

“Hè bah, nee. Vind je dat echt?”

Ze knikte en smeerde ondertussen jam op een knac-kebrödje. “Anders gaan de verhalen een eigen leven leiden. Je wilt toch niet dat je bij de kapper hoort hoe Eric jou met iemand anders in bed heeft aangetroffen? En dat hij zo zielig is terwijl het niet zijn schuld is?”

Mam knikte instemmend, tot mijn verbazing. Dat zijn toch geen dingen die je moeder beaamt? Sabine zag mijn gezicht. “Luister, Em. Ik heb ook e-mail, ik weet hoe snel berichten zich verspreiden. Wil je de regie zelf in handen houden, dan zou ik een mailtje rondsturen. Gewoon kort en zakelijk, iets in de trant van Eric en ik zijn uit elkaar.”

“Dat is wel heel kort door de bocht,” zei ik twijfelend en kauwde op een stuk ontbijtkoek.

“Bij wijze van voorbeeld dan. Je hoeft er toch ook geen smeulige details bij te zetten? Houd het bondig, daar heb je zelf alleen maar profijt van.”

Ik probeerde te bedenken hoe ik profijt kon hebben van

een rondgestuurde e-mail en dacht opeens aan de verjaardag van Liesbeth die eraan zat te komen. Liesbeths man Ysbrand was dikke mik met Eric. Als ik nu al aangaf dat we uit elkaar waren zou me dat die avond een hoop vervelende vragen kunnen besparen, om nog maar niet te spreken van insinuaties die mijn kant op zouden komen als Eric zou rondstrooien dat ik de veroorzaker van de breuk was. Mam, praktischer ingesteld en waarschijnlijk ook minder wraakzuchtig dan mijn zus, ging verder: “Als je straks thuiskomt moet je eerst de vervelende dingen doen: bankzaken en je papierwinkel regelen en zo. Dat kun je beter maar meteen afhandelen.”

Ik zei het niet hardop, maar ik vroeg me af of Eric wel zomaar mijn bankrekening zou plunderen. Dat zou hij toch zeker niet doen? Het was alsof mam mijn gedachten hoorde. “Je weet maar nooit liefje, als hij krap bij kas zit en hij kan bij jouw rekening...”

“Dat doet hij nooit...” begon ik, maar Sabine onderbrak me. “Je dacht ook dat hij je nooit zou bedriegen.”

Toegeven, dat was eerst ook niet in me opgekomen en dus knikte ik. “Onze salarissen komen op aparte rekeningen binnen. Daarna schrijven we het grootste deel via automatische overboeking over naar onze gezamenlijke en een beetje naar de spaarrekening.”

“Dat zou ik dan maar eens even aanpassen. Maak de

balans op van jullie vermogen en deel dat in tweeën. Ieder zijn deel, evenredig naar wat je erin gestopt hebt. Er zijn geen kinderen, dus zodra je de financiële rompslomp hebt geregeld kun je dit ook echt achter je laten.”

Over mijn derde mok koffie keek ik mam onderzoekend en met hernieuwde interesse aan. Dat klonk haast alsof ze ervaring had in deze zaken. Toen ze mijn blik zag zei ze: “De zoon van Willy ligt ook in scheiding. Ik echo alleen maar wat ik daar gehoord heb.”

Ik grinnikte. Sabine zei precies wat ik had gedacht. “O. Ik vond al dat je zo ervaren overkwam. Alsof je zelf precies wist wat je om je oren kreeg.”

Mam lachte. “Nee hoor. Ik had het veel te goed met pap. Ga je werken vandaag?” vroeg ze aan me.

“Nee,” zei ik en vulde haastig aan: “Maar dat heeft niks met Eric te maken. Ik had vandaag gepland om terug naar huis te komen en vanmiddag misschien een rapportje te schrijven. Dus ik heb sowieso geen afspraken gemaakt.”

“Goed, dan stel ik voor dat je nu naar je huis gaat om de boel zo goed en kwaad als het kan op orde te maken.” Mam stond op en begon de ontbijttafel leeg te ruimen.

“Ik moet gaan,” zei Sabine en rekte zich lui uit. “Dan zie ik Huub nog even voor hij gaat werken.” Huub was mijn zwager. Ondanks Sabines tirade tegen mannen in het algemeen en Eric in het bijzonder, was ze dol op haar echtgenoot. En

eerlijk gezegd had ze het goed met hem getroffen. Huub was oké: hij was zorgzaam en erg lief voor Sabine, hielp mee met de taken in huis en vond het niet erg om tampons voor haar te kopen als ze weer eens krimpand van de buikpijn in bed lag. Sabine zette de theepot op het aanrecht en liep naar boven, waar enkele minuten later het water van de douche te horen was.

Ik zette het broodbeleg in de kast. “Ga jij nog iets speciaals doen?” vroeg ik aan mam.

“O, niks bijzonders. Een beetje rondbellen,” zei ze en aan haar stem hoorde ik dat ze opzettelijk vaag bleef. Ik ging er niet op door.

Onderweg naar huis—omdat ik geen rijbewijs heb maak ik veel gebruik van het openbaar vervoer—probeerde ik de constante gedachte aan bedrog en leugens weg te drukken door na te denken over hoe mijn vrienden zouden reageren. Wie kon ik bellen? Eric en ik hadden altijd dezelfde groep mensen om ons heen en dat waren allemaal stellen, en feitelijk vrienden die Eric nog van vroeger kende. Het vooruitzicht om bij Karin en Mart of Ysbrand en Liesbeth te gaan uithuilen was verre van aantrekkelijk. Als ik me verplaatste in hun positie zou ik me daar niet blij mee voelen. Ik zou ze al haast dwingen om een keuze te maken en ondanks dat ik Erics bloed op dit moment wel kon drinken, besepte ik best dat niet iedereen zo zou denken. Er was er

maar eentje in mijn hele vriendenkring die geen partner had: Magda!

Magda—die kon ik bellen. Zij was getrouwd en na amper drie jaar al weer gescheiden. Ongetwijfeld wist zij alles van scheidingen en hoe dat allemaal moest gaan. Een ervaringsdeskundige, zogezegd. Ik diepte mijn mobieltje op uit mijn tas en stuurde haar een smsje.

HOU ZAKDOEK MAAR KLAAR. ERIC EN IK ZIJN UIT
ELKAAR. BEL JE STRAKS. X E.

Vrijwel onmiddellijk kwam het piep-piep-antwoord terug.

MOET IK KOMEN?

Ik glimlachte dankbaar. Echt Magda, hoor, maar dat was nou ook weer niet nodig. Ik drukte op de knop, de bus stopte bij de eerstvolgende halte en ik stapte uit. Bij mam had ik wel uitgebreid gedoucht en mijn haren gewassen, maar de kleren die ik aanhad waren nog die van gisteren en ik voelde me er vies in, alsof wat ik gezien had in de stof was gekropen en me vervuilde. Brrrr.

Toen ik de straat inliep hield ik onwillekeurig mijn adem in en ik versnelde mijn pas. Als Eric nou maar niet binnen was! Zou ik dan toch Magda maar bellen en vragen of ze kwam? Ik tuurde naar ons huis. De parkeerhaven bij onze

woning was leeg, van Erics auto was geen spoor te bekennen en ik legde de laatste meters rennend af. Bibberend stak ik de sleutel in het voordeurslot, viel zowat naar binnen en draaide de deur meteen achter me op slot. Ook de knip boven en onder zette ik vast. Zo. Door de voordeur kwam hij niet meer naar binnen. Snel herhaalde ik datzelfde ritueel bij de achterdeur. De boze wereld was, voor dit moment althans, buitengesloten.

In de zonovergoten huiskamer keek ik een beetje doelloos rond. Het was stil in huis, en buiten ook. Scholen waren al begonnen, mensen waren naar hun werk en de straat was nagenoeg verlaten. Er klonk nauwelijks geluid van buiten door. Langzaam liep ik naar boven. Opnieuw sloegen de warmte en de beelden me tegemoet en toen ik op de overloop kwam en het onopgemaakte bed zag, kreeg ik het te kwaad. Nog net op tijd haalde ik het toilet in de badkamer om over te geven. Kokhalzend hing ik boven de pot, schokkend van verdriet. Ik zakte neer tegen het douchehok en hilde, vol pijn, schaamte en woede. Anders dan gisterenavond was de eerste schok een beetje weggeëbd—nu sloeg het besef toe. Hoe kón hij! Wat een ongelooflijke smerige rotstreek! Ik kon de kamer nauwelijks inkijken zonder me ziek te voelen van ellende.

Opeens ratelde het geluid van de telefoon als mitrail-leurschoten door de stilte. Ik schrok me wezenloos, sprong

op, liep naar de werkkamer waar gelukkig ook een telefoon stond (de slaapkamer vermeed ik angstvallig) en nam op. “Ja?” zei ik een beetje ademloos. Stom hoor. Normaal zei ik altijd gewoon mijn naam, maar die was me even ontschoten. De smerige zurige smaak in mijn mond was echter nog niets bij het gevoel dat ik kreeg toen ik hoorde wie ik aan de lijn had.

“Emma?”

Shit. Eric. “Heb je je spullen al opgehaald?” vroeg ik meteen, zodat hij geen kans had om me opnieuw te bestoken met zielige verhalen en slappe uitvluchten.

“Nee, ik...”

“Dan zet ik je zooi wel op straat.”

“Nee niet doen! Em, ik...”

Het advies van Sabine schoot me te binnen. Magda zou het ook wel kunnen waarderen. “Ik smijt alles in een loods. En dan zal ik nog eens nadenken of ik me kan herinneren waar de sleutel is.”

“Em, het spijt me zo!” riep hij snel toen ik even adem moest halen. “Alsjeblieft, kunnen we er niet over pra...”

“Ik wil niks meer met jou te maken hebben!” schreeuwde ik en drukte zo hard op het knopje om de verbinding te verbreken dat ik bijna de telefoon kapot kneep. “Rotzak!” riep ik nog in het mondstuk, maar dat kon hij natuurlijk al niet meer horen.

Nog steeds daverend van emotie denderde ik de slaapkamer in, gooide het raam open, rukte de overtrekken van de dekbedden, de hoeslakens van de matrassen en schudde de kussens uit de slopen, bonkte de trap af naar beneden met mijn armen vol beddengoed en propte het zonder pardon in een vuilniszak. Achterdeur weer van het slot en de zak in de bak, achterdeur weer achter me op slot en terug naar boven, met een rol vuilniszakken in mijn hand. Ik mestte in een mum van tijd Erics kast uit. Nergens lette ik op, alles ging de zakken in. Kostuums, overhemden, stropdassen, shirts, broeken, sokken, ondergoed, sportkle-ding, schoenen —er bleef niets meer in de kast liggen wat niet van mij was. Ik zette het raam van de werkkamer open en gooide de volle zakken naar beneden waar ze een snel groeiende hoop vormden in de kleine achtertuin. Tussendoor veegde ik mijn tranen af.

Toen de slaapkamer zo'n beetje ontruimd was voelde ik me niet echt beter. Ik belde Magda. Ze vroeg niet door, zei alleen dat ze er zo snel mogelijk aan kwam. Ik zette koffie die ik weggooide omdat ik meteen weer misselijk werd, maakte een kopje thee en belde een slotenmaker, die beloofde om twee uur bij mij te zijn. In afwachting van Magda's komst trok ik de secrétaire open. Al snel had ik gezien dat Eric de meeste papieren bij zich moest hebben, want er lag paspoort noch rijbewijs in het bureau. Ik belde de bank, stopte de

automatische overschrijving en maakte meteen tweederde van onze gezamenlijke rekening naar mijn eigen rekening over. Omdat ik het grootste deel van het eigen geld had inbracht toen we dit huis huurden en de inboedel kochten, leek me dat een eerlijke verdeling. Mocht Eric er anders over denken, dan was ik bereid om hem uit te leggen dat financiële vergoeding vanwege de geleden emotionele schade ook in dat bedrag zat.

De bel ging toen ik net de schaar in zijn creditcard zette, die ik wel in het bureautje vond. Gelukkig, dat zou Magda zijn. Die had vast en zeker nog meer handige tips! Ik sprong op, rende naar de voordeur en rukte hem open (nadat ik eerst had geklungeld met de knip en het slot) en wilde me al in de armen van mijn vriendin storten, totdat ik besepte dat ze het niet was.

Het duurde maar even. Een paar tellen herkende ik het gezicht van de jonge vrouw die voor me stond niet, maar toen drong het tot me door dat ik dat bruine haar eerder had gezien. Met een bleek gezicht en bloednerveus plukkend aan haar tas stond de vrouw voor me met wie Eric gisteren had liggen wippen. Te verbaasd om iets te zeggen keek ik haar aan. O nee. Het zou toch niet waar zijn hè? Eric had toch niet zijn vriendinnetje gestuurd om te vragen waar zijn spullen waren of om die sleutel te komen halen?

“D...d...dag,” zei ze met trillende lippen. “Je zult me niet

geloven, maar het spijt me zo ontzettend en ik vind het zo erg en hij zei dat hij bij zijn zus woonde en...” Ze struikelde over haar woorden, hakkelde en stamelde en het geheel werd een onsamenvhangende brij totdat ze opeens in huilen uitbarstte. “En toe...hoe...hoen zei hij dat hij allee...hee...heen van mij hield! En we hebben al meer dan een ha aa...haaa...half jaar een relatie! En ik was zo verlie...ie...iee...iefd!”

In mijn hoofd begon een alarmbel te rinkelen. Wat? Hoorde ik dat nou goed? Een halfjaar? Hoe het kwam dat ik haar niet de huid vol schold, de deur voor haar neus dichtsmiet of haar een klap verkocht, is me tot op de dag van vandaag een raadsel, maar in plaats van afkeer voelde ik een scheut van medelijden. Op een subatomair niveau hadden mijn hersens supersnel het verband gelegd tussen haar misère en die van mij en ik greep haar bij haar elleboog en trok haar de gang in. “Kom even binnen,” zei ik, toeschietelijker dan ik van plan was. “De hele straat hoeft niet mee te genieten.”

Binnen ging ze op de bank zitten en ik deed hetzelfde. Ergens in haar woorden had ik iets opgevangen. Dubbel bedrog?

Ze snoot haar neus en knipperde een paar keer heftig met haar ogen. “Dank je wel dat ik binnen mag komen. Zal ik dan maar beginnen?” vroeg ze, alsof ze de opening van de jaarstukken moest presenteren. Ik wist niet wat ik moest verwachten en knikte. Ze haalde een keer diep en bibberig

adem en begon te vertellen. Ze hadden elkaar ontmoet op een kerstreceptie van een bouwbedrijf waar zij net als stagiaire was begonnen. Omdat Eric er bij toeval was terechtgekomen, kende hij er ook nauwelijks iemand, en zo waren ze aan de praat geraakt.

Zonder het te willen, werd ik door haar gefascineerd. Haar ogen waren dik en pafferig van het huilen en ze maakte een oprecht geschokte indruk. In haar handen hield ze papieren zakdoekjes die steeds verder verfrommeld raakten. Het bruine lange haar dat ik gisteren op mijn netvlies geëtst kreeg, leek opeens dof en futloos langs haar gezicht te hangen. Ze had donkere kringen onder haar ogen. Zoiets als ik waarschijnlijk, na die gebroken nacht. Daarbij was ik ook nog eens behoorlijk verbaasd van wat ze vertelde over mijn ex-vriend (vreselijk om dat zo te moeten zeggen). Ze schetste een beeld van Eric die dolverliefd was en serieus met haar verder wilde. Wanneer zagen ze elkaar? Dagelijks als het kon, in haar pauze. Na het werk, 's-avonds. Hij gedroeg zich als een echte heer, want hij bleef nooit slapen omdat hij haar niets wilde opdringen.

Mijn mond zakte open. Een echte heer? Wanneer ging hij dan 's-avonds naar haar toe? Op donderdag en vaak op dinsdag, antwoordde ze. Donderdag, herhaalde ik in stilte. Zijn vaste sportavond. Altijd laat thuis, blijven hangen in de kantine. En vaak dinsdag. Als makelaar was hij vaak op de

gekste tijden weg—mensen waren niet altijd in staat om overdag een woning te gaan bekijken en wilden vaak ‘s-avonds een bezichtiging. Ik had nog nooit getwijfeld aan zijn woorden. We lieten elkaar vrij, vertrouwden elkaar. Geen moment was het in me opgekomen dat hij andere dingen deed dan huizen bezichtigen, achter een voetbal aanrennen of een biertje drinken.

Waar ontmoetten ze elkaar? In het park, antwoordde ze, of in de stad, of ze gingen ergens uit eten. Ha, dacht ik bitter, natuurlijk in de stad. Hij wist best dat ik daar niet zomaar zou komen omdat het te ver was, omdat ik nou eenmaal niet zo mobiel ben zonder auto. Te ver om te fietsen, voor Eric met zijn wagen allemaal dichtbij.

Zonder dat ze me aankeek beschreef ze hun uitjes. Vroeg ze zich nooit af waarom hij in het weekend er niet was? Dat kwam me op een verbaasde blik te staan. Ze zag hem wél elk weekend, alleen niet altijd op dezelfde tijd en dag, maar hij belde en dan kwam hij. Opnieuw kwamen de dagelijkse rituelen langs: nog een makelaarsbezoek, sportwedstrijden, uit met een oude schoolkameraad, een reünie en god weet wat nog meer. Soms was hij maar een uurtje weg, soms langer. Ik dacht er nooit over na. Het was altijd: leuk gehad?

Ik moest het gewoon vragen. Als ze seks hadden, waar was dat dan? Ze antwoordde met een blos op haar wangen: meestal bij haar. Eric had haar verteld dat hij als antikraker

met een stel anderen in een kraakpand woonde en haar daar niet mee naartoe wilde nemen, omdat hij er geen enkele privacy had. Later vertelde hij dat hij een flat zou krijgen, maar dat hij, toen puntje bij paaltje kwam, er niet in kon omdat er betonrot was geconstateerd en de boel zou kunnen instorten. Het volgende verhaal was dat van de strenge gereformeerde zus die hem uit de goedheid van haar hart in haar huis liet verblijven totdat hij een andere woning toegewezen kreeg. Maar gelukkig kreeg hij al snel die kleine stacaravan.

Ik viel nog nét niet van de stoel. Kleine stacaravan?!

“Ik dacht echt dat hij van me hield,” zei ze sip. “Gisteren zei hij dat we het rijk alleen hadden in dit huis. Toen ik jou zag dacht ik eerst dat je die zus was, maar hoe hij reageerde... en toen pas zag ik de foto op het nachtkastje en opeens vielen de stukjes op zijn plaats. Hij had een vrouw of een vriendin en daarom draaide hij zo om de hete brij heen. Ik schaam me kapot.” Langzaam blies ze een hele hap lucht uit en de opluchting was van haar gezicht te lezen.

Het liefst zou ik haar door elkaar willen schudden. Hoe kon dat kind zo onnozel zijn? Had ze zich nooit afgevraagd wat hij op de andere avonden van de week deed, wat hij uitspookte, waar hij was? En die praatjes over waar hij woonde, waren die niet veel te gladjes? Veel te ongeloofwaardig om zelfs maar waar te kunnen zijn? Maar op

hetzelfde moment kon ik het niet over mijn hart verkrijgen, want zelfwas ik er ook ingetuind. Zoveel had ik voor zoete koek geslikt dat ik opeens erg aan mijn eigen opmerkingsvermogen begon te twijfelen. En ik moest het toegeven: als het erop aankwam waren we allebei even naïef.

“Als ik 'm tegenkom draai ik z'n ballen d'raf,” zei de andere naïeveling plotseling strijdlustig. Het kwam er zo opstandig uit dat ik in de lach schoot.

“Ik weet niet eens hoe je heet,” zei ik.

“Thérèse,” was het antwoord. “Thérèse Dijkstal.”

Magda zag er zoals gebruikelijk vreemd uit met haar merkwaardige kleren: een gestreepte legging, daar over een knalroze petticoat, een zwart nethemd en een groen vest uit de jaren vijftig, en vintage schoenen. Het geheel werd gecombineerd door een rode voile sjaal in haar strokleurige haren die ze tot een kunstige strik had geknoopt. Thérèse had maar heel even verbaasd opgekeken toen ze binnenkwam, hijgend en mompelend dat ze in een klote-file stond. Magda kan nogal grof in de mond zijn, maar zegt vaak wel erg rake dingen.

Ze zoende me op beide wangen en gaf me een dikke knuffel. “Meid, wat klote voor je. Mannen zijn niet te vertrouwen. Hai.” Dat laatste zei ze tegen Thérèse en stak haar hand uit. “Magda Daams is de naam. En jij bent?”

“Euh...” Thérèse aarzelde en stond op. Ze kneep zenuwachtig in haar handtas. In minder dan een seconde had Magda in de gaten dat ze geen vriendin van me tegenover zich had staan. Het kwam me op een vragende blik te staan.

“Magda, dit is Thérèse. Eric heeft haar ook bedrogen.” Ik moest een keertje diep ademhalen voor ik verder kon gaan. “Hij heeft haar wijsgemaakt dat ze de enige was. Ze heeft zojuist het hele verhaal verteld.”

Haar petticoat ruiste toen ze een voet in Thérèses richting zette, die vlug achteruit stapte. Ongelooflijk, zo snel als Magda één en één optelde! “Lag jij met hem in bed?”

“Magda, lust je een kopje thee? Dan zal ik je alles vertellen.”

Thérèse schuifelde in de richting van de kamerdeur. “Ik ga. Ik kwam alleen maar om...nou ja...je weet wel.”

“Blijf nou maar hier,” zei ik en gebaarde naar de tafel. “Je hebt je thee nog niet op. En als de ultieme zelfkwelling wil ik nog een keer luisteren als je het hele verhaal aan Magda vertelt.”

“Wacht,” zei Magda scherp en zette haar handen in haar zij. Ze stak haar kin naar voren en keek Thérèse priemend aan. “Ben je verliefd? Blijf je bij hem?” Thérèse, die dat zo te zien niet verwacht had, keek even onthutst naar mijn bonte vriendin en schudde toen haar hoofd.

“Bij die smeerlap? Voor geen goud!”

Tevreden maakte Magda een duidelijk gebaar. Zitten en vertellen.

“Niet te geloven,” zei ze een halfuur later en roerde de suiker door haar thee. “Wat een ongelooflijk doortrapte lul.”

Als mam hier geweest zou zijn, was er vast en zeker een wenkbrauw fronsend omhoog gegaan en Sabine zou luid geapplaudiseerd hebben. Ik had haar het hele verhaal verteld, af en toe vulde Thérèse iets aan en Magda had heftig geknikt en 'ja' en 'o' en 'nee' gezegd, zoals te verwachten was. Mijn blik gleed naar de ervaringsdeskundige met de rode strik. “Wat heb jij gedaan toen het bij jou gebeurde?”

Magda keek even naar mij en daarna naar Thérèse. “Ik wilde geen seconde langer daar meer wonen.” Voor Magda was het ook niet makkelijk geweest. Haar ex-man lag eveneens in bed met een ander, in Magda's geval met de buurman. Over uit de kast komen gesproken. “Het was vrij snel geregeld. Hij wilde er wel blijven wonen dus moest hij me uitkopen. In dat opzicht heeft de scheiding me geen windeieren gelegd.” Ze stak een koekje tussen haar kaken.

“Ik kan er niet over uit,” zei ik hoofdschuddend. “Hij leidde een compleet dubbelleven!” Ik nam Thérèse in me op. Nu de vlekken van het huilen en de spanning weggetrokken waren, zag ik dat ze best een leuk gezicht had. Haar bruine ogen stonden een beetje schuin, ze had een moedervlekje op haar linkerwang en enkele lokken van haar

bruine haar waren aan het elastiekje van de paardenstaart ontsnapt. Op zich was ze niet zo knap, maar alles was goed in evenwicht en ze lachte leuk. Bovendien had ze een streepje bij me verdiend door uit zichzelf hierheen te komen en te vertellen dat het haar speet. Feitelijk hoefde zij zich nergens voor te verontschuldigen. Ik herkende een zeker patroon. Nog geen vierentwintig uur geleden probeerde mam me precies hetzelfde aan mijn verstand te brengen.

Thérèse wist van niks, was overtuigd van Erics oprechtheid en dacht de ware liefde gevonden te hebben. De enige die hier wat te verwijten viel was Eric zelf en die had ik natuurlijk gezegd dat hij kon opzou-ten. Ergo: we zaten hier tezamen als een stel zielige meiden en beraamden plannen die werden gevormd door diepe vernedering en moordlustige neigingen. Terwijl Thérèse haar aandeel aan Magda had verteld, had ik mijn gevoelens voor Eric bewust afgesloten en haar bestudeerd. Ik vond haar aardig, echt waar. En ze was net zo goed een slachtoffer van Eric als ik. We waren zoiets als The First Wives Club, en dan plakte je toch als vanzelf een beetje aan elkaar? Magda drukte met haar wijsvinger haar gifgroene bril omhoog.

“Thérèse, een ogenblikje alsjeblieft,” zei ze, pakte mijn mouw en trok me mee naar de keuken. “Wat wil je nou met haar? Ze heeft met Eric liggen...”

“Ja, ja, je hoeft het er niet in te wrijven, dat weet ik ook

wel,” onderbrak ik Magda snel. “Maar weet je...” Een beetje hulpeloos haalde ik mijn schouders op. “Ik mag haar wel. En ze kwam zelf zeggen dat het haar speet en zo.”

Magda nam haar bril af en kauwde op de brillenpoot. “Je mag haar wel?”

“Ja. Klinkt dat heel raar? Ze is net zo'n sukkelaar als ik, maar ik vind haar sympathiek.”

De bril ging weer op. “Dat is ze ook. Je kunt zeggen van Eric wat je wilt, maar hij heeft smaak als het vrouwen aangaat.” Ze grijnsde breed naar me. “Vooruit, we gaan er de schouders onderzetten en jou en dat wicht als overwinnaars naar de eindstreep loodsen!”

Ik grinnikte. Echt Magda hoor. Ze duwde me terug naar binnen, plofte op de bank naast Thérèse neer en vroeg, “We hebben net besloten dat je aan ons vastzit. Waar woon jij?”

“In een klein rothok bij een achterdochtige hospita,” antwoordde Thérèse meteen. “Dat is dus nog een domper want Eric had me beloofd dat zodra hij weer een flat kreeg, we zouden gaan samenwonen.”

“O ja,” schoot me te binnen. “Je had het over een kleine caravan?”

Thérèse had ondertussen al wel in de gaten dat alles wat ze zei bij mij verbazing na verbazing opwekte en knikte. “Op de camping Het Grote Genoegen. Weet je wel, in de bossen bij Oosterhout.”

“Goed, dan mag Eric fijn op Het Grote Genoegen logeren. Ondertussen kan ik bedenken wat ik ga doen.”

De bel ging. Een tel keken we elkaar allemaal even aan—
toch geen Eric hè? Toen viel mijn oog op de klok aan de
muur. Ach, twee uur. Dat was natuurlijk de slotenmaker.

Zaterdag

De afgelopen dagen waren uitputtend geweest. Ik liep de hele tijd rond te kijken of ik niet ergens Eric zag, want de gedachte aan een confrontatie gaf me al hartkloppingen. Ik was er zowel zenuwachtig als bang voor. Magda had me verteld dat zij precies hetzelfde voelde. Niet wetend of ik Eric zou aanvliegen of zou omhelzen als ik hem zou zien, zag ik hem maar beter helemaal niet. Het gaf me tijd om mijn gedachten een beetje op orde te krijgen. Ik at 's-avonds bij mam en Sabine kwam ook nog even langs, in het gezelschap van Huub, die me knuffelde en zei dat hij het erg voor me vond. Zo konden mannen dus ook zijn.

Het weekend was niet gemakkelijk. Sabine had gelijk gehad—het nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje. Het meest bizarre moment was toen ik in een pashokje bij de V&D stond en een stem in het hokje naast me hoorde zeggen tegen de buurvrouw aan de andere kant dat Eric en Emma uit elkaar waren. Dat ik niet direct het gordijn voor de hokjes wegrukte, mag gerust een wonder heten. Het nieuws was amper een dag oud!

Ik kwam vrienden tegen die het zo te zien ook al wisten en daarna heel schielijk maakten dat ze wegkwamen. Zaterdagavond haalde ik in de videotheek een huur-dvd op

en ook daar werd ik met een zekere meewarigheid aangekeken. Mam had een verjaardag en Sabine en Huub waren niet thuis, dus probeerde ik in mijn eentje mezelf te vermaken met een paar nog niet eerdere geziene films. Maar het viel niet mee. Hoewel ik vaker alleen thuis was geweest op zaterdagavond, was het nu anders. Ik trok mijn laptop op schoot en mailde, zoals Sabine had aangeraden, naar onze vrienden. Steeds opnieuw keek ik of ik reacties terugkreeg. Tussen de verwarrende beelden van Memento door wachtte ik vol spanning op het bekende geluidje van nieuwe e-mail, maar ik denk dat de meeste geadresseerden uit waren, zoals dat hoort op zaterdagavond. Er kwamen wel wat e-mailtjes retour en Karin belde, vol medeleven, maar toch werd het een zwartgallige, sombere zaterdagavond. Daar kon een publieke bekendmaking ook niets aan verbeteren.

In bed ging het gemaal in mijn hoofd gewoon verder. Ik probeerde uit alle macht om te ontspannen. Daartoe was ik een eindje wezen wandelen (waarbij ik steeds om me heen keek of Eric nergens stond), had ik een bad genomen, een slaapverwekkend boek gepakt, dat verruild voor een spannend boek en vanuit bed televisie liggen kijken. Maar de slaap wilde niet komen, ondanks dat ik bijna op mijn tandvlees liep van vermoeidheid. Ik stuurde een SMS-je naar Magda.

KAN MET SLAPEN. WAT NU? E.

Binnen een halve minuut kwam er al bericht terug.

ONTWERP NIEUWE OUTFIT VOOR MIJ. DAT HOUDT
JEWEL BEZIG. M.

Ik lachte in het donker naar mijn kleine led-schermpje. Tja. Als ik voor Magda iets moest verzinnen zou ik de hele nacht bezig kunnen blijven. Toch tof dat ze reageerde, zeker gezien het late tijdstip. Mijn wekker gaf al halftwee aan.

Ik vouwde mijn handen onder mijn hoofd. Ergens anders aan denken. Het bracht me op Magda. Waren anderen ook zo afstandelijk geweest toen zij en Corné uit elkaar gingen? Natuurlijk vond iedereen het vervelend en akelig en jammer en zo, maar zodra de deur dicht viel en Magda naar huis was, dacht niemand meer aan haar. Tot mijn schaamte moest ik toegeven dat ik ook niet zo heel veel had stilgestaan bij haar misère, simpelweg omdat het een ver-van-m-ijn-bedshow was.

Magda en ik kenden elkaar van de middelbare school. Ze kwam in de vierde in mijn klas en ik vond haar maar niks. Met die rare kleren van d'r wilde ze alleen maar aandacht trekken, was mijn theorie. Ze zette zich af tegen het establishment, trok zich niks aan van regels en deed wat ze zelf wilde. Daar hield ik niet zo van. Toen ik haar vader een keertje zag bij school, verbaasde me dat niks: die man was zelf ook een overjarige

hippie en Magda was de spreekwoordelijke appel en papa de boom. In de klas was ze altijd de eerste als het op discussiëren aankwam en ze was zo fel, dat ik zelfs een beetje bang voor haar was. We zouden nooit bevriend zijn geraakt als we niet bij elkaar op de kamer terecht waren gekomen tijdens de werkweek. Ik kan me nog heel goed herinneren dat ik er zelfs tegenop zag. Moest ik met die halve gare met die scherpe tong op een kamer?

Maar er zat een hele andere Magda verborgen onder die neonkleurtjes dan je op het eerste gezicht zou zeggen. Ze was erg slim en heel gevoelig. Van haar felheid in discussiëren was niets te merken toen we 's-avonds fluisterend in het donker met elkaar praatten over onze verwachtingen en onze toekomstdromen. Magda wilde in het onderwijs, en ik wilde in de verpleging. Ze had twee halfbroertjes die meer dan tien jaar jonger waren en waar ze gek op was. Het liefste las ze ze voor of maakte ze tekeningen of knutselwerk met de jongens. Omdat ze geweldig mei: kinderen kon omgaan had ze al snel gemerkt dat ze die kant op wilde. Pas toen haar broertjes wilden leren lezen en schrijven en zij de eerste letters voor hen opschreef, kwam haar roeping: het onderwijs.

Ze was helemaal niet stom of aanstellerig, merkte ik toen. Haar vreemde kledingkeuze kwam voort uit het feit dat ze een heel eigen smaak en stijl had, en dat was beslist niet alleen in kleding het geval. Ze las boeken van James Joyce en

Nietzsche, luisterde naar Sonny Rollins en ging op zondagmiddag naar het Zwanenmeer. En dat op zestienjarige leeftijd! Over veelzijdig en eigen gesproken. Door haar ging ik me interesseren voor kunstgeschiedenis, door mij temperde ze haar felheid in de klas een beetje en kwam het allemaal wat beter in balans. Na die week waren we onafscheidelijk.

Onafscheidelijk. Totdat we allebei een vriendje kregen. Eric en ik kregen verkering, en Magda viel als een blok voor Corné, een eerstejaarsstudent biochemie nadat ze afgezwaid was van de middelbare. Voor ik goed en wel kennis met hem had gemaakt waren ze al getrouwd. Het contact verwaterde toen heel vlug. Ik had Eric, zij had Corné en we leidden allemaal een eigen leven. Het viel uit elkaar. Van mijn verpleegsteridee bleef niet veel over en ik ging logopedie studeren, maar Magda joeg haar droom na, meldde zich aan bij de Pabo en had haar felbegeerde papiertje in een mum van tijd op zak. Ze vond een baan op de vrije school. Paste perfect bij haar. Helaas: hoe hard je ook probeert om vriendschappen van de middelbare school vol te houden, het vervalt toch heel vaak in loze beloftes als 'we bellen' of 'we moeten echt een keer iets afspreken.'

Eric had vanaf de allereerste dag dat hij Magda ontmoette een hekel aan haar. Dat was wel een beetje de uitwerking die ze soms had, juist doordat ze zo uitgesproken was. Mede daardoor ging het contact helemaal naar een laag pitje, maar

als ik een keer de tijd voor mezelf had, belde ik haar en hingen we uren aan de telefoon.

Ik vergeet nooit meer die druilerige avond in april, nu drie jaar geleden. Er werd gebeld en daar stond ze voor de deur met een grote weekendtas die uitpilde van de kleren. “Corné is gay,” flapte ze eruit en stapte zo over de drempel. “En hij koos de buurman om dat te bewijzen. Mag ik vannacht bij jullie slapen? Morgen is hij weg.”

Eric had me in de keuken toegefluisterd dat het écht maar voor een nacht mocht, maar daar hoefde hij zich geen zorgen over te maken: wat Magda zei, deed ze ook. We bleven die avond lang op, ik probeerde mijn eigen verbijstering te maskeren om Magda te ontzien terwijl ik—jee wat ongevoelig!—met een oog de klok in de gaten hield omdat ik de volgende ochtend al om zes uur op moest. Raar hè. Zulke dingen vergeet je op dat moment, maar later komt het altijd terug, als een soort vermanend vingertje dat opeens opgestoken wordt. Enfin, Magda ging op haar eigen voortvarende manier te werk. Binnen no time had ze een klein flatje dat ze met knalkleuren inrichtte en zorgde ze dat het financieel allemaal geregeld werd.

Dat ze alleen was maakte het er voor onze vriendschap niet echt makkelijker op. Had Eric in het verleden nog enige aanspraak aan Corné gehad, toen ze geen partner meer had vond Eric haar nog irritanter, ook al probeerde hij voor mij

water bij de wijn te doen. De enkele keer dat we een meidenavond hielden, deden we het bij haar. Magda praatte weinig over Corné. En ik vroeg er ook niet vaak naar omdat ik dacht dat ze het pijnlijk zou vinden.

Hoe was dat nu, als ik mezelf bekeek? Zaterdagavond. Het was iets meer dan twee dagen geleden dat ik Eric aantrof in de beruchte compromitterende houding. De tranen kwamen nog steeds heel erg snel maar ik was nu vooral teleurgesteld en niet alleen in mijn vroegere liefde, maar ook in mezelf. Dat ik het zover had laten komen! Plots begreep ik ook waarom Magda zo opeens uit kon varen om kleinigheden in de tijd dat ze met Corné brak. Wilde ik erover praten? Met sommige mensen graag, met anderen niet. Die nieuwsgierige Pam van het hoekje bijvoorbeeld, die zou helemaal smullen bij het horen van overspel. Dat bracht me ook vanzelf op mijn werk. Matthijs, Thomas, Arjan, Linda en Marleen (twee fulltimers en drie parttimers uit de logopediepraktijk) bracht ik op hoogte omdat ik wist dat ze met me meeleeften net als mam, Magda, Sabine, Huub en nog een handjevol anderen. Die zouden echt de vuile was niet buiten gaan hangen. Vreemd genoeg voegde ik daar bijna als vanzelf ook Thérèse aan toe. En bij hen kon ik ook mezelf zijn. Hoefde ik me niet stoerder of anders voor te doen dan ik me voelde. Was het maar maandag. Liever werken dan hier thuis zitten wachten en vrezen dat Eric voor de deur zou staan!

Helaas. Er was ook de zondag nog!

Zondag

Wat doe je als je van verveling en ellende niet weet wat je moet doen? ‘s-Morgens bleef ik lang in bed liggen en keek televisie tot er echt niks meer op was. Twee telefoontjes later, eentje naar mam en eentje naar Sabine, moest ik er toch echt uit omdat ik vreselijk moest plassen en mijn maag ook begon te knorren.

Na een groot bord fruit, drie boterhammen en veel thee, en een paar rek- en strekoefeningen in het zonnetje in de achtertuin besloot ik dat ik de daginvulling dan maar moest verzinnen. Ik fietste naar Magda en in haar auto reden we naar Sportiom in Den Bosch, waar je het hele jaar door kan schaatsen, of het nou buiten sneeuwt of de zon schijnt. We hebben beide een enorme hekel aan zwemmen, maar schaatsen vonden we leuk en we hadden heel veel plezier. We pikten een terrasje en schoven net onze ijscoupes weg toen mam me belde op mijn mobiel. Of ik vanavond kon komen? Ze wilde me ergens mee naartoe nemen. Best. Ik was een beetje jolig van het schaatsen, de grote Dame Blanche die ik ophad en de fikse likeur die Magda me erachteraan had laten drinken. Zolang ik maar niet met mam naar een curlingwedstrijd hoefde, vond ik het prima.

“Hou je taai, ijsbeer,” zei Magda tegen me toen ik bij haar

thuis weer op de fiets stapte. Mijn witte haren waren voor haar eens de aanleiding geweest om me zo te noemen en af en toe kwam dat opeens weer op.

“En jij ook, zuurstokkie,” knikte ik. “Je ziet er weer oogverblindend uit vandaag. Volgens mij kom ik toch echt in aanmerking voor subsidie als ik de hele dag naar die kleuren van jou heb gekeken.”

Magda lachte en joeg me weg. Door de zonnige avond fietste ik naar mam en merkte warempel dat mijn humeur best oké was. Magda's manier van het liefdesverdriet bestrijden deed wonderen. Nu stond ik bij mam in het halletje en keek verbaasd toe hoe ze haar zomerjas van de kapstok plukte en me de voordeur weer uit bonjourde. “Kom, ik wil dat je iemand ontmoet,” zei ze.

“Mam...je gaat me toch niet koppelen, hè!” zei ik snel. “Daar heb ik nu helemaal geen behoefte aan!”

Maar mam lachte en schudde haar hoofd. “Nee, malle meid. Kom nou maar gewoon mee.”

Anders dan ik heeft mijn moeder wel een rijbewijs en een auto, en ze maakte het portier voor me open waarop ik instapte en zij mijn voorbeeld volgde.

“Waar gaan we heen?” vroeg ik. De pretoogjes en de omkrullende mondhoeckjes van mam maakten me nieuwsgierig. Wat had ze nu weer in gedachten?

“Dat zie je zo wel,” zei ze alleen maar en lachte om mijn

pogingen om informatie aan haar te ontfutselen. Maar ze gaf me geen enkele hint waar ik wat aan had. Ze reed in haar oude Volvo de straat uit en koerste door het dorp totdat we zo'n beetje aan de andere kant van de bebouwde kom waren beland in de Franse schrij-verswijk. Ze sloeg de Sartrelaan in, een met hoge esdoorns afgezette straat waar oude huizen stonden, met voortuintjes waar al perkgoed in bloeide. De seizoenen waren in de war—het was eind april en het leek de hele maand al wel zomer. We stopten voor een verrukkelijk huis dat ingeklemd lag tussen twee andere. Een klein trapje leidde naar een houten veranda waar hanging baskets vol met lila petunia's aan bungelden. De ramen beneden bestonden uit een heleboel kleine ruitjes en boven waren de lavendelblauw geverfde luiken opengeslagen en witte vitrages bolden op in de zachte warme wind.

Mam liep het trapje op en liet een ouderwetse klopper vallen. “Er is ook een gewone bel,” zei ze toen ze mij zag kijken, “maar dit vind ik zo leuk!”

Even daarna hoorde ik geschuifel aan de andere kant van de crèmekleurige deur en er werd opengedaan door een heer op leeftijd. Zijn gezicht was grijs geruit achter de hordeur, net als in een Amerikaanse film. Wie was dat? Euh...ging mam mij voorstellen aan haar nieuwe liefde?

“Hallo Mary!” zei de man opgewekt, trok de hordeur open en gaf haar een kus op haar wang. “En dit is je dochter?”

“Dag Albert!” zei mam vrolijk en liet zich de zoen welgevallen. “Ja, dit is Emma. Emma, dit is Albert de Haaij, een van mijn bridepartners.”

Het was me nog steeds niet duidelijk wat ik hier moest doen—van bridge had ik geen kaas gegeten en ik had ook niet de indruk dat mam verlegen zat om een kaartmaatje. Albert gaf me een ferme hand en ik nam hem snel in me op. Een gewone man die al ruim in de zeventig moest zijn. Zijn kleren waren een beetje gedateerd en zijn broek slobberde om zijn smalle achterste maar ze waren netjes en schoon. Hij had dun haar dat zorgvuldig over zijn kalende schedel was gekamd. Onder zijn bijna verdwenen wenkbrauwen keken lichte bruine ogen beurtelings naar mam en naar mij. Mam mocht dan wel doen alsof het maar een bridepartner was, hij dacht daar volgens mij anders over.

Trekkebenend ging Albert ons voor door een smalle gang met houten lambrisering en leidde ons naar de woonkamer, waar de tuindeuren openstonden die toegang gaven tot een tuin waar appel-, peren- en kersen-bomen vol in bloei stonden. Het kleine tuintje stond stampvol, maar was erg gezellig. Op het terras, dat direct aan de achterkamer grensde, stond een rieten tuinset en op de tafel waren kopjes, een warmhoud-plaatje en een koekjestrommel klaargezet. Zozo. Meneer Albert had ons verwacht. Wat had mam nou weer bekokstoofd?

“Koffie of thee?” informeerde hij nadat hij ons de stoelen had gewezen. Het was nog heerlijk buiten en in de zwoele avond met rode strepen aan de donker wordende horizon was het goed toeven. Nadat we onze bestelling hadden doorgegeven liep hij naar de keuken en binnen een halve minuut was hij terug. Alles was tot in de puntjes voorbereid, besepte ik, want de koffie en de thee kwamen erg snel.

“Wat vindt u ervan, juffrouw Emma?” vroeg hij me toen hij de kopjes gevuld had. Euh...hij had het tegen mij? Waar had die goeie man het over? Ik had geen idee wat hij bedoelde.

“Neem me niet kwalijk Albert, ik heb Emma nog niets verteld,” nam mam het over en gaf me onder de tafel een duwtje tegen mijn knie. Ze knikte naar de woonkamer, waar ik inkeek als ik mijn hoofd naar links draaide. “Emma, wat vind je van dit huis?”

Van dit huis? Wat was dat nou voor een vraag? Het was geweldig. Halverwege de huiskamer zaten twee schuifdeuren met prachtig glas-in-lood. Er lag witroze gevlamd marmer op de grond. In de voorkamer stond een mengelmoes van oude versleten meubelen rondom een fraaie marmeren open haard opgesteld. Vanaf het terras kon ik precies in de smalle keuken kijken, waar de stokoude apparatuur niet echt tot de verbeelding sprak, maar dat werd ruimschoots goedgemaakt door de sfeervolle inrichting: keukenkastjes met deurtjes van

donkerrood hout, afgewerkt met sierlijsten, een granieten aanrecht en verlichting van twee antieke koetslampen.

“Het is heel leuk,” zei ik behoedzaam, omdat ik nog steeds niet begreep wat ik hier deed. Mijn blik gleed over de achtergevel van het huis. Op de muur waren sierlijk vormgegeven ankers te zien en de houten kozijnen gingen met koperen beslag open en dicht. Het dak was een beetje ongelijk, wat, zo vermoedde ik, kwam omdat de rode dakpannen handgemaakt waren. Het zag er allemaal oud en schilderachtig uit: Anton Pieck-achtig.

Albert wees naar de ramen boven. “Het huis heeft twee etages. Op de zolder is ook een woonetage, uitstekend geschikt voor huurders.”

Wacht even. Ik voelde waar dit heen ging—werd ik geacht bij deze Albert in te trekken? Mam zat me stralend aan te kijken. Ze dacht toch niet serieus dat ik bij die ouwe man zou gaan wonen, of het nou een woonetage boven was of niet? Ik schraapte mijn keel. “Euh...ik vind het erg vriendelijk aangeboden maar kunt u niet beter een huisgenoot kiezen die eum...wat...euh...meer van uw leeftijd is?” Ik voelde dat ik begon te blozen en voegde er tamelijk hulpeloos aan toe: “Of een familielid of zo?”

Alberts onzichtbare wenkbrauwen gingen een stukje omhoog. Rimpels verfrommelden de huid rond zijn ogen waarin ik een vonk van geamuseerdheid zag.

“Je hoeft niet bij Albert te komen wonen!” riep mam voordat hij zelf wat had kunnen zeggen. “Albert wil je graag zijn huis verkopen, als je het zelf ook wilt.”

Hè? Dat had ik niet opgemaakt uit de manier waarop hij en mam praatten. Ik? Dit huis kopen? Albert knikte met een verwachtingsvol gezicht. “Zoals u vast hebt gezien ben ik niet meer zo goed ter been en daarom ben ik al een tijd van plan om het te verkopen. Ik heb al tijden een seniorenflat op het oog, maar het kwam er maar niet van om de knoop door te hakken. Ik liet het een keer vallen tegenover Mary, en die belde me een paar dagen geleden en vroeg of ik het huis nog wilde verkopen. Als dat zo was, wist ze wel iemand.”

Een beetje dommig staarde ik hem aan. “Maar dat kan ik niet betalen,” zei ik.

Mam maakte een heftig gebaar met haar hand. “Emma, ik heb je al gezegd dat ik bij zal springen.”

“Juffrouw Emma, ik kan natuurlijk niet beoordelen hoe uw financiële status is,” zei Albert voorzichtigjes, “maar ik kan u verzekeren dat u van de vraagprijs niet wakker zult liggen. Het huis is al jaren afbetaald en wat moet ik met zo'n smak geld als ik er de volle mep voor vraag? Ik ben al een oude man, ik heb geen kinderen, geen broers of zusters, en als ik overlijd verdwijnt het geld naar god weet waarheen. Waarom zou ik het nu niet verkopen en zorgen dat ik verder rustig de winter van mijn leven kan leiden? Ik heb niet veel geld nodig.

Dan verkoop ik het huis liever aan iemand die er nog heel lang plezier van zal hebben en er niet krom voor hoeft te liggen.”

Verbijsterd keek ik Albert aan. De man praatte hier even rustig over zijn naderende verscheiden alsof hij het had over een middagje vissen. Hij legde een papiertje op tafel en schoof dat naar me toe. “Dit is de vraagprijs. Denk er maar eens over na. Ik verkoop mijn huis liever aan iemand die ik ken en waarvan ik denk dat het in goede handen komt, dan dat ik het door een louche makelaar laat verhandelen.”

Zonder dat ik het wilde kwam het gezicht van Eric even in me op en ik slikte een opmerking over louche makelaars in, pakte het papiertje en vouwde het open. Wat? Dat kon toch niet waar zijn? Met een ruk keek ik naar hem op. “Dit is vast niet goed.”

“Toch wel.”

“Maar...dit is niet in verhouding tot de verkoopprijzen van huizen van nu,” zei ik, het gevoel bedwingend dat ik iemand een poot zat uit te draaien. “Zo bent u een dief van uw eigen portemonnee.”

Albert glimlachte en nam nog een slokje van de waterige thee. “Welnee. Ik heb geld zat. Dat is wat ik ervoor wil hebben en daarmee basta.”

Mam knikte me stralend toe. Albert keek naar haar, glunderend over de rand van zijn bloemetjeskopje. O lieve

hemel. Hij was verliefd op haar en probeerde op deze manier een weg naar haar hart te vinden. Wat moest ik hier nou op zeggen? Als ik ja zei, dacht hij misschien een kans te maken bij mijn moeder en manoeuvreerde ik haar in een onmogelijke positie en als ik nee zei liet ik een wereldkans aan mijn neus voorbij gaan.

“Ik moet het even op me laten inwerken,” zei ik daarom en pakte gauw mijn kopje op. De telefoon ging, Albert verontschuldigde zich, stond moeizaam op en schuifelde naar binnen.

“Liefje, dit is een buitenkansje!” zei mam vlug. “Zeg toch ja!”

“Mam, straks wil hij met jou in bed omdat ik ja zeg!”

“Doe niet zo mal. Die man is veel te oud voor mij en dat weet hij ook. Het is waar, hij is op me gesteld, dat zie ik ook wel. Maar hij weet dat hij niets van me zal krijgen.”

“En ondertussen zit jij hem te manipuleren!” zei ik een beetje verontwaardigd.

“Welnee. Ik wist dat hij een koper zocht, ik wist dat hij niet via een makelaar het huis wilde verkopen, ik wist dat hij zocht naar iemand die in zijn huis zou passen én ik wist dat hij ja zou zeggen als ik iemand voorstelde. Dan zijn toch beide partijen ermee gediend?”

Ik keek haar twijfelend aan. Mam ging verder: “Bovendien vindt hij het een fijn idee dat hij degene kent die in zijn huis

komt.”

Huh? Hij kende me helemaal niet. Mam zag mijn gezicht en ging verder. “Je weet wel, dat niet de hele boel wordt afgebroken en er niks meer van het originele huis overeind blijft staan.”

“Om te beginnen moet die kersenboom eruit!” siste ik boos. “Ik ben hartstikke allergisch voor kersen en van de bloesem ga ik niezen.”

“Dat bedoel ik toch niet,” zei mam een beetje lacherig. “Ik bedoel gewoon de stijl binnen en zo.”

“Wat verwacht hij dan? Dat ik het huis in onveranderde staat laat? Het jutebehang op de muren is het eerste wat eraf gaat! En dan die apparatuur in de keuken. Dat spul is antiek!” zei ik een beetje opstandig, maar mam schudde haar hoofd en keek de rijkelijk van schaduw voorziene tuin in. Ik nieste. Vroeger dan normaal stonden de kersenbomen in bloei. Erg mooi en ook erg slecht voor mijn hooikoorts.

“Luister eens,” zei ze opeens ernstiger, “Albert had een dochter. Ze leeft niet meer. Hij is maar kort getrouwd geweest, de scheiding werd al binnen een paar jaar uitgesproken. Zijn ex-vrouw is een aantal jaren geleden overleden. Ze hadden geen contact meer, hij moest het via de krant vernemen. Hij heeft kind noch kraai en kan op deze manier toch nog iets achterlaten aan iemand die hij mag. Dat is in de eerste plaats aan mij, maar voor jou pakt het daarom

gunstig uit.”

Goh. Dat had ik niet verwacht. Je zou denken dat iemand verbitterd moest zijn geworden na zoveel verdriet: kind verloren, geen vrouw meer...maar Albert maakte een opgeruimde indruk en leek zijn zaken goed op orde te hebben.

“Ik ben niet zijn dochter,” zei ik toch. “Bovendien heb ik hem net voor het eerst gezien en vice versa. Het is toch een beetje raar.”

“Kan wel. Maar ik kan me ook voorstellen dat hij genoeg beleeft aan het kunnen helpen van iemand die zo oud is als zijn eigen dochter toen ze overleed.”

Daarop wist ik even niets te zeggen. Misschien was dat wel zo; ik geloofde niet dat je je ooit zoiets kon voorstellen als je dat zelf niet mee had gemaakt. Albert kwam naar buiten met de telefoon in zijn hand en zijn andere hand over het mondstuk.

“Mary, juffrouw Emma, waarom lopen jullie niet vast even rond in huis? Ik moet even wachten, dus...” Hij knikte naar de gangdeur. “Die kant op. Kijk maar rustig rond. De rechterdeur leidt naar de woonzolder. Die heeft een eigen ingang.”

“Als ik maar geen vuile onderbroeken aantref,” fluisterde ik tegen mam en ze stond op, waarop ik haar voorbeeld volgde en achter haar aan naar boven liep. Het moest gezegd

worden: het huis was boven ook al zo leuk. Grappige nisjes, onverwachte trapjes, lichte hoge kamers met rozetten op de plafonds, ingebouwde kasten met mooi afgewerkte deurtjes en overal glas-in-lood. Het was een huis om verliefd op te worden, dat moest ik toegeven. De badkamer was, net als de keuken, aan een herinrichting toe wat kranen en sanitair betrof, maar het werkte allemaal en afgezien van de ouderdom zag het er allemaal goed uit. De zolder was inderdaad een woonetage, Albert had niets teveel gezegd. Er waren twee kamers waarvan er eentje had gediend als woonkamer, er was een kitchenette en een piepklein badkamertje. Een student in een gemiddelde studentenstad zou er een moord voor doen.

“Hoe weet je dat, van die dochter?” vroeg ik aan mam. Ze liep rond in de grootste kamer van de woonetage. Er stonden maar een paar meubelen en die waren tegen de muur gezet en afgedekt met lakens om ze te beschermen tegen het stof.

“Dat vertelde hij op een avond. Drie jaar geleden stelde een van de andere bridgers hem aan me voor en het duurde even voor het muntje viel—hij was mijn geschiedenisleraar van de middelbare school. Grappig hè: het is al meer dan veertig jaar geleden dat ik daar zat. In mijn verbeelding was het toen een oude man, maar nu zag ik dat hij maar vijftien jaar ouder was dan ik. Het is een vreselijk cliché, maar inderdaad wordt het verschil in leeftijd kleiner naarmate je zelf ouder wordt. Ik

kon me van vroeger herinneren dat hij een klein meisje had waar hij wel eens wat over vertelde in de klas. Natuurlijk verloor ik hem helemaal uit het oog toen ik van school ging.” Ze tilde een punt van een van de lakens op en keek eronder, naar de stoel die erdoor bedekt werd. “Ik vroeg hem naar zijn vrouw en zijn dochter. Hij zei dat hij al na vier jaar huwelijk gescheiden was en toen vertelde hij dat zijn dochter was overleden.”

“Waaraan?” vroeg ik met een morbide soort nieuwsgierigheid.

“Albert heeft dat niet gezegd, maar ik heb gehoord dat zijn dochter dood is aangetroffen in een bos.”

“Eek!” Ik gaf een kreet en durfde niet uit te spreken wat er in me opkwam.

“Ik weet er het fijne ook niet van, maar snap je nu waarom hij een leuke meid als jij wel kan waarderen? Ze was ook ergens rond de 25 toen ze overleed.”

Jee. Wat een verhaal. Dan waren mijn problemen maar peanuts, toch? Ik dreutelde rond in de kamer, liep naar het raam en keek naar buiten. Vanaf deze plek keek je bovenop de esdoorns die al vol in blad stonden. In dit huis moest ze gespeeld hebben, haar eerste vriendje hebben gezoend, in de tuin hebben rondge-darteld voordat ze uit het leven werd weggerukt.

“Op deze verdieping hebben altijd studenten gewoond,”

kwam het van achter me en toen ik me omdraaide zag ik Albert staan, die licht hijgde van het traplopen en over zijn been wreef. “Nadat de laatste vertrok ben ik gestopt met de etage te verhuren. Ik had er genoeg van.” Hij liep moeizaam naar binnen en kwam naast me staan. “Wel juffrouw Emma, hoe vindt u het?”

“Mooi,” knikte ik zonder nadenken. “Veel licht hier in huis.”

Toen ik achter Albert de krakende trap van de zolderkamer af liep zei mam zachtjes tegen me: “Ik zou het gewoon doen, Emma. Als je niet genoeg hypotheek kunt krijgen doe ik er wel geld bij. Op de zolder laat je een huurder komen, zodat je elke maand een mooi extraatje erbij krijgt.”

“Wil ik hier wel wonen?” fluisterde ik terug. “In deze buurt, in dit huis?”

Albert duwde een deur open en ik kreeg al antwoord op mijn eigen vraag. Dit was de grootste slaapkamer, ruim en licht, en ik werd getraakteerd op de prachtige zonsondergang boven heide- en boslandschap dat zich achter de wijk tot aan de horizon uitstrekte. Strepen lila, roze en zachtgeel vermengden zich met de paars-blauwe avondlucht en wierpen rozerood licht in de slaapkamer. “Wauw,” mompelde ik zonder er erg in te hebben.

Vanaf dat moment was ik verkocht.

Dinsdag

Om Eric maar zoveel mogelijk te vergeten, zocht ik vergetelheid in mijn werk. Het was druk. Marleen had een dag vrij in verband met een bruiloft en op het antwoordapparaat stond een bericht van Matthijs die gisterenavond geblesseerd was geraakt met voetballen en al meteen aan een gebroken knieschijf was geopereerd! Als je maar met vijf mensen in een praktijk werkt en er zijn er twee niet, is dat een flinke belasting. Ik nam over wat ik kon en stortte me (figuurlijk dan toch) op de patiënten die ik over kon nemen. Wanneer ik bezig was met mijn werk gleden de gebeurtenissen naar de achtergrond, en ik concentreerde me op de vele kinderen die bij mij aan tafel zaten. Als logopediste had ik een afwisselende baan en het contact met de mensen vond ik erg leuk. Er waren kinderen—want ik had vooral kinderen in mijn praktijk—die een speciaal plekje in mijn hart hadden gekregen. Soms kwamen hun ouders mee, soms werden ze afgezet door de taxi van de school voor doven en slechthorenden.

Zo goed als ik het kon vinden met mijn collega's Matthijs, Linda, Marleen, Arjan en Thomas, zo moeilijk was het om samen te werken met de directeur. Hij was een ijdele, sportieve man die Jos Krijger heette en die bijna nooit in de

praktijk kwam. Liever hield hij zich bezig met fitness, netwerken en managen, wat er in de praktijk erop neer kwam dat wij het moesten doen als het om dagelijkse zaken ging. Matthijs bleek gelukkig wel aanspreekbaar te zijn en tussen de patiënten door hingen we met elkaar aan de telefoon en probeerden we te regelen hoe zijn afwezigheid kon worden opgevangen. Daarna moest ik Jos weer bellen, die natuurlijk zijn fiat moest geven over het aantrekken van vervanging. Matthijs zou minstens een maand en misschien nog wel langer niet van de partij zijn. Het kon niet missen of Jos begon te zaniken dat Matthijs toch maar moest komen werken, maar ik wist dat het voorlopig toch niet zou gebeuren en probeerde te regelen wat ik kon.

Eric belde en liet berichten achter op mijn antwoordapparaat en stuurde SMS-jes, maar ik smeed ze allemaal weg zonder ze te beluisteren of te openen. Het briefje in mijn tas hielp een klein beetje, als een soort steuntje in de rug wanneer ik de wind tegen had. In de tussentijd kreeg ik steun van Magda, die iemand kende met verstand van hypotheekzaken; die nam mijn 'geval' op zich en het was in een paar dagen tijd bekeken. De hypotheek was geen enkel probleem. Een beetje lacherig had Magda's kennis gevraagd of ik zeker wist dat het bedrag wel klopte, en of ik niet een kat in de zak kocht.

De hele week werkte ik als een paard. Zodra ik thuis kwam

van mijn werk begon ik met inpakken. Ik nam dozen mee uit supermarkten en pakte vast in wat ik niet meer nodig had. Eigenlijk is verhuizen een soort Feng Shui. Je ruimt niet alleen je kasten op, maar je brengt ook orde in je leven, bedacht ik toen ik met een aftands vest in mijn handen stond dat ik al voor het zoveelste jaar in de doos wintergoed had gestopt en waarvan ik wist dat ik het afgelopen jaar wéér niet had aangetrokken. Nu ging het definitief in de zak van Max. Bij elke kast die ik leegmaakte begon mijn geest ook helderder te worden. Misschien moest een mens vaker verhuizen, dacht ik filosofisch en bond een draadje om de vuilniszak. Goed om het stof en de muizenissen uit je bestaan weg te krijgen.

Het idee was gisteren in me opgekomen. Iemand in onderhuur in je huis is niet zomaar een beslissing, daar moet je echt over nadenken. Wilde ik iemand die in mijn huis rondwaarde? Het huis zou van mij zijn, maar ook weer niet helemaal, in zekere zin. Er was een aparte opgang als je eenmaal door de voordeur heen was en feitelijk was die woonetage zo ingericht dat je niets met elkaar te maken zou hebben als je dat niet zou willen. Maar toch: ik zou altijd rekening moeten houden met degene die er boven woonde en dat was natuurlijk zo voor beide kandidaten. Als ik een lawaaiiger feest zou houden, zou de bovenbewoner daarvan

wakker kunnen liggen, en andersom ook. Daarentegen: als het goed klikte kon je ook veel van elkaar hebben en zelfs het nodige voor elkaar betekenen.

Ook al had mam gezegd dat ik een huurder op de woonetage moest laten komen, ik begon er pas over na te denken toen ik op het werk vertelde dat ik zou gaan verhuizen. Maandag was het sowieso al het moment van het Grote Opbiechten, want mijn collega's wisten nog van niks. Toen woorden als huizen, verhuizen, huur en hypotheek ter sprake waren gekomen begonnen de radertjes in mijn hoofd te draaien en liet het me niet meer los.

Al fietsend naar huis stelde ik een lijstje op met mogelijke kandidaten, maar met uitzondering van Magda waren het allemaal stelletjes en dat wilde ik niet. En Magda kwam niet in aanmerking, want die had een koopflat in de stad en taalde er niet naar om hier te wonen. Ik wilde liever ook geen achttienjarige jonge hond die iedere donderdag, vrijdag, zaterdag en zondag zwaar doorzakte en de rest van de week te lam was om wat te ondernemen. Mijn collega's passeerden de revue. Matthijs woonde bij zijn ouders in de stad en had geen behoefte aan een eigen woning, noch om hier in het dorp te komen wonen. Thomas zou gaan samenwonen, en daar was het niet groot genoeg voor. Linda en Marleen waren beide getrouwd en hadden kinderen, dus voor hen was het helemaal niet van toepassing. Arjan, die de administratie twee

keer per week kwam doen, had een koopflat. Dus: de collega's waren voorzien.

Hoe zat het in mijn familie? Ik had wel een paar jonge neven maar die wilde ik echt niet als huurder. Ik zag in gedachten de paddestoelen al in het keukentje groeien. En verder was iedereen al gevestigd of had ik persoonlijke redenen om iemand niet in huis te willen hebben.

De vriendenkring: koppels. Allemaal vrienden van Eric. Ik had nauwelijks nog zelf vrienden of vriendinnen over gehouden van voor mijn verkering. Wat zielig eigenlijk. Eric en ik hadden elkaar leren kennen net na de middelbare school en toen was iedereen al wel zo'n beetje zijn of haar weg gegaan. Krampachtig onderhouden vriendschappen had ik niet, en behalve met Magda verdwenen ook de andere contacten snel. Ik kreeg wel veel contact met medestudenten tijdens mijn studie, maar omdat ik niet op kamers woonde en altijd 's-avonds terug naar huis ging, zette dat niet echt door. Bovendien ging ik altijd met Eric uit en iedereen in onze vriendenkring had of kreeg al snel een partner.

Opeens kwam Thérèse in me op. Nee, Emma, doe niet zo achterlijk! riep ik in gedachten tegen mezelf.

Een advertentie bij de supermarkt dan? Hè bah, wie weet wat er voor een idioot aanklopte!

En weer verscheen haar gezicht. Thérèse.

Dat wil ze nooit. Wil je dat zelf wel? Maar...stel je nou eens

voor dat zij op zolder kwam wonen? Als je niet wilde hoefde je elkaar niet te zien—hooguit een vluchtige ontmoeting op de trap—maar misschien konden we de handen wel ineen slaan. Samen een soort gebaar naar de buitenwereld maken. Wij zijn Vrouwen van Stavast, wij laten ons niet meer door Eikels in de luren leggen. Of zoiets. Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer het me aansprak. Wat had Thérèse ook al weer gezegd? Ze zou met Eric samen gaan wonen en had niets meer ondernomen om uit het pension waar ze nu woonde, te vertrekken. Dus, als ik het zo bekeek, had ze niets te verliezen en ik eigenlijk ook niet. Ik besepte best dat de wereld me voor gek zou verslijten, maar diep in mijn hart wilde ik bevriend raken met Thérèse. Zij was feitelijk de enige die op dit moment nagenoeg precies wist wat ik doormaakte. We zouden elkaar erdoorheen slepen. Toen ik het voorlegde aan Magda had ze eerst gezegd dat ik gek was en daarna zei ze dat ik geniaal was. Op dat moment wist ik dat het een goed plan was.

Goed, de volgende dag ziet alles er altijd ietsjes anders uit, en voor de tigste keer die dag vroeg ik me af of ik niet op het punt stond om een enorme fout te begaan, maar nu had ik haar toch gebeld. Ze had me haar mobiele nummer gegeven en ik moest zoeken in de oudpapierbak, want ik had het al weggegooid in de veronderstelling dat ik haar nooit of te

nimmer uit mezelf zou bellen. Ik had het nummer gekozen en wachtte, terwijl ik probeerde te bedenken of Thérèse me niet compleet voor gek zou verklaren. De kans bestond natuurlijk dat ze keihard nee zou zeggen en als het andersom was zou ik waarschijnlijk precies dat doen.

“Ja, met Thérèse!” toeterde een stem in mijn oor.

“Dag Thérèse,” begon ik. “Met Emma de Bie.”

“Hoi!” Ze probeerde de verbazing in haar stem te verbergen maar dat lukte niet helemaal. Ze herstelde zich echter snel en vroeg “Is er iets? Mag ik komen om Erics benen te harsen? Langzaam en pijnlijk?”

Ik grinnikte. “Dat is niet zo'n slecht idee. Nee, ik heb een vraag. Toen je hier was zei je dat je woonruimte zocht. Klopt dat of heb ik dat niet goed begrepen?”

Opnieuw verbazing aan de andere kant van de lijn. Toen: “Jawel, dat klopt. Ik heb echt een kotje bij een ouwe tang op zolder, het meet zeggen en schrijven twee bij drie meter dus als je een fatsoenlijkere kamer weet hou ik me aanbevolen. Dat ouwe gevaar staat 's-avonds met een strijkijzer bovenaan de trap te wachten als ik laat thuis kom, omdat ze altijd denkt dat ik een inbreker ben. Dat ik nog geen gat in mijn hoofd heb is een wonder.”

Weer schoot ik in de lach. “Nou, hou je vast. Zou je er wat voor voelen om bij mij te komen wonen?”

“Wat? Sorry, volgens mij verstond ik het niet goed.”

“Jawel, je verstond het wel. Ik heb een huis op het oog, want ik wil weg waar ik nu woon. Akelige herinneringen en zo. Het huis dat ik ga kopen heeft een prachtige woonetage en ik vroeg me af of jij daar zou willen wonen.”

Het klonk natuurlijk belachelijk. De rivale in bed, de vrouw die—ook al was het per ongeluk—een wig had gedreven tussen mijn vriend (pardon: ex-vriend) en mij nodigde ik uit als huisgenoot? Maar ik had er heel goed over nagedacht, voor zover je één dag en één nacht goed nadenken kunt noemen.

“Je houdt me zeker voor de gek,” zei Thérèse lichtelijk achterdochtig. “Waarom zou je uitgerekend mij vragen?”

“Ik ken je, althans, ik weet ongeveer wie ik voor me heb. Je hebt net als ik een klap om je oren gekregen; bovendien kwam je hierheen en dat moet verdraaid moeilijk zijn geweest. Daar heb ik respect voor, ik geloof niet dat er erg veel meiden zijn die zoiets doen. Daarbij hebben we een grote gemeenschappelijke factor: allebei een gebroken hart, veroorzaakt door dezelfde zak, als je me mijn taal niet kwalijk neemt.”

“Euh...” Thérèse was een beetje van haar a propos door mijn voorstel. Wat ik me heel goed kon voorstellen. “Dit is toch niet een of andere gemene grap om wraak te nemen, hè?” vroeg ze.

“Nee,” zei ik stellig. “Als ik al op iemand wraak zou willen

nemen—maar ik ben niet zo'n wraakzuchtig type—dan is het op Eric, niet op jou. Het huis is prima geschikt om met z'n tweeën te wonen zonder dat je elkaar daarbij in de weg zit. Ik koop het hoe dan ook, maar voordat er woningzoekenden aan de bel trekken, steek ik eerst liever zelf mijn antennes uit. Vandaar.”

Ik hoorde haar adem halen. “Wat kost het?” vroeg ze. “En ik wil het eerst zien voor ik ja zeg.”

“Uiteraard!” riep ik. “Ik ga even rekenen over een fatsoenlijke huur, dan kun jij nadenken of je het wilt. Ondertussen bel ik de man van wie ik het huis ga kopen even op en vraag of ik nog eens langs mag komen. Daarna bel ik je. Goed?”

Dat spraken we af en ik hing daarna op.

Thérèse belde twee dagen na mijn telefoontje. Was het nog steeds geldig? Jazeker, zei ik. Ze had nagedacht over mijn voorstel. Wanneer konden we gaan kijken?

Weekend

Samen met Thérèse fietste ik rond etenstijd naar Alberts huis (soon to be mine!) en ze ging net zo snel overstag als ik. Tussen ons kwam Eric alleen ter sprake om over hem te mopperen en dat beviel me wel. Behoeftte aan diepgaande gesprekken over mijn verleden met Eric had ik nog niet, dus een beetje oppervlakkig samen schelden over ons beider ex was meer dan voldoende. Eric had het opgegeven, hij stuurde geen berichten meer. Hij had een briefje op de deur gehangen dat hij zijn spullen wilde komen ophalen. Toevallig had ik bezoek toen hij kwam en Magda deed de deur voor hem open en stuurde hem meteen door naar de achtertuin. Aangezien die berg vuilniszakken in de tuin alleen maar een doorn in het oog was, was ik blij dat hij zijn rotzooi meenam. Terwijl hij onder het waakzame oog van Magda de spullen naar zijn auto bracht, zat ik in de badkamer waar ik me verschanst had en ik kwam pas tevoorschijn toen hij de straat uitreed. De confrontatie aangaan met Eric was het laatste waar ik zin in had. Vreemd hoe snel liefde om kan slaan in weerszin, bedacht ik me toen ik in de badkamer stond en zijn stem hoorde terwijl hij met Magda stond te kisse-bissen dat hij mij wilde spreken en zij haar poot stijf hield.

Zodra ik Albert had laten weten dat ik het zou doen en de

hypotheek geregeld werd, namen we contact op met een notaris en werd de akte opgemaakt. Hoe Albert het zo snel voor elkaar kreeg wist ik niet, maar hij verzekerde me dat ik met ingang van de eerstvolgende nieuwe maand de sleutel zou kunnen krijgen.

Nadat de koop geregeld was, wist ik dat ik contact moest opnemen met Eric om hem op de hoogte te stellen van mijn op handen zijnde vertrek. Ik zat een tijdje peinzend op de bank niet mijn mobieltje in mijn handen. Verdraaid. Ik was er zenuwachtig voor. Vooruit met de geit: bellen en niet meer nadenken. De telefoon ging maar twee keer over.

“Emma! Waarom was je er niet toen ik mijn spullen op kwam halen? Ik had je zo graag willen spreken, maar Magda zei dat je weggegaan was. Iedere keer als ik je bel neem je niet op. Hoe kan ik zo met je praten?”

“Ik wil jou niet spreken als dat niet hoogstnoodzake-lijk is,” zei ik ferm. Mijn slapen bonsden en ik kneep zo hard in mijn mobieltje dat het zweet tussen mijn vingers en het kunststof opwelde. “Ik bel je om te zeggen dat ik vertrek. Je kunt hier blijven wonen als je wilt, maar als ik niets van je hoor zeg ik met ingang van de nieuwe maand de huur op.”

“Ik kan er niet eens in!” riep Eric een beetje gefrustreerd uit. “Je hebt de sloten laten veranderen.”

“Ja, dat klopt. Ik ben niet gek, Eric, mocht je dat soms denken,” knalde ik. “Ik heb mezelf een hoop verdriet

bespaard door jou buiten de deur te houden. Bovendien kun je fijn in je caravannetje wonen dus zo dringend zit je niet verlegen om de sleutels.”

Eric had niet gerekend op zoveel slagvaardigheid. “Em, het spijt me zo verschrikkelijk,” zei hij zachter. “Ik wil je zien, ik wil je spreken, ik wil je in mijn armen nemen. Ik mis je ontzettend. Ik heb zo vreselijk stom gedaan.”

In gedachten telde ik tot tien. Zijn stem was zo warm en vertrouwd en zo dichtbij dat heel even de gedachte in me opkwam dat ik het allemaal misschien te zwaar opnam. Op hetzelfde ogenblik kwamen de slaapkamerscène en het gezicht van Thérèse weer in me op, die met wangen vol tranen op de that voor de deur stond en het gevoel van woede dat me al dagen achtervolgde sloeg opnieuw hard toe.

“Dat heb je inderdaad,” zei ik zo kalm mogelijk. “Wat wil je? In het huis blijven wonen? Of moet ik de huur opzeggen?”

“Ik wil jou. Jou, jou en alleen maar jou,” zei hij. Niet toegeven, Em, dacht ik en balde mijn vuist. Denk aan de belofte aan jezelf. Carpe diem en vergeet Eric.

“Maar ik wil jou niet,” zei ik. “Je had mij. Je zocht het ergens anders. En haar heb je ook bedrogen.” Hang op, Emma, zei ik tegen mezelf. Toch kon ik het gevoel niet weerstaan. Ik moest blijven luisteren, ik kon niet zomaar het gesprek afbreken.

“Emma, ik heb me laten leiden door de verkeerde gevoelens! Ik zie in hoe stom ik heb gedaan. Het is onvergeeflijk. En toch vraag ik je: geef me nog een kans. Iedereen heeft recht op een tweede kans!”

“Je krijgt vast wel een kans bij een ander slachtoffer. Je hebt me geen antwoord gegeven dus ik zeg de huur op. Bij deze,” zei ik trillerig en mijn duim ging naar de rode knop en ik drukte erop. Opgehangen.

Shit. Wat was dat moeilijk. Ik liet de mobiel op de bank vallen en wreef met mijn zweterige handen over mijn gezicht. Er kwam iets in me op. Zijn stem horen, de smeekbede die oprecht leek, deden me pijn. Ik besepte dat ik nog van hem moest houden. Het tegenovergestelde van liefde is niet haat, maar onverschilligheid. Op het moment dat het me niets meer kon schelen zou het allemaal anders worden. Maar zover was het nog niet. Nog lang niet.

Ik had Ysbrand en Liesbeth niet verteld dat Eric en ik uit elkaar waren. Wat had ik daar een spijt van, toen ik over de drempel stapte bij Liesbeths verjaardagsfeestje.

“Hé,” riep Ysbrand, “ben je maar alleen? Waar is Eric?”

Ik moest eerst slikken voor ik antwoord kon geven. “Eric en ik zijn uit elkaar,” zei ik zo vriendelijk mogelijk. “Hoi Liesbeth.” Ik overhandigde de bloemen en zoende haar op beide wangen. “Gefeliciteerd met je verjaardag.”

“Uit elkaar? Jij? En Eric?” Liesbeth nam de bloemen aan en keek er niet naar. In plaats daarvan staaarde ze met open mond naar mij. “Echt?” Zou ze het menen? Wist ze het echt niet? Vraag alsjeblieft niet verder, dacht ik wanhopig, maar dat was natuurlijk wel erg veel gevraagd. Eerlijk gezegd zou ik zelf precies hetzelfde doen. “Hoe komt dat? En hoe kan dat nou, jullie zijn zo'n ideaal stel!” riep ze uit.

“Waren,” verbeterde ik haar. “Eric en ik zijn niet meer samen. En verder wil ik het er niet over hebben.” Ik besefte meteen dat het anders klonk dan ik wilde. Zo was het alsof ik een gefrustreerde zuurpruim was die in mijn eentje op zolder ging zitten wegwijnen en alle mannen in de wereld haatte vanaf dit moment. Dus haastte ik me om erachteraan te zeggen: “Dit is niet echt de plek en het moment om dat te bespreken. Het is jullie feestje!”

Liesbeth zei niets, maar aan de gretige blik in haar ogen zag ik dat ze met liefde en plezier het feest stilgelegd zou hebben om alle vunzige details te kunnen vernemen. Ik ontnam haar de kans door naar binnen te lopen. Het was al aardig druk. Zo'n gemengd zit/standhang-feest, half binnen, half buiten. Op de banken zaten al mensen en de meer doorgewinterde kroegenlopers die probleemloos uren aan een bartafel konden staan hadden zich op het terras rond de bartafels verzameld. Muziek schetterde uit de boxen, op tafel binnen stonden hapjes en snacks. In een aangrenzende kamer zaten

de twee kinderen van Ysbrand en Liesbeth televisie te kijken met het kroost van andere gasten. Het verschil tussen hun apathische gestaar naar de tv en de levendigheid binnen vormde een groot contrast, maar na een half uurtje wenste ik al dat ik bij die kinderen in dat kamertje kon gaan zitten. De klank waarop het werd uitgesproken was steeds een tikkeltje anders, maar toch was de vraag iedere keer hetzelfde: Zijn jij en Eric uit elkaar? Hoe kan dat nou? Uit elkaar gegroeid of was er iets anders aan de hand? Met de nadruk op de laatste paar woorden natuurlijk en dan het onuitgesproken verlangen om precies te horen wie met wie wat gedaan had. Maar ik hield mijn lippen stijf op elkaar.

Eric en ik kenden Ysbrand en Liesbeth van het uitgaan. Vooral tussen de mannen klikte het, we zagen elkaar steeds vaker, spraken eens af en al snel behoorden ze tot onze vriendengroep. Ik had zo'n vermoeden dat Liesbeth een beetje verkikkerd was op Eric, wat ik altijd grappig had gevonden en Eric ook, maar dat nu opeens een soort déjà vu opriep. Hadden zij misschien ook...? Nee Emma, riep ik mezelf streng tot de orde, zo mag je niet denken. We waren al zeven jaar bevriend, en je kon ook gewoon vrienden zijn zonder dat er iets achter zat.

De kameraden die op het feestje waren kende ik dan ook allemaal van gezicht, hoewel niet allemaal van naam. Meestal was het gezellig op zulke avonden, maar nu moest ik om de

haverklap uitleggen waarom Eric er niet bij was, en door mijn weinig onthullende antwoorden gonsde het in de feestruimte van het gespeculeer. Uiteindelijk vluchtte ik de tuin in, waar het geschetter en getetter vrolijk verder ging maar waar ik me buiten de lichtbundels van binnen in ieder geval een beetje verscholen kon houden.

“Hé hallo,” hoorde ik naast me toen ik was neerge-ploft op een granieten zijde bij de vijver. “Mag ik erbij komen zitten?” Ik keek op, in het gezicht van die jongen met dat wat pafferige gezicht. Ik geloof een vriend van Liesbeth. Hoe heette hij nou ook al weer...Jonas of zo iets? Hij reikte me een glas rosé aan. Ach, een offerande. Originele manier om achter de waarheid te komen, toch?

“Be my guest,” zei ik knikkend en schoof een stukje opzij. Hij stak zijn hand uit. “Jonah Paulissen.”

“Emma de Bie,” zei ik.

Jonah was de enige andere vrijgezel op het feest. Tenminste, ik had hem nog nooit met een partner gezien. Hij was iets jonger dan ik en een van de meest onaantrekkelijke mannen die ik kende. Afgezien van de pafferigheid was hij te zwaar en torste hij het begin van een buikje mee; zijn keuze in kleding liet te wensen over en zijn haar hing vreemd en vormeloos over zijn schedel. Om de een of andere reden kwam hij me als een soort verplichte gast voor—zo iemand die er niet bij hoort maar van wie je vindt dat je hem toch moet

vragen. Als hij maar niet dacht naar aanleiding van de Grote Onthulling dat ik nu meteen door de knieën zou gaan voor de eerste de beste beschikbare partij.

“Ik wist het,” zei hij en daarmee was ik meteen van mijn stuk gebracht.

“Wat zegje?”

“Ik wist het al een tijd,” herhaalde hij en liet zijn bier in zijn glas rondwalsen. “Dat jouw vriend er iemand anders op na hield, bedoel ik.”

De knoop die ik in mijn maag had gevoeld werd nog een stukje strakker aangetrokken. “Je wist het?”

“Ik werk bij Rozemond Bouwbedrijf, wist je dat? En ik heb Eric een keer een uitnodiging gegeven omdat hij zei dat hij verder wilde in de bedrijfsmakelaardij. Een paar kruiwagens zijn altijd handig en ik vond hem oké, dus toen er een receptie in december was stuurde ik hem een kaartje. Er liep een stagiaire bij ons rond, ze was er pas een dag, ik had haar ‘s-morgens een hand gegeven. Later zag ik ze samen weggaan. Tussen de middag ging ze vaak weg, op een dag zag ik Eric met haar lopen, zijn arm om haar middel. Eén en één is gauw opgeteld. Toen wist ik dat er iets tussen die twee gaande was.”

Sprakeloos keek ik hem aan. Net toen ik dacht dat ik het er wel over kon hebben zonder me meteen superel-lendig te voelen, kwam die gast hier zitten en hielp me met een klap uit

de droom.

“Wist je het?” herhaalde ik, niet in staat iets anders te zeggen.

Hij knikte. “Ik vind het klote voor je,” zei hij en keek er warempel een beetje schuldig bij. “Als ik dat had geweten had ik hem natuurlijk nooit uitgenodigd.”

Voor ik antwoord kon geven moest ik eerst mijn keel schrapen. “Waarom heb je niks gezegd?” Toen het eruit was had ik al spijt van mijn vraag. Laatst had ik nog een hele discussie gehad: wanneer zeg je tegen je beste vriend dat zijn vriendin vreemdgaat? Kun je dat wel doen? Ben je dat aan hem verplicht? Of is het beter om je er niet in te mengen en te wachten tot hij er zelf achter komt? Zelf vond ik het toen al onmogelijk om op die vraag een antwoord te geven. Ik had geen tijd om op mijn vraag terug te komen want Jonah zei: “Dat weet ik niet. Ik heb er wel over gedacht, maar ik ging er vanuit dat het bij Eric een bevestiging was en ik hoopte dat hij snel tot inkeer zou komen en dat het...nou ja...zou overwaaien. Het is niet altijd goed om alles te weten.”

In het donker van de tuin, een paar meter van de anderen die nu toekeken hoe Ysbrand een vuurtje probeerde te maken in een tuinhaard, kon ik zijn gezicht niet zien. Ik wist niet wat ik daarop moest zeggen.

“Waar ken jij Liesbeth en Ysbrand van?” vroeg ik toen.

“Liesbeth is mijn stiefzus. Wist je dat niet?”

Nee, dat wist ik niet en dat verklaarde een beetje waarom hij er altijd maar zo'n beetje bij hing: inderdaad een semi-verplichte gast.

“Dit is niet echt een gezelschap waar ik me bij thuis voel, maar Liesbeth en ik hebben best veel meegemaakt en we hebben een goeie band.”

“Eerlijk gezegd voel ik me hier op dit moment nu ook niet erg op mijn gemak,” bekende ik. “Alle ogen kijken naar mij. Iedereen hoopt dat ik ga vertellen dat Eric een ander heeft, maar jij bent de enige die het wist. Ik heb het tegen niemand gezegd.”

“Waarom niet?”

Een beetje ongemakkelijk haalde ik mijn schouders op. “Weet ik eigenlijk niet. Ik schaam me ervoor. Het gaat niemand wat aan. Ik ben niemand een verklaring schuldig. Ik wil de vuile was niet buiten hangen. Weet ik veel!” Ik zuchtte. “Iedereen hoopt op sensatie en natuurlijk ook dat jij en ik elkaar nu meteen bespringen,” voegde ik toe en daarop moesten we beiden lachen.

“Ben je niet bang dat Eric komt?” vroeg Jonah.

Ik grijnsde in het donker naar hem. “Hij heeft kaarten voor de Formule 1 in Monza. Drie dagen in Italië. Dat wist ik toevallig, stond nog op de kalender. Kostte een fortuin en hij laat dat niet schieten. Anders weet ik niet eens of ik gekomen was.”

De rosé smaakte goed. Het glas ging sneller leeg dan ik wilde.

“Wat ga je nu doen? Of mag ik dat niet vragen?” vroeg mijn toehoorder.

“Ja hoor. Dat mag je gerust vragen. Ik heb een huis gekocht en volgende week ga ik erin beginnen. Ik heb de huur al opgezegd en ga ook zo snel mogelijk over. Dan doe ik iedere keer een stukje en zo werk ik het hele huis door totdat het klaar is.”

“Ben je zo handig?” vroeg hij verrast.

“Nee, eerlijk gezegd niet. Maar ik probeer het gewoon en dan zie ik wel hoe het gaat. Zo moeilijk kan het niet zijn om de muren te verven; vloerbedekking hoeft er niet in, want het zijn allemaal gladde vloeren en ik zoek nog een nieuwe keuken uit en badkamersanitair en dat wordt toch geplaatst. Dus ik red me wel. Bovendien heb ik nogal wat familie die niet te beroerd is om de handen uit de mouwen te steken.”

Hij knikte met een goedkeurende blik. “Bravo. Je gaat in ieder geval niet bij de pakken neerzitten. Weet je wat, als je nog hulp nodig hebt, geef je maar een seintje. Ik heb twee linkerhanden, maar ik ken een hoop mensen uit de bouw en dat soort connecties is natuurlijk altijd erg handig. Een kameraad van mij heeft een verhuisbedrijf. Zal ik eens vragen of hij voor een zacht prijsje iets kan regelen?”

Hij gaf me zijn mobiele nummer en drukte me op het hart

hem te bellen. Achter ons, bij het vuur, werd gegniffeld. Ik deed net of ik niks hoorde. “Dank je wel, ik zal vast een keer gebruik willen maken van je aanbod,” zei ik.

“Doen,” zei hij en knipperde met zijn ogen. “Ik bied het niet zomaar aan en zeker niet aan iedereen.” Hm. Voor iemand die er weinig appetijtelijk overkwam, was hij absoluut een verrassing: de enige die normaal tegen me deed deze avond. Dat, of ik was te gevoelig natuurlijk.

Tegen de tijd dat ik naar huis ging kreeg ik een vette knipoog van Ysbrand, die me toefluisterde dat er genoeg vissen in de zee zwommen. Het verlekkerde gezicht dat hij erbij trok maakte me misselijk en toen ik door de nachtelijke straten fietste werd ik opeens overvallen door een schuldgevoel ten opzichte van Magda. Waren wij allemaal ook zo harteloos geweest toen zij er opeens weer alleen voor stond? Met van die opmerkingen dat het allemaal wel voorbij zou gaan en dat er zat leuke mannen waren. Ik wist nu, helaas uit eigen ervaring, dat het meer pijn deed om dat te horen dan om over de scheiding zelf te praten. De botte ongevoeligheid had me geraakt. Alsof ik meteen op zoek was naar een nieuwe relatie. Alsof ik niet het gevoel had dat er zeven jaar van mijn leven ingestort was. Alsof ik niet echt en diep liefdesverdriet had. Alsof ik Eric zomaar kon vergeten.

Thuisgekomen zag ik dat ik een SMS-je had. Het nummer was onbekend. Maar de afzender niet.

HET SPIJT ME ZO. IK MISJE. Xxx E.

Maandag

Tussen twee patiënten door liep ik snel naar de kamer van Jos, die binnen zat (want ik zag zijn auto voor de deur staan) en stormde naar binnen nog voor mijn klopje op de deur weggestorven was. O. Euh...iets te snel. Tegenover Jos aan het bureau zat een nerveus kijkende dame.

“Emma?” Jos' stem gaf precies zijn irritatie weer. Hij was een meester daarin.

“O, sorry. Ik wist niet dat je bezoek had. Er stond geen afspraak in je planner.” Ha, er stond nooit meer een afspraak in zijn planner, dus wat dat betreft kon ik nooit de plank misslaan.

“Wat is er, Emma?” vroeg hij ongeduldig en stak zijn hand uit naar het vel papier dat ik vasthield.

“Ik heb het rooster uitgeprint voor de vervanging,” zei ik, “maar ik kom straks wel even terug.”

“Wacht, dan zal ik je meteen voorstellen aan je nieuwe collega. Dit is Carine Stoom. Ze vervangt Matthijs. Ik wil dat jij haar inwerkt.”

Verdomme nog aan toe. Dat flikte Jos nou iedere keer. Ik wist al ruim anderhalf week geleden wanneer ik de sleutel zou krijgen, dat had ik doorgegeven en ik had alles precies

daarnaar gepland. Het printje in mijn hand was het laatste dat ik nog moest doen. Vanaf woensdag zou ik er niet meer zijn en nu deed-ie dit!

“Ik ben een paar dagen afwezig vanwege een verhuizing,” zei ik en gaf Carine een hand. “Ik zal zorgen dat Thomas de eerste inwerkprocedure met je doorneemt.” Daarmee sneed ik Jos meteen de pas af. Hij keek zuur, maar kon er weinig tegenin brengen.

Ik knikte haar gedag en liep de deur uit.

“Emma?” Jos hield me staande. “Kom je straks hier nog even heen?”

Fantastisch, dacht ik sarcastisch, wetend wat er zou komen, toen ik terugliep naar mijn kamer waar een blond jochie al op me stond te wachten, dadelijk krijg ik de gratis preek erbij. Heerlijk. Net waar ik op zat te wachten.

“Hoi Emma,” zei het jongetje stralend en ik duwde de gedachte aan het onvrijwillige inwerken van een nieuweling vlug naar de achtergrond.

“Ha Leon,” zei ik en vergat Carine Stoom, Jos Krijger en al het andere toen het ventje opgetogen met een boek zwaaide.

“Je leest zo mooi voor! Gaan we verder?” vroeg hij, zijn gezichtje een en al verwachting.

Ik glimlachte om zijn gretigheid en knikte naar de stoel. “Nou en of. Waar waren we gebleven?” Godzijdank dat ik zo

van mijn werk hield!

Woensdag

Het huis waar ik vier jaar met Eric had gewoond was voor meer dan de helft leeg. Mijn helft. Het gedeelte van Eric was onaangetast. Verhuizers hadden de boel leeggehaald en het meeste stond nu in het huis in de Sartrelaan. Ik dwaalde door de half-gestripte woning en liet mijn gedachten de vrije loop, terwijl ik voor de allerlaatste keer controleerde of ik niets vergeten was. De verhuizing was snel en soepel verlopen. Van Eric had ik niets meer vernomen en dus was ik voortvarend te werk gegaan. Ik had besloten om Jonah te bellen om te informeren naar het verhuisbedrijf van die vriend over wie hij het had gehad; na een paar telefoontjes bleek dat het ook nog eens zeer gunstig geprijsd was, en in plaats van vrienden op te trommelen werd de verhuizing door professionals gedaan. Best luxe. Ik had wel alles zelf ingepakt, omdat de verhuizers natuurlijk niet konden weten wat er wel en niet mee moest. Het stond allemaal klaar en in een mum van tijd hadden ze van alles in de vrachtwagen geladen, terwijl ik aanwijzingen gaf wat wel en wat niet moest blijven staan. Sommige dingen waren niet van mij, andere zaken hadden teveel pijnlijke herinneringen, maar praktische spullen als de koelkast en de wasmachine nam ik zonder enige wroeging mee. Sabine en Huub waren

in het andere huis bezig, mam redderde met koffie en thee en broodjes en Thérèse was er ook al. Ik trok een paar kasten open en keek naar het restant van spullen. Nee. Niets meer van mij. Ik keek onder het tweepersoonsbed dat ik liet staan, achter de ombouw. Niets. Zo ging ik kamer na kamer door. Ik vroeg me af of Eric het erg confronterend zou vinden als hij hier kwam om de laatste spullen op te halen en nadat ik naar beneden was gelopen, stopte ik de sleutels in een envelop en trok de voordeur open. Magda zou elk moment kunnen komen.

Daar stond, tot mijn verbazing, Jonah, die net zijn vinger uitstak om op de bel te drukken.

“Jonah!”

“Dag Emma,” zei hij beleefd en knikte met een wat verlegen lachje. Ik zag meteen dat hij er anders uitzag dan de vorige keer dat ik hem had gezien: vlotter gekleed, een ander kapsel. Zo'n trui had Eric ook. O nee. Zo moest ik nu niet gaan denken. Niet alles en iedereen vergelijken met mijn vriend, mijn ex-vriend.

“Ik kwam vragen en kijken of alles goed gaat met de verhuizing,” zei Jonah.

“Ja, je bent te laat, ze zijn al over,” knikte ik met een lachje. “Het ging heel goed. Hartstikke fijn, die tip van je.”

“Niks gebroken?”

Ik schudde mijn hoofd. “Nee, niets. Ze waren heel

voorzichtig. Kom maar eens kijken in mijn nieuwe huis als het klaar is. Nu is het nog een troep en ik zou je wel willen uitnodigen maar ik heb geen tijd voor een fatsoenlijk gesprek.”

Hij knikte en glimlachte. “Natuurlijk. Waar was het ook weer?”

“Sartrelaan 5. Het huis met de lavendelblauwe luiken.” Ik wilde nog iets zeggen maar mijn stem stierf in mijn keel. Daar kwam een bekende aan. Eric.

“Euh...Jonah—wil je mij even excuseren?” Mijn mond voelde heel droog aan. Hij keek op, zag Eric en knikte. “Ik moet toch weer gaan,” zei hij met een afwachtende toon in zijn stem, alsof hij wilde horen dat alles goed zou gaan als ik alleen met Eric hier bleef, dus gaf ik hem een kneepje in zijn arm en knikte. “Dank je voor je bezoekje. Ik spreek je gauw weer, goed?”

Gelukkig was Jonah niet zo hardleers dat hij de hint niet begreep en hij liep weg, niet zonder Eric een vernietigende blik toe te werpen. Nou, dat hoefde nou ook weer niet. Het was tussen Eric en mij, niet tussen Jonah en Eric, toch?

“Hallo Em,” zei Eric met zachte stem. Slik. Hij had zijn haren geknipt en hij was wat afgefallen. Het gedoe was hem blijkbaar niet in de kouwe kleren gaan zitten, want hij zag er niet zo heel florissant uit.

“Dag Eric. Hier zijn de sleutels,” zei ik en duwde de

envelop in zijn handen. “Mijn spullen zijn weg. De rest is van jou. Er liggen nog wat papieren in de keuken waar je naar moet kijken.”

“Dank je.” Tot mijn verbazing was de smeekbede uit zijn stem verdwenen. Een soort berusting was daarvoor in de plaats gekomen en hij klonk serieus toen hij zei: “Het is echt voorbij, hè? Waar is het fout gegaan tussen ons?”

Het leek me dat hij zelf het beste een antwoord op die vraag kon geven en ik trok een wenkbrauw op. “Tussen ons? Schuif het niet op mij af. Jij ging vreemd. Als je eerder had gezegd dat je niet meer van me hield waren we op hele andere voorwaarden uit elkaar gegaan.” Ongeduldig keek ik de straat in, wachtend op Magda in haar kobaltblauwe Suzuki.

“Dat was niet de bedoeling,” zei Eric. “Het overkwam me, anders kan ik het niet zeggen. Misschien waren we wel te gewoon aan het worden voor elkaar,” zei hij met een zucht. “Hoe dan ook Em, het spijt me, ik heb je nooit pijn willen doen.” Hij glimlachte een beetje triest. “We hebben toch een prachttijd samen gehad.” Daarna stak hij zijn hand uit. “Zullen we tot ziens zeggen?”

Een wervelstorm van emoties ging door me heen toen ik na een korte aarzeling zijn hand aannam en hem schudde. “Goed. Tot ziens, Eric.”

Hij hield mijn hand net iets te lang vast, ik trok hem vlug terug en Eric duwde de voordeur open en liep ons huis weer

binnen. Ons huis? Zijn huis. De storm in mijn binnenste ging net zo snel liggen als hij opgestoken was en nam daarbij ook ander achtergebleven vuil mee. Ik voel me opeens opgelucht.

Toet! Daar was Magda. Prachtig getimed. Een merkwaardige rust overviel me en toen ik instapte en ze fronsend naar de auto van Eric keek, knikte ik alleen maar. “Ja, karren maar. Op naar mijn nieuwe leven.”

Toen ik in de Sartrelaan kwam, trof ik daar mijn moeder met de verhuizers aan de keukentafel. Maar er was nog iemand: Albert. Hij schoof net een stoel aan en begon met mam en de verhuizers te keuvelen. Magda trok zoals gewoonlijk bekijks van zowel de verhuizers als Albert en liet zich naast mam op een stoel vallen. Op zolder hoorde ik gebonk, stemmen en andere geluiden: Thérèse was daar bezig. “Thérèse!” riep ik naar boven. “Er is koffie!” “Het staat allemaal,” zei de grootste van de twee verhuizers, “’t Was een peulenschilletje. Kunnen we nog iets voor u doen?”

Ik dacht even na en schudde mijn hoofd. Het was nu alleen een kwestie van alles inpassen.

“Maar zo laat je het toch niet staan?” vroeg Albert verbaasd. “Zolang de heren hier toch nog zijn kunnen ze de zware dingen voor je versjouwen!”

“Ik ga eerst behang afsteken, sauzen en verven. Daarna schoonmaken en dan pas kan alles op z'n plaats.”

Een van de verhuizers gooide een sloot melk in zijn koffie. “Moest u erg snel uit het andere huis dan? Want normaal doe je dat voordat je gaat verhuizen, en niet als je er al zit.”

Het was een praktische vraag, niet eentje die voortkwam uit onbeschofte nieuwsgierigheid en ik knikte dan ook. “De huur was opgezegd, dus ik kon er niet meer blijven. Maar het maakt me niet zoveel uit. Ik ga beneden eerst aan de slag, in de tussentijd is er genoeg ruimte om te wonen. Ik heb een weekje vrij, dus met wat hulp is het zo gepiept.”

“Welja,” knikte Magda. “Behang eraf rukken, dat vind ik altijd een leuk spelletje.” De verhuizers lachten.

“O,” zei Albert een beetje bedrukt. “Is het niet meer goed dan? Achter de kast is het wel wat anders van kleur maar...”

Mam tikte een keer zachtjes op zijn hand. “Uh-uh, Albert. Ieder z'n smaak. Laat Emma nou maar rommelen. Als het klaar is kom je gewoon nog eens langs om te zien hoe het geworden is.”

“Natuurlijk!” zei ik meteen en direct vroeg ik me af wat ik hem in hemelsnaam zou moeten vertellen als hij hier binnenkwam en mam er niet was. Want dat hij voor haar kwam was me allang duidelijk. Er viel een wat pijnlijke stilte en ik dacht koortsachtig na hoe ik hieruit kon komen. Albert deed zijn mond open om wat te zeggen maar na een blik van mam stopte hij. De verhuizers slurpten hun koffie op, ik tekende de order en na hen bedankt te hebben stapten ze in

hun verhuishwagen en reden de straat uit.

Ik hoorde in de keuken mam tegen Albert zeggen dat hij los moest laten. Het was nu Emma's huis en zij mocht ermee doen wat ze wilde. Ik kon niet horen wat hij daarop zei want op dat moment kwam Thérèse met een heel gevolg de trap af. Huh? Ze had wel een hoop jongens gecharterd als ze vanuit een klein rothok hierheen kwam. Dat suggereerde weinig spullen, ergo weinig hulp nodig, maar er kwamen maar liefst vier jongens achter haar aan gelopen. Ze waren even verschillend als de seizoenen van een jaar. De eerste—het minst opvallende type van het hele stel—had geen enkele haar op zijn hoofd en droeg een oude spijkerbroek en dito trui. Een paar pientere grijsgroene kijkers blikten de wereld in. De tweede was een lange jongen met een smal gezicht dat geaccentueerd werd door lang bruin haar dat tot op zijn middel hing en dat hij in een staart had gebonden. Het kruis van zijn broek hing tussen zijn knieën. Zou je daarmee nou niet heel vlug van de trap afkukelen? Het hoofd van nummer drie werd getooid door een glanzende, knalblauwe bos haar, die prachtig zou passen bij de Suzuki van Magda. Dat was op zich al bijzonder genoeg, maar noblesse oblige: hij had ook meteen zijn wenkbrauwen meegenomen in de verf-beurt. Blauw haar, dat valt best te verteren, maar naar blauwe wenkbrauwen blijf je kijken, kan ik je verzekeren. Daaronder sprankelden een paar levendig groene ogen. Hij had een

overall aan die vol verfvlekken zat. Het rijtje werd gesloten door een gespierde kleerkast: een korte brede jongen met een strak T-shirtje dat bijna op knappen stond over zijn biceps. Hij liep als een turner, met zijn armen een beetje van zich af, alsof zijn bovenlichaam te breed was voor de lengte van zijn armen. Zijn nekspieren waren zo ontwikkeld dat het leek of zijn oren in zijn schouders overgingen.

“Dit zijn Daniël, Alwin, Tom en Job. Jongens, dit is Emma.” Wie nou wie was wist ik niet, want Thérèse had ze met een onduidelijke zwaai van haar hand aan me voorgesteld, maar ze grijsden precies tegelijk naar me, alsof ze er gezamenlijk op geoefend hadden. Blauwhaartje gaf me een hand. Dat was dus Alwin. Tom was de bodybuilder, Stevige Staartmans bleek Job te zijn en Daniël was de kale. Ze volgden me op de voet naar de keuken waar mam nog steeds in gezelschap van Albert was en meteen heel moederachtig begon te doen. Ze schonk koffie en thee in en haalde koekjes.

“Mijn spullen zijn over,” kondigde Thérèse aan. Ze keek de huiskamer in. “Waarom heb je de bank niet op zijn plaats laten zetten? En de kasten?”

“Ik ga eerst hier aan de slag,” legde ik—en niet voor de eerste keer—uit. “Behang afhalen, sauzen en dan pas inrichten.” Ik wierp een zijdelingse blik op Albert en gaf Thérèse onder de tafel een schopje waaruit ik hoopte dat ze

op kon maken dat ze er niet op door moest gaan.

“Au!” riep de kale Daniël. Hij keek verontwaardigd naar Job die naast me zat en die keek niet-begrijpend terug.

Thérèse keek alleen maar verbaasd naar Daniël en voor ze door kon gaan vroeg ik waar zij mee bezig was.

Schoonmaken, was het antwoord.

Magda, met haar gebruikelijke directheid, informeerde poeslief of de jongens ook meehielpen. Job staarde in een soort trance naar Thérèse en Daniël grinnikte. Blauwhaar Alwin stak zijn hand omhoog. Hij had iets gretigs over zich dat ik erg grappig vond. “Ik wel, ikke wel. Ik heb bier verdiend!” riep hij.

Tom zei met een bromstem: “Ik heb een Volkswagenbus, dus ik was de klos.”

Job gaf geen verdere toelichting waarom hij hier was maar dat hoefde ook niet. Ik wierp een blik op de jongen met de lange staart die in stilte naar Thérèse zat te staren. Tjonge, het leek wel of er een neonbord boven zijn hoofd hing. IK BEN VERLIEFD, stond er. Die glazige ogen, die wat gelukzalige lach...en Thérèse deed net of ze gek was en het niet merkte. Daniels wenkbrauwen gingen een stukje omhoog. “Thérèse heeft beloofd dat we een krat Grolsch krijgen als we haar meehelpen verhuizen.”

Thérèse boog zich iets naar me toe. “Ik heb ze in de val gelokt, voor het geval jij geen hulp had. Wist niet dat je zo

snel over was! Maar eigenlijk heb ik ze niet echt nodig, de boys. Er zit geen behang op de muur boven en witten was ik niet van plan op zolder. Dus als jij nog een klusje hebt...”

Alwin, Daniël en Tom de turner sputterden luidkeels tegen. Het grappige was dat ik me op mijn gemak voelde met dit fotogenieke stel vrienden. Ze waren zo verschillend dat ze voor mijn gevoel er onbewust grenzen mee verlegden. Daniël kwam op me over als een introvert type, dat eerst keek, dacht en dan handelde; Alwin had heel duidelijk het hart op de tong liggen, wat niet gezegd kon worden van Job, die hier louter en alleen was voor Thérèse en Tom was simpelweg de pechvogel met het busje. Toch was het duidelijk dat ze elkaar al lang kenden. Er hing een ongedwongen sfeer tussen de vier jongens en Thérèse. Mam was zich er ook van bewust, dat merkte ik aan de manier waarop ze lachte terwijl ze naar hun woordenbrij luisterde. En ze waren ook erg leuk tegen haar. Sabine en Huub hadden verplichtingen thuis en Magda was vertrokken omdat ze naar de tandarts moest, dus wilde ik over een paar dagen er een beetje fatsoenlijk bijzitten, dan moest ik toch weer snel aan de slag.

Mijn blik gleed door de vrijwel lege kamer. De verhuizers hadden de bank en de tafel binnen gezet en mam had er al plastic overheen gelegd, maar de rest stond in de gang, de schuur, boven en in de bijkeuken. Nu alles zo leeg was zag je pas goed hoe grauw het plafond was en hoe hard het nodig

was dat er iets nieuws op de muren kwam. Het waren sporen van een lang leven in hetzelfde huis. Lichte vlekken op de muren met jute behang verklaptten waar schilderijen gehangen hadden en de kozijnen waren vergeeld van de zon. De houten schuifdeuren hadden kale plekken en schreeuwden om een lik verf. Tjonge. Dat me dat nou niet was opgevallen toen ik hier rondkeek! Het zou wel eens meer werk kunnen zijn dan ik had voorzien. Ik had een week de tijd en voor ik weer aan de gang moest wilde ik in ieder geval in de huiskamer klaar zijn.

“Ik ga aan het werk,” kondigde ik aan. “Ik wil vandaag het behang eraf hebben. Morgen witten en sauzen.”

“Wie komt er nog helpen?” vroeg mam. Ma-ham! Ze wist best dat ik niemand in het bijzonder had gevraagd.

Ik werkte er nog liever een half jaar in mijn eentje aan dan iemand op te dringen dat hij of zij hier moest komen helpen. Sabine en Huub zouden vast morgen-en vrijdagavond wel langskomen en Magda na schooltijd als ze geen vergaderingen had, en verder redde ik me wel in mijn eentje. Ik hoopte dat mam mijn frons opving maar ze keek alleen maar heel onschuldig terug. “Ze heeft niemand gevraagd,” gaf mam zichzelf antwoord en keek daarbij de vier jongens, Thérèse en Albert aan met een blik waarvan je wist dat dit vroeg om een soort voorstel. Alwin hapte alsof hij een kat was die een visje voorgehouden kreeg.

“Moet je alles alleen doen dan?” vroeg Alwin verwonderd.

Ik haalde mijn schouders op. “Morgen is het donderdag. Mijn zus en haar man moeten gewoon werken, en Magda ook, dus ik vrees dat ik het leeuwendeel wel zal moeten verzetten.”

Thérèse schudde haar hoofd. “Niks ervan. Ik kom je gewoon hier meehelpen en the dudes ook, toch?” lom stak zijn hand op. “Nee, ik kan niet. Heb morgen college dat ik niet kan missen.”

“Ik kom wel helpen,” zei Alwin. “College kan wel een paar dagen wachten. Job? Jij?”

De zwijgzame jongen schrok op uit zijn gemijmer. “Euh...” Hij wierp een schichtige blik op Thérèse en daarna op Daniël. Die haalde zijn schouders op. “Best hoor.” Job knikte stom. Hm. Had ik opeens drie man extra die konden helpen? Dat was mooi meegenomen, mits ze ook wat deden. Daniël zag mijn gezicht denk ik, want ik kreeg plotseling een knipoog van hem en vlug trok ik mijn gezicht weer in de plooi. Ze moesten toch vooral niet denken dat ik ondankbaar was! Want eerlijk gezegd was alle hulp welkom.

“Ik moest maar eens gaan,” zei Albert een beetje mat. Wat triest, ik had gewoon medelijden met hem en liep mee naar de voordeur. “Ik zal dit huis missen,” zei hij plots en liet zijn hand over het hout van de lambrise-ring in de gang gaan. “Ik

heb hier zo lang gewoond en ik heb hier veel meegemaakt.”

“Mijn moeder vertelde dat u vroeger haar leraar was,” zei ik in de hoop hem te laten varen op goede herinneringen.

“Vroeger ja,” knikte hij weemoedig. “Dat waren andere tijden. Na de dood van mijn dochter heb ik het vak niet meer kunnen oppakken. Concentratie-problemen en zo. Tot mijn pensioen heb ik gewerkt in een karperkwekerij. Daar hoefde ik tenminste geen klassen vol met kinderen aan de slag te houden.” Zijn ogen gleden naar mij. “Je lijkt een beetje op haar. Mijn dochter, bedoel ik. Ze had ook zulk licht haar. Dat van jou is wat witter, maar zij was ook helblond. En je lacht net als zij.”

Ik glimlachte maar eens. Eerlijk gezegd wist ik niet goed wat ik moest zeggen en stak een beetje ongemakkelijk mijn handen in mijn zakken.

“Ze werd dood in het bos gevonden, weet je. De dader is nooit opgepakt,” ging Albert verder en staarde naar een gat in de muur waar eerder nog een kapstok had gehangen. “Ik heb het ondertussen wel een plek gegeven, maar dat heeft heel erg lang geduurd.”

“Is het al lang geleden?” vroeg ik.

Hij knikte. “Bijna drieëntwintig jaar. Dus ja, het is al lang geleden.” Vrij abrupt draaide hij zich om en liep het kleine trapje moeizaam af. “Tot kijk weer, juffrouw Emma.”

“Tot ziens, meneer Albert. En u bent altijd welkom,” riep

ik hem na en dat meende ik, ondanks mijn eerdere twijfels, uit de grond van mijn hart.

Mam—moeders zijn onbetwist de meest praktisch ingestelde wezens die er zijn—had zonder dat ik er erg in had, mijn nieuwe bed al helemaal opgemaakt. De gordijnen die ik meenam uit het andere huis waren wat aan de korte kant, maar mam had ze toch vast opgehangen, zodat ik niet voor het oog van de hele straat me uit hoefde te kleden. De dozen in mijn slaapkamer stonden zoveel mogelijk tegen de muur, in de kasten had ze al de nodige kleren gelegd en op de badkamer lagen handdoeken en toiletpullen klaar. Job bleek handig te zijn met elektriciteit en had alle ruimtes voorzien van noodverlichting: een peertje aan een draad uit het plafond.

De rest van de dag begon ik, bijgestaan door the dudes, zoals ze zichzelf ook noemden, met het behang. Het viel erg tegen om het los te krijgen. Zelfs een afstoom-apparaat had er moeite mee—het spul zat muurvast en elk stukje moest met een plamuurmes weggekrabd worden.

Ik dronk een biertje en Thérèse een bacardi-cola toen iedereen naar huis was. We zaten op mijn met plastic beklede bank en keken elkaar eens aan. “Proost,” knikte Thérèse. “Op het nieuwe huis.”

“Proost. En dat we hier nog maar lang en gelukkig mogen

leven.” Ik zuchtte diep. “Man, wat ben ik moe. Wat een geregeld allemaal.”

“Waarom heb je niemand gevraagd om je te komen helpen?” vroeg Thérèse nieuwsgierig. “The dudes stonden meteen klaar.”

Ik lachte om dat dudes. “Zoals ik vanmiddag aan tafel ook al zei: de meeste van mijn vrienden moeten werken. Of het zijn vrienden van Eric en die ga ik niet vragen. En eerlijk gezegd dacht ik dat ik het allemaal wel alleen zou kunnen.” Ik haalde een keer diep adem en snoof de muffe lucht van het inmiddels opgeruimde losgeweepte behang op. “Ik heb wel hulp, toch? Sabine was er en mam, en Magda.”

Thérèse knikte. Ze was ook moe.

“Zie je ertegen op om te gaan slapen?” vroeg ze me opeens.

Daar had ik niet meteen antwoord op. “Nee, dat dacht ik niet. Jij?”

“Een beetje,” gaf ze eerlijk toe. “Als kind al. Een ander huis vond ik altijd eng. De geluiden die ik niet kende, een krakende trap, een piepende deur, tocht die tussen de kieren door huilt: toen ik klein was kreeg ik er nachtmerries van.”

Ik glimlachte. “Ik slaap al een paar weken niet zo best. De enige nachtmerrie die ik de afgelopen tijd heb gehad ging steeds over Eric en toen hij...” Abrupt brak ik mijn zin af. Stom! Thérèse kreeg een kleur en probeerde zich achter haar

glas te verschuilen. “Sorry Thérèse. Het heeft niks met jou te maken. En ik verwijt je echt helemaal niks.”

Ze sloeg de rest van haar drankje achterover en haalde toen haar schouders op. “Weet ik.” Ze stond op. “Ik ga naar bed.”

Gets. Met mijn stomme gezwets had ik de fragiele verbondenheid tussen ons een stevige knauw gegeven. Als ik nu niet ingreep joeg ik haar weg, en dat was helemaal niet wat ik wilde. Per slot van rekening had ik zelf voorgesteld dat ze hier kwam wonen en ik mocht haar echt. Ik sprong overeind. “Thérèse, ik zal me nog wel vaker verspreken. Als dat gebeurt, zeg ik bij deze vast op voorhand sorry. Het is echt niet mijn bedoeling om jou te...nou ja...wat dan ook. Wat mij betreft zit er tussen ons twee niks scheef.”

Ze keek een beetje ongemakkelijk.

“Waarom haal je je matras niet naar beneden en kom je bij mij op de kamer liggen? Kunnen we samen determineren welk gekraak en gepiep bij welke deel van het huis hoort,” stelde ik voor. Een paar tellen dacht ik dat ze zich stilletjes zou omdraaien en naar boven zou gaan maar toen brak er een voorzichtige lach door op haar gezicht.

“Nee,” zei ze en schudde haar hoofd. “Ik snurk als een houthakker als ik moe ben. Dat kan ik je niet aandoen. Maar ik hou het graag een andere keer tegoed.”

Donderdag

Thérèse was naar de HEMA om nieuwe kwasten te halen en Daniël stond het houtwerk te schuren, geholpen door Alwin. Job was ergens in huis bezig om de plafonnières die ik in een doos teruggevonden had, op te hangen. Tot mijn grote genoegen was Magda al rond het middaguur binnen komen vallen. “Ik kom recht van school, gevraagd of iemand mijn klas kon overnemen en dat kon,” zei ze opgewekt. “Waar gaan we mee beginnen?”

Ze hees zich in een afschuwelijk lelijke blauwe overall en ik duwde haar een roller in haar handen. “Wat dacht je van de muur in de gang? Of wil je liever aan de schuifdeur beginnen? Die moet roomwit worden, daar, dat spul uit dat blik.” Ik wees een beetje onduidelijk naar mijn voorraad verf (kost je een rib uit je lijf), maar Magda had aan een half woord genoeg.

Ze knikte, ging aan de slag, smeerde een paar vegen spikkeltjesverf op de muur, deed een stap terug en keek naar het resultaat. “Leuk spul,” knikte ze waarderend. “Hebben ze nog meer kleurtjes?”

“Vast wel.”

“Hoe heb je geslapen, de eerste nacht in je nieuwe huis?”

“Het gaat wel,” antwoordde ik eerlijk. “Ik was te moe om te

slapen, denk ik. Mijn hoofd was net zo'n machine die maar niet uit wil. En ik ben wel tien keer wakker geweest van allerlei geluiden en omdat ik naar de wc moest en omdat ik dan weer dorst had en zo.”

“Emma, is er nog ergens een fles terpentine?” riep Daniël vanuit de kamer achter.

Ik deed mijn mond open om te antwoorden toen mijn mobieltje overging. Hè, dat is altijd zo lastig! Een kwast in een hand, een doekje in de andere...ik liet het todje op een krant vallen en viste mijn mobieltje op uit de tuinbroek die ik aanhad. O. Mijn collega!

“Hé Thomas!”

“Hoi Emma,” zei hij. “Hoe lukt het met de verhuizing? Gaat het een beetje voorspoedig allemaal?”

“Ja, probleemloos,” antwoordde ik, waarop de kamerdeur openging en Thérèse binnenkwam en met de kwasten naar me zwaaide. Magda wees naar de verf en waar de rollers stonden, en zonder verder iets te vragen gingen ze allemaal aan de slag. “En bij jullie?”

“Bij ons is het crisis, en daarom bel ik je. Ik weet dat het veel gevraagd is, maar kun jij één uur overnemen? Anders moeten we twintig patiënten afbellen!”

“Eén uur?” De link met de twintig ontging me.

“Ik zou het niet vragen als het niet echt heel dringend was,” zei Thomas en aan zijn stem hoorde ik dat hij het vervelend

vond dat hij me lastig moest vallen. Vaag kon ik me iets herinneren van een klassikale oefening op de dovenschool en ik begreep wel ongeveer waar de bottleneck moest zitten.

“Wanneer is dat?”

“Dadelijk, om halftwee. Tegen drieën ben ik weer terug.”

“Dat is anderhalf uur, Thomasje. Maar goed, ik kom eraan. Om halftwee ben ik er en dan heb ik er eentje van je tegoed.”

Thomas lachte opgelucht. “Gelukkig. Super, Emma. Tot zo dan.”

Ik hing op en trok een gezicht naar Magda, die me vanachter gespikkeld brillenglas bekeek. “Trubbels op de zaak. Thomas belde of ik even een uurtje kan overnemen.”

“Ga maar,” wuifde Magda. “Ik klieder wel door hier.” Ze knikte naar the dudes die met dezelfde opgewektheid de kwasten aan een inspectie onderwierpen en ik vroeg me een ogenblik angstig af of ik straks niet overal spikkeltjesverf zou aantreffen.

“Alleen op de muren, hè,” zei ik waarschuwend.

“Ik zag net Eric nog,” zei Magda tussen twee vegen door. “Hij zat op een terras een kop koffie te drinken.” Ze grijnsde naar me. “Met een aantrekkelijke juffrouw. Dus zijn liefdesverdriet heeft de diepgang van een theelepeltje.”

“Dat-ie er maar in mag stikken,” mompelde ik en draaide me naar Daniël, die wat wilde weten over de verf. Hij wees

naar de ramen. “Dat gele is zeker voor de kozijnen en de deuren? En wat moet er op die schuifdeur?”

“Dat geel is voor de kozijnen ja, maar de deuren moeten roomwit worden,” riep ik en rende de trap op om me om te kleden. “De kozijnen moeten nog geschuurd worden, maar wacht maar met verven tot ik terug ben.”

De radio werd snoeihard gezet en mijn stem ging verloren in het lawaai van de jongens, die luidkeels mee blèrden en Magda, die ook inzette. In de badkamer liep ik Thérèse tegen het lijf die huilend boven de wastafel hing. Ik schrok me wild.

“Thérèse? Wat is er? Je bent toch niet aan het huilen om die eikel van een Eric, hè?” vroeg ik. Opnieuw vervloekte ik hem in stilte. Gisteren had hij nog mijn hand geschud. Vrienden. Ja, an-me-reet. Als hij iemand zo pijn kon doen dat ze er dagen van van slag waren dan hoefde ik hem niet als vriend. Maar Thérèse knipperde heftig.

“Nee, ben je gek. Ik kreeg verfin mijn oog en probeer het eruit te spoelen. Shit, wat een rotgevoel!” Ze dook weer met haar hoofd onder de kraan.

O. Nou ja. Eric was toch een rotzak.

Snel had ik me omgekleed en door de zonnige april-middag fietste ik stevig door naar de praktijk. Thomas had blijkbaar op de uitkijk gestaan want hij kwam naar buiten gerend, duwde me een map in mijn handen en holde naar

zijn auto. “Bedankt Emma,” riep hij nog, sprong in zijn wagen en scheurde weg.

Vlug liet ik mijn blik over de gegevens in de map dwalen. Het waren geen vaste patiënten van mij; in de hoek van de map stond een 'M', dus ze hoorden bij Matthijs en ik vermoedde dat Thomas die nu overgenomen had. Wat deed die nieuwe, die Carine dan? Ik liep naar de kamer naast de mijne. Op de deur informeerde een kindertekening de argeloze voorbijganger dat Matthijs hier zat en als het goed was zou Carine het hier overgenomen moeten hebben. De paniek was me niet helemaal duidelijk. Als zij er was moest het toch allemaal sluitend zijn?

Ik stapte over de drempel en liep letterlijk tegen een grote man op, die bijna over het bureau heen gelanceerd werd. Hij wist nog net te voorkomen dat het toetsenbord en de muis van de tafel afzeilden. “O, pardon!” riep ik en bleef als verstijfd staan. Dat kreeg je van al dat gejaag—voor je het wist liep je iemand omver.

“Niks aan de hand,” zei de man. Er vielen een paar papieren uit de mappen die ik vasthad en ik bukte me om ze op te rapen. Vanuit mijn ooghoeken zag ik dat de benen van de man de enige in de kamer waren en dat hij een stap opzij zette en achter het bureau van Matthijs ging zitten. Nou ja zeg. De brutalen hebben de halve wereld. Waar was die Carine? Snel kwam ik overeind.

“Meneer,” zei ik vriendelijk, “komt u aan deze kant zitten? Dat is de plek van de logopediste.”

De man trok geamuseerd een mondhoekje omhoog. “Dat weet ik,” zei hij.

Tss! Wat een wiseguy! Wel een leuke wiseguy trouwens. Een fris gezicht, stevige kaaklijn en diepliggende ogen. In de verte deed het spotlachje dat om zijn lippen speelde me een beetje denken aan Robbie Williams. Maar Robbie of geen Robbie-smile-alike: hij hoorde niet op die stoel te zitten. Ik wees hem beleefd maar overduidelijk naar de stoel aan de andere kant. “Mag ik u dan verzoeken om hier te gaan zitten? Carine komt er zo aan.”

“Toch niet,” zei hij en opeens stond hij op en stak zijn hand uit. “Ik ben Rolf Nooijen, logopedist.”

Pardon? Nu was ik het spoor bijster. Ik nam zijn hand aan en drukte die terwijl ik me voorstelde en ik probeerde te bedenken wat ik gemist kon hebben. “Emma de Bie,” mompelde ik. “Ik begrijp het niet. Waar is Carine?”

“Dat weet ik niet,” zei Rolf en de twinkeling in zijn ogen was nog niet verdwenen. “Misschien thuis, of aan het strand, of misschien is ze shoppen of zo.”

“Maar...ik heb haar hier gezien, ik heb haar een hand gegeven. Ze zou toch komen werken?” Tjonge, ik klonk wel erg truttig. Alsof hij er iets aan kon doen dat zij er niet was.

“Ze heeft zich op het laatste moment teruggetrokken,” zei

Rolf. “Meer weet ik er ook niet van. Ik werd vanmorgen gebeld door Thomas, die ik nog ken van de opleiding, of ik hier kon invallen. Alleen heb ik natuurlijk geen flauw idee waar alles staat en ligt.”

Verdomme nog aan toe. Was het weer eens zover! Die achterlijke Jos Krijger kon werkelijk NIKS fatsoenlijk regelen. Van alle werkzoekende logopedisten vond hij er uitgerekend eentje die koudwatervrees had en op het laatste moment niet kwam opdagen! Nu snapte ik ook waarom Thomas 'crisis' had geroepen: hij moest én zijn eigen én Matthijs' patiënten opvangen en dan was ik ook nog eens aan het verhuizen. Snel bladerde ik door de map. “Ik zal je op gang helpen, als je even meekijkt,” zei ik. “Over een kwartier staat de eerste hier voor de deur. Dit zijn de patiënten van Matthijs, die jij moet opvangen. Dan pak ik die van Thomas.” Snel schoof ik een stoel naast de zijne en zette de computer aan. Zodra de bekende schermen voorbij flitsten, zat ik er weer helemaal in. Het thuisfront was vergeten.

Anderhalf uur werd twee uur, twee uur werd vier uur en uiteindelijk sloot ik de deur van de praktijk pas om kwart over zes. Rolf had uiteraard nog geen sleutel en geen code voor het inbraakalarm, Thomas had na een uur gebeld dat hij niet weg kon en dus nam ik de rest van de middag zijn taken over. Linda en Marleen, die een duobaan hadden, konden vanwege hun kinderen ook niet langer blijven en ach—wie

wachtte er nou op mij? Mam, mijn huisgenoot, Magda en drie halve gare knapen die de boel aan het verven waren? Die konden toch wel zonder mij vooruit?

Verven...o jee. Helemaal niet meer aan gedacht. Ik had gezegd dat ze maar even moesten wachten tot ik thuis was, maar ik kreeg zo'n donkerbruin vermoeden dat Magda met haar kwast als dirigeerstokje de mannen wel aan het schilderen gezet zou hebben.

“Bedankt voor de hulp,” zei Rolf toen ik de alarmcode intoetste op het paneel aan de muur en daarna vlug de deur uitstapte en achter me op slot draaide. “Thomas zei dat je net midden in de verhuizing zit.”

Ik knikte en hield mijn handpalm omhoog, waar de spikkeltjesverf nog op te zien was. “Het zit geloof ik zelfs in mijn haar,” zei ik met een lachje. “Dus het kwam wel een beetje ongelukkig uit. Maar ja, ik kon hier de boel toch niet zomaar in de steek laten.”

“Waar staat je auto?” vroeg Rolf. Hij zwaaide zijn jas over zijn schouder. Het was nog steeds heerlijk weer.

“Ik ben met de fiets,” zei ik en knikte naar het fietsenhok. “Hoe vond je je eerste dag gaan?”

“Geen probleem hoor. 't Is even wennen, maar het zit allemaal goed in elkaar hier,” zei hij. Een blauwe sport-fiets stond door middel van een geel kettingslot aan een lantaarnpaal geklonken. Rolf haalde hem van het slot. “Waar

moet je heen?”

Hé, nog een fietser. Dat was iets nieuws. “De Sartrelaan. Ken je dat?”

“Zo ongeveer, is dat niet bij het Emile Zolaplein in de buurt? Ik rijd een stukje met je mee, goed?”

En zo fietste ik met mijn nieuwe collega naast me naar huis. De spits was al een heel eind voorbij, maar nog steeds stonden de auto's in het centrum muurvast, zoals gewoonlijk rond deze tijd. Er waren dagen—vooral als het erg hard waaide en regende tegelijk—dat ik de keren vervloekte dat ik gezakt was voor mijn rijexamen. Na duizenden euro's was ik nog geen stap dichterbij een rijbewijs en na de negende keer gezakt te zijn hield ik het maar voor gezien. Maar op momenten als deze, als het zulk lekker weer was en midden in het centrum een vrachtwagen dwars over de weg stond en de boel blokkeerde, was ik blij met mijn stalen rosje.

“Waar moet jij heen?” vroeg ik Rolf. Hij had een mountainbike en trapte met de voortvarendheid van iemand die veel op de fiets zit.

“Naar de stad,” antwoordde hij. “In de Luitvelden.”

“Wat? Woon jij daar? En kom je dan helemaal met de fiets? Dat is een eind, man!”

“Welnee,” zei Rolf lachend. “Valt wel mee. Vijftien kilometer of zo iets en ik vind het lekker om een eindje te karren. Kom je vaker op de fiets?”

“Ik heb geen auto,” zei ik. “En ook geen rijbewijs.”

Dat ontlokte een verbaasde blik aan Rolf. “Echt niet? Dat hoor je ook niet vaak.”

“Als ik nou ook nog zei dat ik geen televisie en geen computer heb?”

Rolf reed van verbazing door een kuil en bonkte zo hard op het zadel heen en weer dat ik aan zijn gezicht kon zien dat de landing niet al te zacht was.

“Sorry,” giebelde ik, “dat was een grapje. Ik kon het niet laten.”

“Die had ik verdiend,” zei hij en ging nog eens verzitten.

“Dat mag je vriendin straks masseren, dan voel je er zo niks meer van.”

Hij lachte. “Dat zou wel wat zijn. Hoe zit het met jou? Getrouwd, kinderen?”

“Nee,” antwoordde ik een beetje stug.

Rolf voelde haarfijn aan dat het een heikel punt was. “Sorry,” zei hij. “Ik wilde niet bot overkomen.” We sloegen de bocht om en de zon viel op ons gezicht. Ik viste, al fietsende, mijn zonnebril uit mijn schoudertas en zette hem op. De zon stond al redelijk laag en omdat het zo helder was, was het best lastig om goed te zien. Mijn grote zonnebril verborg mijn uitdrukking voor de buitenwereld en stiekem was ik blij dat hij mijn blik nu even niet goed kon zien. Ik zuchtte diep. Dat was geen botheid, dat was gezonde

belangstelling en dat zou me nog wel vaker gevraagd worden in de toekomst, dus kon ik maar beter leren om ermee om te gaan.

“Het geeft niet,” zei ik. “En het antwoord op je vraag is: nee, ik heb geen relatie. Ik kwam er nog maar kort geleden achter dat mijn vriend een ander erop na hield, en toen heb ik er een streep achter gezet. Daarom ben ik aan het verhuizen.”

“Zo, dat's knap lullig,” zei Rolf en ik was blij dat hij niet de vissen-in-de-zee begon te citeren. “Zou je kinderen willen?” vroeg hij, niet bepaald de volgende vraag die ik verwacht had.

“O ja! Ik ben gek op kinderen,” zei ik uit de grond van mijn hart. “We hadden het er wel eens over, Eric...ik bedoel mijn ex en ik. Twee of drie kinderen, dat zagen we wel zitten. Maar dat was voordat ik de shitstorm over me heen kreeg. Gelukkig heb ik nog tijd genoeg, ik ben pas 25.” Behendig ontweek ik een losliggende tegel op het fietspad en Rolf schoot er soepel langs de andere kant aan voorbij. “En jij? Hoe is jouw huiselijke status?”

Rolf kneep zijn ogen verder dicht tegen de zon. “Hetzelfde als bij jou, eerlijk gezegd. Mijn vriendin ging er vandoor met mijn beste vriend. Einde van de relatie, einde van de vriendschap. Mijn ex wist nog niet of ze kinderen wilde, het was tussen ons nog niet echt ter sprake gekomen.”

Zo. Over je kaarten op tafel leggen gesproken! Opeens

had ik het gevoel dat ik hem al jaren kende. Het leek wel of hij mijn gedachten las want ik keek opzij en hij grijnsde naar me. “We zullen het er maar op houden dat dit gedeeld leed is,” zei hij.

Mijn mobieltje maakte lawaai. “Ogenblikje,” zei ik tegen Rolf en keek op het schermpje. Het was een SMS-je van Magda. BBQ? stond er. Ja! Lekker! Ik had min of meer verwacht dat mam iets gekookt zou hebben voor alle Sartre-residenten, maar een barbecue was een veel beter idee. Het was er nu goed weer voor. Morgen kon het nog steeds prachtig weer zijn, maar met het Nederlandse klimaat kon dat net zo snel veranderen als Magda's haarkleur en daarna kon het nog weken of zelfs maanden duren voor we weer zouden kunnen barbecuen. Ik SMS-te terug: JA! en borg mijn mobieltje weer op. Ik denk dat Rolf een lachje zag want hij vroeg: “Alles goed?”

“Jazeker. Zeg, houd je van barbecue?” vroeg ik in een opwelling.

Een brede lach brak door op het gezicht van mijn medefietser. “Ik ben gek op barbecue!”

Toen ik thuis kwam met Rolf in mijn kielzog, sjouwden Daniël en Tom, die blijkbaar tegen de avond ook binnen was gekomen, net twee kratten bier naar de tuin en op het terras was Alwin bezig om de barbecue op temperatuur te krijgen. Mam, Sabine en Huub waren in de weer met vis en vlees,

terwijl Job prutste met plastic bordjes en bestek. Op de grond in de keuken stond een rood plastic krat dat vol zat met sauzen die afkomstig bleken te zijn uit de voorraad van mijn zus. Thérèse worstelde met de kurk van een fles wijn. Het was zo'n gezellige, ongedwongen bedoening, dat ik plotseling hunkerde naar de zomer en me afvroeg waar de spontaniteit toch heen was gegaan in de vier jaren die achter me lagen. Dit deden we nooit. Alles moest altijd gepland worden omdat we maar zo weinig tegelijk thuis waren door werk, sport, hobbies en...nou ja...andere zaken dus. Ik stelde Rolf voor, die onmiddellijk de taak toebedeeld kreeg om te zorgen voor attributen om op te zitten. Hij werd zonder vragen geaccepteerd en nadat ik het eerste glaasje wijn op had en de hamburgers en vis op de barbecue lagen te sissen, voelde ik me ontspannen. Dit was absoluut de moeite waard. Alwin had ergens een mondharmonica vandaan gehaald en speelde zachte weemoedige liedjes die de sfeer verhoogden. Later zetten we cd's op, ging de muziek harder en dansten we totdat de een na de ander omviel, van ofwel de alcohol ofwel de slaap. De hele dag aan het werk in huis was bij niemand in de kouwe kleren gaan zitten.

“Zullen we een taxi bellen?” vroeg Daniël en lachte met een sukkelig gezicht naar het gezelschap. “Of er zijn extra kaarsen in de tuin gezet óf ik ben dronken.”

“Dat van die kaarsen heb ik ook,” hikte Alwin. “Dus ben ik

ook dronken.”

“Ik ook.”

“Ik ook!”

Behalve Huub en mam was de hele club behoorlijk aangeschoten. Zelfs Rolf had een lodderige blik in zijn bruine kijkers en hing een beetje onderuit in de plastic tuinstoel. Thérèse had een tijd met hem zitten praten, aangestaard door Job vanachter zijn glas bier. Ik kletste met Daniël, die op de röntgenafdeling van een ziekenhuis werkte, met Alwin, die astronomie studeerde en met Tom, die bezig was met een opleiding bedrijfsmanagement. Job deed de rockacademie en hield zich vooral bezig met bewerking van geluidsfragmenten. Of zoiets. Hij mompelde nogal en ik begreep er niet zo veel van. De wijn was daar ook wel schuldig aan. Hij was erg verlegen en regelmatig wierp hij steelse blikken op Thérèse, wat ik om de een of andere reden heel aandoenlijk vond.

“Ik heb een voorstel,” zei Thérèse en kwam wankel overeind. “We pleuren deze vieze troep in een vuilniszak. De mannen slapen op mijn etage boven en ik ga een verdiepinkje lager.”

“Jaaa!” riep ik, waarbij ik al merkte dat ik de neiging om in jubelen uit te barsten bijna niet kon weerstaan. “Gezellie! Pyjamaparty!”

“Ik heb geen pyjama,” merkte Rolf droogjes op en nam een slok uit zijn flesje bier.

Het kwam er zo plompverloren uit dat ik meteen de slappe lach kreeg en na een hoop gelach en geklets gingen Daniël, Alwin, Job en Tom uiteindelijk naar boven. Magda, die morgen toch weer voor de klas moest staan, kreeg een lift van mam, Huub en Sabine bedankten voor de gezellige avond en karden naar huis. Terwijl Thérèse in de badkamer bezig was, dronk ik mijn laatste slok wijn en probeerde Rolf zijn fietssleutel te vinden.

“Ga je echt naar huis?” vroeg ik een beetje zorgelijk, “t Is zo'n eind.”

“Dan ben ik weer nuchter als ik thuis ben,” zei Rolf, ook al stond hij verdacht heen en weer te zwaaien. “Waar zijn mijn fietssleutels nou?”

Hij keek rond nadat hij op zijn zakken had geklopt. Ook in zijn jas zat niets. Geschrokken keek hij naar buiten door het raam, en zag tot zijn opluchting dat zijn fiets nog steeds vast lag met de ketting aan het eenrich-tingsverkeersbord. “Gelukkig. Ik was even bang dat ik hem niet op slot had gezet en dat-ie weg was.” Hij knipperde met zijn ogen en liet zijn handen tegen zijn bovenbenen kletsen. “Maar...waar zijn ze dan?”

De sleutels waren onvindbaar en hoe we ook zochten, ze kwamen niet tevoorschijn. Misschien waren ze wel in de tuin gevallen, of ergens voor het huis, maar het was te donker buiten om iets kleins op de grond te kunnen onderscheiden.

“Het ziet ernaar uit dat je hier ook moet blijven slapen,”

zei ik opgewekt nadat we voor de zoveelste keer vruchteloos rondgekeken hadden in de huiskamer, de gang, de keuken en de wc. Rolf keek niet blij, wat ik me wel een beetje aantrok. Nou ja zeg. En dat voor iemand die ik out of the blue had uitgenodigd, een spontane actie ten aanzien van een aardig maar toch nagenoeg onbekend figuur en hij mocht zomaar blijven slapen en nu deed hij nogal boers.

“Je hoeft niet meteen staan te juichen en te springen, hoor,” zei ik een beetje kattig. “De rechterdeur, twee trappen op. Morgen ontbijt om zeven uur.” Bij die gedachte krabbelde ik in mijn haren. Oef- zeven uur? Ontbijt? Vroeg opstaan? Daar moest ik nog maar niet te veel aan denken. Wacht eens, ik hoefde niet vroeg op. Ik had verhuisvakantie. Maar ja, ik kon die hele meute toch niet alleen laten rommelen in mijn keuken? Ach, dat kon best. Maar Rolf dan? Het was wel een beetje lullig voor hem als ik niet eens uit bed kwam om met hem een beschuitje te eten. Of even mee te zoeken naar de sleutels. Wat moest ik eigenlijk doen als hij die niet meer terugvond? Ik kon geen autorijden! Dan moest hij toch met de bus terug naar de stad. De vertrektijden van de bus kende ik uit mijn hoofd, maar op dit moment wilden die even niet komen. Een witte haar dwarrelde naar beneden en ik keek hem na totdat hij wegviel tegen de witte marmervloer. De kamer golfde een heel klein beetje. “Als je liever op de bank beneden wilt liggen, moet je

dat vooral doen. 't Is wel een beetje stoffig van het schuren en zo. Ik ga naar bed. Welterusten.”

“Hé, Emma. Sorry. Ik bedoelde het niet zo bot, het is gewoon...het overviel me een beetje, goed? Ik slaap het liefst in mijn eigen bed.” Hij keek een beetje ongemakkelijk. “Ik vond het echt heel leuk vanavond, echt waar. Het was fijn om zomaar spontaan ergens uitgenodigd te worden.”

“Ik nodig je niet uit in mijn bed, Rolfie. Ik bied je een plaats aan om te overnachten. Gezellig met Alwin en Job en Tom en Damian beetje nakletsen.”

“Daniël, heet hij,” corrigeerde Rolf me met onverwachte helderheid. “En het zijn pubers, Emma.”

Ik liep hem voor de trap op. “Niet overdrijven. Alleen Alwin is nog een beetje jong. En Tom ook, maar dat wordt wel vergoed door zijn breedte.”

“Dat is twee uit vier, Emma. De helft is dus officieel puber.”

Ik probeerde met mijn wat minder scherpe geest een geschikt antwoord te verzinnen. Iets over jeugdpuistjes en hormoonschommelingen en zo, maar er rolde alleen maar onzinnig gemompel uit. In de logeerkamer die vol stond met dozen vond ik er eenje met een berg schone handdoeken en legde ze klaar in de badkamer. “Je mag ook wel in de logeerkamer, maar zoals je gezien hebt staat die vol met zoi. Moet ik allemaal nog uitpakken.”

Opeens begon Rolf te lachen. “Je hoeft niet zo je best te doen, ik red me wel. Ik zal boven beginnen en als het echt niet te harden is, waarbij ik denk aan puberale scheten en boeren, verhuis ik een stukje naar beneden.”

Ergens in mijn benevelde toestand vroeg ik me af waarop iedereen zou slapen. Waren er boven eigenlijk wel luchtbedden of matrassen? “Mag ik even eerst? Ik ben zo klaar,” zei ik, meer tegen de badkamerdeur dan tegen Rolf. Hij knikte en ik schoot de badkamer in, poetste mijn tanden, haalde de make-up; van mijn gezicht en trok een borstel door mijn haar, waar restjes verf in zaten en dat warrig overeind bleef staan. Op de overloop stond Rolf rustig te wachten, als een rots in de branding, al onderdrukte hij een glimlach toen hij mijn weerbarstige haar zag.

“Al klaar en de badkamer is all yours. Welterusten,” zei ik. Rolf pakte een handdoek van de stapel, boog zich voorover en gaf me een kusje. Op mijn wang.

“Welterusten, Emma,” zei hij zacht. “En bedankt voor een gezellige avond.”

Ik geloof dat ik een beetje zweverig was toen ik mijn slaapkamer inliep. Een kus. Wel wel.

“Hé Em,” kwam het van de grond, waar Thérèse het zich al gemakkelijk had gemaakt op een matras dat ik niet kende. “Alles goed?”

“Ja hoor.” Ik schopte mijn schoenen uit, worstelde met

mijn kleren en smeed ze in een kreukelige hoop op de grond, waarna ik het licht uitdeed. Een mot snorde ongeduldig tegen de buitenkant van de hor. Heerlijk, horren! Dat had ik niet in mijn vorige huis. Daarna gleed ik onder het koele dekbed maar dat duurde maar twee minuten. Het was warm in de kamer en ik schopte de helft van het dekbed weer van me af.

“Hè, hè,” zuchtte ik.

“Wat een lekkere vent, die Rolf,” zei Thérèse met een gelijkwaardig soort zucht van voldoening. “En gottesgot wat meurt het beneden. Ik word niet goed van die verf-lucht.”

Ik grinnikte. Met de minuut ging ik Thérèse meer waarderen. “Ik ruik alleen maar barbecue. Dat was wel een uitstekend idee.”

Er klonk geluid van gedraai in bed en toen hoorde ik een klikje, zag ik een vonk en een vlammetje en opeens brandde er een ouderwets olielampje dat een knus licht verspreidde. Thérèse trok een glazen afdekkapje over de vlam en het licht werd verspreid en hield op met flakkeren. Ze keek me met glanzende ogen aan. “Zo deed ik het altijd met mijn broer en mijn zusje, als we bij mijn opa op zolder moesten slapen. Het was er doodeng.”

Hier in mijn slaapkamer was het dat in ieder geval niet. Het was knus, door het lampje. Ik kreeg er kampvuurgevoelens van waarbij de mondharmonica van Alwin steeds opnieuw in mijn gedachten terugkwam. Wat een

leuke avond was het toch geweest.

“Was jij op dat illmi...lumini...ilminu...” Het lukte niet. Ik kreeg het woord niet gezegd, mijn tong draaide in mijn mond. “Was dat jouw plan, een barbecue?”

“Nee, Magda kwam ermee,” zei Thérèse, pakte twee wijnglazen en een fles rosé die ze blijkbaar mee naar boven had genomen en goot de glazen vol. Het roze spul fonkelde prachtig in het licht van de olielamp. Ze ging weer liggen, steunend op een hand. “En mijn broer en the dudes lusten altijd barbecue, én je moeder hoefde dan niet voor de hele ploeg te koken, én je zus had gebeld dat ze zou komen...dus het was een perfect plan.”

Ondanks de wijn ging er een belletje rinkelen. Broer? “Is een van dat fraaie stel een broer van jou?” Dat kon ik me bijna niet voorstellen. Wie dan? Ze zag mijn gezicht en begon te lachen. “Je mag één keer raden.”

“Job is het in ieder geval niet of hij heeft een ziekelijke interesse in zijn zus,” zei ik. Het effect op Thérèse was niet mis: met een nik ging haar hoofd omhoog en wijn spatte uit het glas in het rond.

“Wat zeg je?”

“Dat Job helemaal verkikkerd is op jou. Dat zag ik zelfs nog wel. Hij zat je totaal verliefd aan te staren toen we in de keuken zaten te eten tussen de middag. Trouwens, net met de barbecue ook.”

“We hebben een blauwe maandag wat gehad,” zei Thérèse een beetje kortaf, “maar het werkte niet. Voor mij niet, in ieder geval.”

“Ah. Nou, hij is er nog niet van overtuigd,” zei ik en probeerde niet te snel weg te draaien, want ik was een beetje licht in mijn hoofd van de wijn en de verflucht. Thérèse mompelde iets dat ik niet kon verstaan. Opeens kwam ze weer omhoog.

“Hé Emma, ik heb het nog niet eens gezegd, maar-re... bedankt. Het is echt een enig huis en de woon-etage is super.”

“Graag gedaan,” zei ik welgemeend en hief mijn glas. “Wij verstoten vrouwen moeten toch samenspannen, nietwaar? Santé, Trèsje.”

“Proost, Emme-emme-emmelië,” zei ze met een knikje en na een slok liet ze zich terugzakken op het kussen. De schaduwen die door de kamer vielen in combinatie met de zachtgouden gloed van de vlam omringden ons als een fluwelen deken. “Ik snap nog steeds niet waarom je me gevraagd hebt. Ik snap het wel, je hebt het goed uitgelegd, maar als ik in jouw schoenen stond had ik mij, mezelf niet maar de ander dus, een enorme oplawaai verkocht. En beslist niet als huisgenoot gevraagd.”

In het donker haalde ik mijn schouders op, besepte dat Thérèse dat niet kon zien en zei daarom: “Ik kan het zelf ook niet eens echt verklaren. Weet je, toen ik Eric betrapte wist ik

eerst niet wat ik voelde. Niks en alles tegelijk. Ik kon gewoon niet nadenken en ik kon het niet beredeneren. Het ging gewoon niet. Al die tijd was alleen Eric in mijn gedachten en niet degene met...” Hier moest ik even ademhalen voor ik verder kon gaan. “Ik dacht niet aan jou. Of wie het ook was met wie hij in bed lag. Waar was het tussen ons fout gegaan? Waren we zo ver uit elkaar gegroeid? Maar ook kan ik niet vergeten wat voor idiote smoezen hij oprakelde. Zo slap, dat wil je niet eens weten. Enfin, dat soort dingen kwam allemaal voorbij. En toen stond jij opeens voor de deur en bleek dat Eric niet alleen maar mij had bedrogen, maar ook jou—dat het zijn levensstijl was. Ik geloof eigenlijk dat ik het nog erger vond voor jou dan voor mij.”

“Aha. Het was dus uit medelijden?” Haar stem was neutraal, ik kon niet horen of er een verwijt achter haar woorden schuilging, maar ik dacht van niet.

“Misschien wel. Eric is gewoon een superzak, daar kwam ik pas echt achter toen jij je verhaal kwam doen. Dus weet je, misschien is het gewoon een bedankje. Je hebt me op tijd behoed voor de grootste fout van mijn leven.”

Thérèse lachte zachtjes. Ze was een poosje stil en toen vroeg ze opeens: “Mag ik je iets geks vragen? Als jullie seks hadden, maakte Eric dan ook altijd van die...”

Ze hoefde niet eens uit te praten. “Knorgeluiden? Nou! En als hij wat gedronken had, was het nog veel erger.”

“Ik noemde hem een keer Piggy,” proestte Thérèse. “En toen werd hij heel kwaad!”

“Hij zingt altijd als hij op de wc zit,” fluisterde ik. “Hoe groter de boodschap, hoe meer hij zich de tenor voelt.”

Thérèse gierde van het lachen en ik kon me ook niet meer goed houden. “O ja! Dat heb ik ook gemerkt. Ik heb trouwens ook nog nooit een man ontmoet die overal maar dan ook overal appelmoes overheen gooit. Echt goor!”

“Ja ja!” riep ik. “Zelfs over de satésaus! Dat geloof je toch niet?!”

We gingen door met het ophalen van alle rare trekjes die Eric aan de dag legde, en die in de ogen van twee lichtelijk dronken, verstoten vrouwen natuurlijk meteen buitenmenselijke proporties aannamen. Het werd een gezellig laat uurtje. Nadat er nog de nodige rosé was weggewerkt viel ik uiteindelijk doodmoe en draaierig in slaap. Eric galoppeerde luidkeels zingend door mijn dromen op een Belgische boerenknol die paardenvlaaien op straat liet vallen en Rolf probeerde zijn voeten in de toeclips van zijn mountainbike te krijgen, die hij maar niet van het slot kreeg. Toen ik wakker werd van de wekker, had ik een megakater.

Vrijdag

Rolf had, zo te zien, de bushalte zelf al gevonden, want toen ik beneden kwam was zijn jas verdwenen en op de aanrecht lag een briefje dat hij weg was. Een blik naar buiten en ik zag zijn fiets nog steeds vastgeklonken aan de verkeerspaal staan. Hm. Was ik voor niets zo vroeg uit bed gekomen. Verder in huis was het nog doodstil. Mijn hoofd zoemde alsof er een nest nijdige bijen onder mijn schedeldak zat en ik was erg misselijk. Misschien kon ik maar beter maar even een poosje terug naar bed gaan? Maar het was opnieuw een prachtige ochtend en nog zo heerlijk vroeg. Als ik nou eens een flink eind ging lopen? Een echte goeie trimmer was ik niet, maar ik hield van wandelen en dus pakte ik mijn trimschoenen en -kleden en sloop het huis uit. Dat was minder makkelijk dan ik het hier beschrijf. Ik was zo gammel dat ik echt moest vechten tegen de aandrang om gewoon op de bank neer te storten en me over te geven aan de slaap. Over te geven. Overgeven...oeh bah! Niet aan denken!

De stilte in de Sartrelaan en de Franse schrijversbuurt was bijna tastbaar en ondanks de woestijn in mijn mond en de drumfanfare in mijn hoofd genoot ik al vlug van de prachtige oude huizen, de Venetiaanse stijl en een voorbijrennende eekhoorn. De zon was al heerlijk warm maar nog niet te heet,

de lucht nog fris van de nacht. Nadat ik afwisselend had gewandeld en kleine stukjes had gerend, voelde ik me merkbaar beter dan voordat ik vertrok.

Na de douche en het ontbijt deed ik het kalm aan. Tom en Job moesten naar huis en waren voor halftien vertrokken, maar Alwin kwam met een slaperig gezicht naar beneden en om halfelf kwam Thérèse met een bleke toet en een schuldbewuste blik uit bed gerold. Daniël stond onder de douche. Het huis kwam deze ochtend maar langzaam op gang maar toen het eenmaal liep, ging het ook steeds beter. We werkten de hele dag keihard. Er werd geschuurd, geplamuurd, geschilderd, gesausd en geverfd dat het een lieve lust was. Magda belde in haar pauze om te horen hoe het ging. Ze stond voor de klas op een lagere school en bekende dat het niet meeviel om les te geven als je een houten hoofd had. De kinderen voelden haarfijn aan dat de juf niet helemaal fit was en hielden zich gedeisd, en Magda deed geen enkele moeite om het gerucht van een kater te ontzenuwen.

Ik belde nog naar de praktijk; Marleen nam op en zei dat Thomas en Rolf net even de deur uit waren. Nee, er waren geen problemen meer, en ik hoefde niet te komen. Ging het goed met verhuizen, vroeg ze mij? Ja, verzekerde ik haar, het ging prima. Thérèse stond op een keukentrap en was het verlaagde plafond van de keuken aan het witten, Daniël was bezig met de lijstjes van die kleine ruitjes in het raam in de

achterkamer en samen met Alwin stond ik op een gehuurde steiger en witte het plafond in de huiskamer. Het was erg hoog en ik vond dat de steiger behoorlijk wiebelde (maar dat kon ook verbeelding zijn); ik was blij dat de kamers boven niet zulke hoge plafonds hadden. De steiger afbreken en boven opnieuw opbouwen zag ik niet zo zitten, maar dat was ook niet nodig. Het was vast lang geleden dat er hier gewit was. Het plafond knapte er enorm van op, maar ik werd er wel doodmoe van, al dat werken boven mijn hoofd. In mijn armen heb ik toch alleen maar kippenkracht, dus ik voelde het al heel snel. Alwin merkte het en nam af en toe de roller over, waarna ik de gelig geworden gipsornamenten aan het plafond van een schone witte laag voorzag, maar dat was al even zwaar werk. Het gips zoog als een spons en ik moest echt flink tamponneren om de laag dekkend te krijgen. Het zou beslist meerdere keren moeten voordat het mooi egaal zou zijn. Het zweet stond op mijn voorhoofd. Ik vloekte zachtjes toen er een stuk afbrak: dat moest ik later zien te repareren. Balen! Als dat nog maar goed kwam. Alwin probeerde er de moed in te houden en zong luidkeels het ene lied na het andere. Thérèse, Daniël en ik zongen vanzelf mee. Ondanks mijn vermoeidheid en de naweeën van de kater voelde ik me heel tevreden—het was leuk om met zo'n gezellig groepje mensen bezig te zijn.

Opeens zag ik beelden voor me van mannenbenen gehuld

in een slobberbroek en grove werkschoenen, en een paar elegante slanke benen en voeten die in vuurrode hoge hakken gestoken waren—naast elkaar op een steiger. Alsof ik ooit op zulke hoge hakken liep, en al helemaal geen rode; laat staan ermee op een steiger stond! Ik knipperde een paar keer vermoeid met mijn ogen. Poeh. Het werd tijd voor een pauze en een kopje thee! In de tuin schoven we aan de verschoten tuinset die Albert had laten staan.

“Oh, mijn armen en mijn schouders,” kreunde ik toen ik zat. “Dat ben ik niet gewend.” Met een pijnlijk gezicht probeerde ik mijn schouders los te krijgen. Alwin zag er net zo gespikkeld uit als ik maar hij leek nergens last van te hebben. Hij smeerde een krentenbol met boter en stak die in één keer in zijn mond. Zijn wangen bolden op als een hamster die een dagvoorraad vast moet houden. Het zag er nogal smerig uit en ik keek de andere kant op, recht in het gezicht van Thérèse die mijn blik zag en breed lachte. “Arme ziel. Daan, kun jij het straks niet even overnemen van Emma?” vroeg ze aan Daniël, die fronsend naar blauw-haartje keek die, zich van geen kwaad bewust, stevig verder kauwde.

Daniël knikte rustig. “Best hoor. Kom maar op met die roller.” Dankbaar knikte ik hem toe. “Pfff. Bedankt Daniël. Ik geloof niet dat ik mijn armen nog omhoog kan krijgen.”

Daniël informeerde hoe laat Rolf vanmorgen was vertrokken. Alwin had al niet eens meer meegekregen dat

Rolf was blijven slapen en keek verbaasd op toen ik zei dat hij zijn sleutels niet meer kon vinden.

“O verhip!” riep Thérèse opeens uit en kreeg een kleur als een boei. Ze sprong op, rende de tuin uit en schoot de gang in. Even later stond ze weer naast me met de sleutels bungelend aan de ring die ze om haar wijsvinger had hangen. “Sorry! Ik had ze achterover gedrukt want ik hoopte...euh...dat hij zou...blijven.”

“Wat?” Verbaasd keek ik haar aan. “Wilde je hem versieren?”

Daniël begon te lachen. “Tres! Zo ken ik je weer!”

“Hij was er behoorlijk pissig over,” zei ik waarschuwend, “dus ik zou het maar niet zo aan hem vertellen.” Ik hield mijn hoofd een beetje scheef om haar beter te kunnen zien met al dat tegenlicht en vroeg: “Heb je een oogje op hem?”

Thérèse haalde haar schouders een keer op. “Hij was leuk, toch?”

“Hm, ik zal je meteen uit de droom helpen,” zei ik. “Hij heeft net een relatie achter de rug en nog geen behoefte aan iets nieuws.”

“O. Daarom keek hij zo intensief naar jou zeker,” zei Thérèse niet onder de indruk. “Hij vond je erg leuk. En ik maar mijn best doen. Heb je verteld dat we allebei tot de stam der bedrogen vrouwen behoren? Dat ik dus ook recht heb op een versierpoging?”

“Tres, je klinkt jaloers,” zei Alwin. “Heb je daarom die sleutels gepikt—pardon, geleend?”

Ik schoot in de lach, Thérèse stak haar tong uit en verborg haar gezicht achter het theeglas, maar ik zag dat ze lachte. “Ik zal het hem mededelen,” beloofde ik en dacht na over Thérèses opmerking dat Rolf mij wel zag zitten. Hoewel ik nog midden in de verwerking van Eric zat, voelde ik opeens een warm pulserend bolletje in mijn borst en dat gevoel was bepaald niet onprettig.

“Weet je wat, ik zal hem bellen,” stelde ik voor, “en vertellen dat zijn sleutels weer terecht zijn. Hij zal toch hierheen moeten komen om zijn fiets op te halen.” Daniël begon opnieuw te grinniken en Alwin begon Always look on the bright side of life te fluiten. Toen Thérèse en Alwin naar binnen waren gelopen, zei ik tegen Daniël: “Zeg, Thérèse gooit je zomaar dat plafond afwitten in je schoot, maar je moet je niet verplicht voelen om te blijven hoor. Het is hartstikke lief dat ik zoveel hulp krijg, maar ik neem aan dat dit niet helemaal was wat je in gedachten had toen Thérèse vroeg of jullie wilden blijven helpen.”

Daniël zette zijn glas neer, nam zijn petje af en krabbelde aan zijn kale hoofd. “Het is wel het minste wat ik kan doen. Thérèse zat niet bepaald in een riant hok. Toen ontmoette ze jouw ex en die beloofde haar dat ze zouden gaan samenwonen. Ik heb 'm een keer ontmoet, die Eric. Aardige

vent, dacht ik. Ze was er echt helemaal kapot van toen bleek dat hij haar bedrogen had. En nou dit? Wie had dat ook kunnen denken!" Hij nam me onderzoekend op. "Van alle gekke dingen die ik in mijn leven gehoord heb, is dit zonder meer het meest bizarre. Intrekken bij de vrouw met wiens man je in bed hebt gelegen? Je bent toch niet uit op een soort ziekelijke wraak of zo?"

"Zeg!" zei ik een beetje verontwaardigd. "Waar zie je me voor aan? Wat voor type denk je dat ik ben?"

Meteen deinsde Daniël een beetje achteruit in zijn stoel. "Sorry! Ik bedoel er niks mee. Ik wil alleen maar dat er niks met mijn zus gebeurt."

Zus...ahaa. Ik had mijn geld gezet op Alwin met de blauwe haren en dito wenkbrauwen, en als volgende kwam de zwijgzame Tom in de picture, maar Daniël had ik zeker niet bovenaan het lijstje gezet, 't Was dat ik gezien had dat Job in zo'n stilzwijgende aanbidding naar Thérèse had zitten kijken, anders had ik hem ook nog voor Daniël gezet. Ze waren zo totaal verschillend. Thérèse was een enorm kruidje-roer-mieniet, Daniël was juist bedachtzaam. Als Thérèse praatte ging dat soms zo snel dat ze over haar eigen woorden struikelde, en ik geloofde geen seconde dat dat Daniël ooit zou overkomen. Thérèse had haar hart op de tong, gooide er meteen uit wat ze dacht, Daniël liet heel weinig over zichzelf los. Hij had geen haar, zij juist heel veel. Haar kleur huid en

haar fijne trekken verrieden een Zuid-Europees tintje in haar achtergrond, Daniël was grover gebouwd en heel licht van kleur, zowel van huid als van haar. Zijn stem was laag, die van haar hoog en snel. Om kort te gaan: ze waren zo verschillend van elkaar dat het geen nut had ze te vergelijken.

“Hoeveel scheel jij met Thérèse?” vroeg ik.

“Twee jaar.” Ik keek hem onderzoekend aan. Moeilijk om zijn leeftijd te schatten, zo met dat kaalgeschoren hoofd. Twee jaar ouder dan zijn zus maakte hem dan...hoe oud? Ik schatte Thérèse voor in de twintig. Hij zag me rekenen en begon te grijnzen. “Ik ben drieëntwintig. Thérèse is eentwintig.” Hij haalde een hand over zijn hoofd. “De meeste mensen schatten me ouder, door mijn kale koppie. Ik heb zo dun haar en zo weinig dat ik het er maar helemaal afgehaald heb. Mooi kaal is niet lelijk.” Hij glimlachte.

Dat verklaarde het tamelijk rigoureuze kapsel en ik lachte terug. “Zijn jullie altijd zo hecht?” vroeg ik.

“Alwin en Thérèse zaten vroeger bij elkaar in de klas, al vanaf groep zes. We waren meestal met z'n drieën. Op de middelbare school kwamen Tom en Job erbij. We zijn altijd bevriend gebleven.”

“Jullie zijn wel enorm verschillend. Allemaal bedoel ik.”

Daniël lachte en knikte. “Dat horen we wel vaker, ja.”

Ik glimlachte en vroeg me af of Daniël er zich van bewust was dat Job nog steeds hopeloos verliefd was op zijn zus, maar

ik besloot er maar niet naar te vragen. Soms gooide zoiets jarenlange vriendschappen totaal overhoop. “Ik ga weer aan de slag,” zei ik, wiebelde nog een keer met mijn pijnlijke schouders en stond op, gooide het afval in de vuilnisbak en zette de pot verf op een krant op de tuintafel. Het was tijd voor een tweede laagje.

Het was fantastisch weer om te verven, zonnig maar niet te warm en er was weinig wind dus kwam er geen zand of andere troep in de natte verf. De ramen moesten een tijd openblijven, en zolang het zo'n goed weer was moest ik daar gebruik van maken.

Binnen was Daniël bezig met het laatste stukje van het plafond. Met zijn petje achterstevoren op zijn hoofd stond hij fluitend op de steiger en hanteerde de roller. Alwin kwam binnen en klom ernaast. Thérèse liep naar me toe en zag me kijken.

“Leuke gasten,” knikte ik tevreden. “Je hebt een aardige broer trouwens. Jullie zijn wel heel anders!”

“Ah, je weet nu wie het is,” zei ze lachend. “Ik kan hetzelfde zeggen voor jou en je zus. Jullie lijken echt totaal niet op elkaar!”

Met een doekje veegde ik het laatste stukje van de vensterbank schoon. “Helemaal mee eens.”

“En Alwin, vind je dat nou geen stuk?”

Ik roerde met een houten stokje in de yoghurtachtige verf,

stak de kwast er een stukje in en begon het kozijn van de keukendeur te verven. “Als je van blauw haar en blauwe wenkbrauwen houdt wel ja. Hij is heel leuk. Niks voor jou?”

Thérèse knoopte haar lange haren vast met een elastiekje en klom de keukentrap weer op. Ze moest het laatste stukje boven de keukenkastjes nog doen. “We hebben een relatie gehad,” zei ze. “Maar we hadden steeds ruzie! Om de meest onbenullige dingen. Vanaf het moment dat we afspraken dat we als vrienden door het leven zouden gaan, ging het meteen een stuk beter.” Haar stem klonk een beetje onderdrukt omdat ze zich in een rare bocht moest buigen. “Met Alwin kun je lachen. Echt een vrolijke Frans. Alleen serieus iets doen, daar loopt-ie voor weg. Daar kon ik niet tegen.”

“Vandaar dat je bij Eric terecht kwam,” zei ik een beetje spottend. “Die is zo serieus!”

Thérèse schoot in de lach. We kletsten als oude vriendinnen terwijl het houtwerk onder mijn handen en het plafond door die van Thérèse er met de minuut beter uit gingen zien. Opnieuw was ik ervan overtuigd dat ik het juiste had gedaan door Thérèse de woonetage aan te bieden. “Het was gisteren gezellig, hè?” zei ze en bekeek aandachtig het resultaat van haar noeste arbeid.

Ik knikte. “Nou en of. De houten kop die ik vanmorgen had, was het bewijs. Vanavond weer?”

Thérèse knikte. “Welja. En we bouwen gewoon een

tuinbarbecue. Lekker en ook nog eens makkelijk. Natuurlijk nodigen we Rolf de aantrekkelijke logopedist én collega van mijn huisbaas ook uit.”

“Ach ja, je was op jacht,” lachte ik. “Ik moet hem bellen om te zeggen dat zijn sleutels terecht zijn.” Een blik op mijn horloge vertelde me dat het halfdrie was. Met een beetje geluk zou hij nu net tussen twee patiënten in zitten en dus viste ik voorzichtig mijn mobieltje uit de zak van mijn vieze verfwerkbroek. Net toen ik wilde bellen, ging de bel in huis en ik laveerde tussen de steigers, de lakens, plastic afdekzeilen en vodden door om de voordeur open te doen.

“Misschien is hem dat wel,” riep Thérèse vanuit de keuken. “Niet zeggen dat het mijn schuld was, hè?”

Maar het was Rolf niet. Voor de deur stond Jonah. Een paar tellen wist ik niet wie ik voor me had, want hij had zijn haren geblondeerd en zag er daardoor totaal anders uit. Bovendien droeg hij een behoorlijk hippe bril waarvan ik bijna honderd procent zeker was dat ik die niet eerder had gezien. Niettemin was de pafferig-heid nog immer aanwezig en zijn vale huid kon niet verhuld worden door de designbril.

“Hallo Emma,” zei hij. In zijn handen hield hij een grote lichtroze hortensia in een foeilelijke pot. “Ik kwam je een plant brengen voor je nieuwe huis.”

Euh...Hij overviel me volledig en ik besepte meteen dat ik hem op het verkeerde been had gezet door op zijn aanbod

voor een verhuizer in te gaan. Hij wilde iets van me, en ook al zag hij er nu al iets minder als een nerd uit, ik had géén romantische gevoelens bij Jonah. Achter de Osiris-bril met de strakke signaalrode streepjes blonken zijn blauwe ogen verwachtingsvol en ik voelde me in het nauw gedreven en warempel schuldig. “O. O...euh...dank je. Heel...euh...aardig van je.”

In de kamer, op de steiger, begon Daniël keihard Love is in the air te fluiten. Ik keek hem met vonkende ogen aan, maar hij deed net of hij gek was en zwierde met de roller over het plafond. “Dag,” zei hij met een knikje naar Jonah. “Mooie plant, man. Emma, moet het plafond vandaag nog af? Ik kan ook weggaan als je dat liever wilt?” De rotzak! Met de meest woedende blik die ik kon produceren probeerde ik hem tot zwijgen te manen. Zou je altijd zien: moest Daniël eens een keer zijn rustige reputatie naleven, praatte hij honderduit.

“Nee!” zei ik en veel kattiger dan ik het bedoelde schoot ik uit: “Je kunt nu niet weg gaan!”

Daniël lachte opgewekt. “Oké, oké, maak je niet druk, Em. Hé, Alwin! Het moet af!”

Het blauwgroene haar van Alwin kwam vanuit de kelder heel even in beeld. Ik zag de knipoog van Daniël wel en ik probeerde met rare bekken te voorkomen dat hij doorging, totdat ik merkte dat Jonah me aandachtig aankeek. O! Lieve hemel.

“Is alles goed?” vroeg hij achterdochtig.

“Euh...ja hoor. Ik moet niezen, maar het wil niet,” verzon ik vlug. Op de steiger hoorde ik een onderdrukt geluid waarvan ik zeker wist dat het een gesmoorde snik van pret was. Snel pakte ik de plant uit de handen van Jonah en liep door de tuindeuren naar het terras, waar ik hem op de tafel in de zon zette.

Binnen, bij de steiger, stond Jonah nog steeds te wachten en ik vermoedde dat hij aan het beoordelen was of hij voor de gek werd gehouden of dat Daniël altijd zo'n onzin uitkraamde. Hij keek hem in ieder geval behoorlijk indringend aan, totdat hij merkte dat ik het zag.

“Zet je hem niet binnen?” vroeg hij en glimlachte naar me.

“Hij kan beter buiten blijven tot het hier binnen klaar is,” verzon ik braafjes, “dan komt er geen verf op. Dank je wel, hoor.”

Het borrelde onder mijn hersenpan, ik durf het te zweren. Hoe kon ik hem met goed fatsoen de deur uitwerken? Ik stond zo te dubben dat ik pas merkte dat er nog iemand in de kamer was toen ik hoorde zeggen, “Hoi Emma. Heb je mijn sleutels nog gevonden?”

Daar stond Rolf en hij zag er ontzettend lekker uit. Gebleekte spijkerbroek, shirt waarin zijn bouw heel goed uitkwam, soepele schoenen en daarboven dat bijna gebeeldhouwde gezicht. Zo! Was me dat gisteren door de

wijn ontgaan? Wat een opluchting dat hij er was!

“O, hoi Rolf!”

“De voordeur stond open,” zei Rolf en wees met zijn duim over zijn schouder. “Je vindt het toch niet erg dat ik door ben gelopen?”

Snel schudde ik mijn hoofd. Hij moest eens weten hoe hard hij hier nodig was! Rolf pakte iets uit zijn broekzak en hield het omhoog. “Reservesleutels!”

“Oh, je sleutels zijn terecht,” zei ik hakkellend. “Thérèse had ze wegge...weggelegd en was het vergeten te vertellen.”

Een blik die het hield tussen verbazing, geamuseerdheid en irritatie flitsten op in zijn bruine ogen. “Wat?”

“Ze had iets te veel gedronken,” ging ik haastig verder. “Wij allemaal toch? Dit is euh..Jonas. Jonah bedoel ik. Jonah, dit is Rolf, een collega van me.”

Boven de rand van de hippe bril was een frons verschenen. Jonah's ogen gleden onderzoekend van Rolf naar mij en terug. Hij stond hem te keuren, alsof hij wilde peilen wat voor type Rolf was, wie hij tegenover zich had. Het was verbazingwekkend hoe helder ik het allemaal zag; over het algemeen was ik nooit zo'n ster in het doorzien van wie op wie verliefd was. Maar nu leek het wel of er lichtbakken boven de betrokken personen stonden en ik ze alleen maar hoefde aan te doen. Jonah was voor mij gevallen en probeerde eerst te doorgronden of hij in Daniël en daarna in Rolf een

concurrent moest zien!

Daniël, die geamuseerd toe had staan kijken, knikte naar Rolf. Alwin piepte vanachter de kelderdeur tevoorschijn en riep: “Hé dude. Wat was je vroeg weg!”

“Ik heb de bus genomen,” zei Rolf met een zijdelingse blik op mij. “De eerste.”

“Niets van gemerkt,” bekende Alwin.

“Ik ook niet.” Daniël ging verder met verven.

“Ik moest werken,” legde Rolf haast verontschuldigend uit. “En aangezien het laat was gisteren en iedereen nog lag te ronken leek het me onnodig om daarbij iedereen wakker te maken.”

Thérèse, aan het zicht onttrokken door een openstaand keukenkastje, gluurde over het deurtje en kreeg een kleur.

“Hai Rolf,” zei ze. “Ben je wat vergeten?”

“Mijn sleutels,” zei Rolf en tot mijn verbazing klonk hij een beetje kortaf. “Emma, ik kan niet blijven. Er komt nog een mevrouw om vier uur. Ik kon toevallig met iemand meerijden, die hier in de buurt woont.” Jonah stond er een beetje uilig bij te kijken en alsof dat nog niet genoeg was, ging mijn telefoon en hing Magda aan de lijn, die meteen jolig vroeg wie er van alle mannen nog over was.

“Ik bel je dadelijk terug,” fluisterde ik en volgde Rolf, die na de anderen een kort knikje had gegeven, weer terug naar buiten marcheerde. Ik hobbelde achter hem aan. “Rolf,” zei

ik en greep zijn arm, “hoe kom ik van Jonah af?”

Hij keek me aan. “Sorry?”

“We raakten een tijdje geleden aan de praat en nou heeft-ie volgens mij het idee dat ik wel wat in hem zie!” De afkeer maakte mijn stem lelijk. “Maar ik moet niks van hem.”

“Waarom vroeg je hem dan binnen?” vroeg Rolf en draaide het kettingslot om zijn zadelpen, waarna hij een broekclip om zijn ene enkel klemde en zijn been over het zadel zwaaide.

“Zo ben ik,” zei ik een beetje wanhopig. “Jonge katjes, oude vrouwtjes, bedrogen lovers, kansloze nerds—ik moet ze om de een of andere reden altijd binnenhalen.”

Rolf hief zijn gezicht op naar de zon. “Nou, dan weet ik waar ik sta,” zei hij onbewogen. Net te laat begreep ik wat hij bedoelde. “Ik zie je binnenkort wel weer, Emma. Dag!” En voor ik nog iets kon zeggen was hij vertrokken. Ik kon mezelf wel voor mijn hoofd slaan. Wat was ik toch een enorme ondiplomatieke sufkop! Als ik ergens een hekel aan heb, dan is het wel om alles en iedereen over een kam te scheren, en nu deed ik het zelf in het kwadraat. Bovendien had ik zonder dat zelf te willen Rolf ook meteen in hetzelfde hoekje geduwd. Hnnng! Mopperend op mezelf liep ik weer naar binnen waar Jonah nog steeds in de kamer stond met de plant. Hij stond te kijken naar Daniël die zijn aandacht al weer naar het plafond verlegd had. Voor ik iets kon zeggen, knikte

die me toe. “Ik ben maar vast verder gegaan, Emma. Je hebt het zo druk met de bel en iedereen die binnenkomt en zo.” Hij glimlachte en trok zijn pet wat vaster op zijn hoofd.

“Bedankt Daniël,” zei ik snel en wendde me tot Jonah. “Sorry Jonah, maar je kunt niet blijven,” zei ik zo beleefd en vriendelijk mogelijk, “ik heb nog veel te doen, moet buiten aan de gang. Ik wil verder voordat het weer omslaat en ik niet meer buiten kan verven.”

Och. Tja. Dat was zo te zien niet wat Jonah gedacht had, maar hij knikte niettemin. “Dat zie ik ja. Maakt niet uit. Ik kom wel een keertje op bezoek als je niet meer in de rommel zit.”

Ik bedankte hem netjes voor de plant en door zo weinig mogelijk in te gaan op vragen die hij stelde terwijl ik hem richting de voordeur bracht, werkte ik hem het huis uit. Binnengekomen zet ik de radio keihard en liet ik me op de met plastic bedekte bank neerzakken.

“Alles goed?” riep Daniël vanaf de steiger.

“Picobello,” zei ik met een diepe zucht. “Just peachy.”

Maandag

Het weekend vloog om en Thérèse en ik werkten ons in het zweet en ook the dudes, Magda en mijn familie waren onvermoeibaar. Op mijn vraag of ze niet moesten werken en of studeren, hadden ze vrijwel hetzelfde antwoord klaar: joh, het is weekend! Ja ja, alsof je voor je lol het hele weekend ploeterde in andermans huis. Maar toch gingen ze stug door en zelfs op maandag was de helft aanwezig. Tom kon niet komen maar Job, die nog steeds schichtige blikken op Thérèse wierp als hij dacht dat niemand het zag, kwam in de middag ook om te helpen. Magda wipte even binnen in haar pauze, maar zat met rapportvergaderingen aa schooltijd en had weinig tijd. Zelfs Sabine was er 's-avonds, hoewel ze alleen maar koffie en thee zette en vooral commentaar leverde op de kleur die op de muren zat, maar dat mocht de pret niet drukken. Het werd echt mooi. Het gelig uitgeslagen hout in het huis—mijn huis—knapte enorm op van het groot onderhoud. Daarbij was ook het gezelschap van grote invloed op mijn humeur. Sneller dan ik voor mogelijk had gehouden begon Eric naar de achtergrond van mijn dagelijkse leven te verdwijnen.

Het saus- en verfwerk binnen- en buitenshuis was zo goed als gedaan, hier en daar moest nog een laatste likje worden

aangebracht, maar het harde werken was absoluut te zien. De weersverwachting beloofde een omslag in het weer en ik besloot om, nog voor de onweersbuien morgen los zouden barsten, snel een laag glitsa aan te brengen op de vensterbanken. Al-win had ze voor me geschuurd en ik hoefde er alleen maar een laklaag op aan te brengen.

Het ging in een flink tempo. Verven vind ik een leuk werkje—wie eigenlijk niet? Het schuren is niks, maar Magda had me een schuurmachine geleend en dat was echt toys for boys want Daniël en Alwin kibbelden op een genoeglijke manier wie er het eerst mee mocht spelen. Uiteindelijk ging Alwin de vensterbanken te lijf, en mocht Daniël de deuren doen, hadden ze heel volwassen besloten (maar niet zonder mij allebei met rollende ogen aan te kijken). Dankzij hun voorbereidend werk kon ik nu in een keer alle vensterbanken in huis achter elkaar door behandelen. Alwin was bezig met de deur tussen de hal en de gang. Daarna was het verfwerk zo goed als gebeurd. We hadden het hele huis, van beneden tot boven gehad—alleen mijn slaapkamer was nog onaangetast en de woonetage van Thérèse was door haar voorganger voorzien van een soort systeemplafond van gipsplaat, dus daar hoefde minder aan te gebeuren.

In de huiskamer stond Daniël op de steiger en probeerde een stuk van een rozet te repareren, daarbij geholpen door Thérèse, die in de bijkeuken gips stond te mengen en er

steeds witter uit begon te zien. De rozetten waren prachtig, maar hier en daar behoorlijk poreus en er waren stukjes afgebroken. Daniël had op ingenieuze wijze eentje weten te repareren en ik had hem gesmeekt om de andere twee, in de huiskamer en in de gang, ook te doen.

Terwijl broer en zus bezig waren in de huiskamer kwam ik op de etage van Thérèse, waar in de slaapkamer matrassen en leeggelopen luchtbedden op een stapel lagen, voor het geval er iemand bleef slapen. De afgelopen nachten had ik weer alleen op mijn kamer geslapen, maar niet voordat Thérèse en ik, liggend op mijn bed, onder het genoegen van thee, koffie en daarna iets sterkers, moe maar voldaan naar afleveringen van Desperate Housewives hadden liggen kijken, wat ik nog nooit eerder gezien had, maar waarvan Thérèse een grote fan was. We zaptten en lachten om Gooise Vrouwen. Nadat we genoeg hadden van de televisie kletsten we nog even na en stommelde Thérèse naar haar eigen etage en haar eigen bed.

Terwijl ik stond te bedenken hoe gunstig dit hele avontuur uit aan het pakken was, zette ik het raam op de kamer van Thérèse open en veegde met een doekje het laatste stof van de geschuurde vensterbank. Au!

Een klein bloeddruppeltje welde op de top van mijn pink op. Waar kwam dat vandaan? O verdorie. Een spijker! Hoe kon dat nou? Had Alwin daarover heen geschuurd? Nog een geluk dat de schuurmachine van Magda dat overleefd had! Ik

keek wat beter. De kop van de spijker was eraf maar een piepklein, razendscherp metalen puntje stak uit het kozijn, precies in de naad met de vensterbank. Daar was ik met het doekje en mijn vinger langs gegaan. Dat moest eerst weg, voordat ik me er weer aan zou openhalen. Ik haalde beneden een nijptang en liep de trap op, toen Alwin vanuit de gang naar boven riep. “Heb je hulp nodig, Emma?”

“Nee, het lukt denk ik wel. Er zit een klein spijkertje te vervelen.”

Maar het viel niet mee om dat kreng eruit te krijgen. Ik kreeg er geen vat op met de nijptang en toen Alwin de kamer binnenkwam met de gereedschapskist, dacht ik dat hij het wel voor elkaar zou krijgen. Helaas—het lukte hem ook niet. Het enige dat hij won was een lelijke kras die hetzelfde effect had als bij mij.

“Wat een venijnig rot ding!” zei hij en stak zijn vinger in zijn mond.

“Weet je wat?” Ik dook in de gereedschapskist, vond een hamer en een metalen pen en zette die op de scherpe spijkerpunt. “Ik drijf hem er gewoon dieper in, want we krijgen het er toch niet uit. Als er een gaatje in komt, vul ik het wel een beetje op.” Ik gaf een stevige tik met de hamer en tot mijn verbijstering zakte er een stuk van de vensterbank weg. Het verpulverde alsof het een klont basterdsuiker was waar ik op geslagen had.

“Wat doe je nou?” zei Alwin verbaasd.

Ik nieste en keek verbaasd in het gat dat was ontstaan. Alwin pakte een schroevendraaier en stak ermee in het hout van de vensterbank. “Wat gek,” zei hij. “Het lijkt wel verrot, maar dat is het niet. Het is gewoon verteerd.”

Er ging een belletje rinkelen in mijn hoofd. Twee tellen keek ik Alwin aan, toen pakte ik de hamer en gaf een flinke tik op de vensterbank, nog niet eens met al te veel kracht. Het was alsof ik op een stuk merengue mepte. Het brokkelde af, zo fijn dat het wel meel leek. De hele vensterbank verpulverde onder de hamer. Toen er een heel brok afviel pakte ik het op en bekeek het beter. Het zou toch niet waar zijn, hè?

Alwin zag me kijken. “Wat is er?”

Ik draaide het stuk aangetast hout zo dat hij, net als ik, de doorsnede kon zien. Het was een flinke vensterbank (geweest), ik schatte het een centimeter of tien dik. In het stuk dat ik vasthield zaten gaten. Ze waren rond en ovaal in doorsnee en een sigaret zou er zo ingeschoven kunnen worden. Toen ik het stuk hout ophield naar het licht kon je letterlijk door de gaten heen kijken.

Alwin keek er verbaasd naar. “Waar komt dat van?” Opeens gaf hij een kreet. “Emma! Kijk daar eens!” Een dikke larve lag temidden van de houtresten als een soort gigantische worm om zich heen te zoeken. “Getver! Weet je wat dat is?”

Heeft dat beest dit gemaakt?”

Voor iemand die zo stoer (en blauwharig) was als Alwin maakte hij maar een panische indruk. Hij bleef staan kijken met zijn handen afwerend omhoog, alsof hij bang was dat hij besprongen zou worden door die vette worm. Ik boog me voorover om het wat beter te kunnen zien, en brak nog wat meer weg. Er kwamen meerdere van dat soort larven tevoorschijn en er liepen ook een paar verpopte exemplaren rond, die donkerbruin waren en met snelle pootjes aan mijn spiedende blik en de vernietigende hamer probeerden te ontkomen.

“Gets. Wat is dat voor een smerig insect?” gruwde Alwin.

Vol afkeer keek ik naar het beest dat zich in de vensterbank had genesteld. En opeens kwam een herinnering van heel lang geleden, van toen ik nog een klein meisje was en bij mijn oom was, naar boven drijven. Hij haalde iets voor mij van de zolder en stootte daarbij zijn hoofd aan een van de dwarsbalken. In andere omstandigheden had hij beslist een zware hersenschudding gehad maar tot ieders verbijstering kwam er een wolkje superfijn zaagsel naar omlaag gedwarreld uit de bewuste balk. Mijn oom pakte een schroevendraaier, peuterde wat in het totaal poreuze hout en keek naar wat er achterbleef nadat hij een stuk had weggebroken. Ik kon me zijn gezicht heel goed voor de geest halen. Dat, en het onderdrukte gevloek. Boktor.

“Boktor,” zei ik dus.

“Hoe weet je dat?” Met een vies gezicht deed Alwin een stap terug.

“Ooit eerder gezien bij mijn oom. Die had een oude hoeve die helemaal vergeven was van die rotbeesten.”

Ik keek nog eens heel goed naar de aangevreten stukken van de vensterbank. Nou, dat kon niet missen. Het leed geen enkele twijfel of ik had boktorren die zich tegoed deden aan mijn houten vensterbank. O jee. Nou had ik de poppen aan het dansen. Het hele huis moest gecontroleerd worden. Van mijn oom wist ik nog dat zijn hele huis leeggehaald moest worden en dat een ontsmettingsbedrijf de boel moest verschonen. Toestanden, omdat ze echt overal zaten! Zelfs zijn piano stond in de tuin onder afdekplastic om te voorkomen dat er daar nog in zouden kruipen. Dit was nu mijn huis, ik was de eigenaar en ik moest zorgen dat het overeind bleef staan. Ik besloot meteen een ongedierte-bestrijdingbedrijf in te schakelen, maar op dit moment was harde actie nodig.

“We moeten de hele vensterbank afbreken,” zei ik resoluut en begon met de hamer de restanten weg te slaan. “Dat verbrand ik beneden in de vuurkorf.” Alwin stond er een beetje ongemakkelijk bij te kijken. “Wil jij even een doos voor het afval en een jampot halen? Er staan lege potjes in een kartonnen doos in het schuurtje. Dan stop ik er daar een

paar in, heb ik bewijsmateriaal.”

Maar al te graag gaf Alwin gehoor aan mijn vraag en hij liep al naar beneden. Met een paar werkhandschoenen aan en gereedschap bij de hand haalde ik de vensterbank in stukken weg. Het ging zo gemakkelijk dat het leek of ik een muurtje van lego af moest breken. Onvoorstelbaar dat dit nu pas ontdekt was. Maar ja, Albert had gezegd dat er al lang geen huurder meer in was geweest. Het scheen dat je ze kon horen knagen. Als hier niemand woonde was er natuurlijk ook niemand die het hoorde! En de afgelopen nachten had Thérèse dan wel hier geslapen, maar die was natuurlijk bijna bewusteloos na al het werk dat ze deed en sliep overal doorheen.

De holle ruimte onder de vensterbank die nu zichtbaar werd, was donker, vuil en voorzien van smerige spinnenwebslierten en verdwaalde vlokken isolatiewol. En nog iets. Er glinsterde wat in de diepte. Wat was dat? Ik stak mijn hand in het gat, moest diep graaien en stuitte op iets dat meegaf. Voorzichtig pakte ik het vast en trok mijn arm terug. Het was een plastic zak, zorgvuldig dichtgeplakt met ductape. Wat zat daar nou in? En hoe kwam dat in de spouwmuur onder de vensterbank terecht? Met een mesje uit de gereedschapskist sneed ik het ductape door en trok de zak open.

“Wat heb je daar?” Alwin was weer terug met een doos en

een paar jampotten en kwam nieuwsgierig dichterbij.

“Dat zat in de spouwmuur onder de vensterbank,” zei ik en schudde voorzichtig de inhoud van de zak leeg op een oude handdoek. Een zilveren kettinkje met een hartje eraan, een oorbel, een paar pagina's uit wat denk ik een dagboek was, een slipje, een lok haar in een blikken doosje en enkele foto's. Ik keek ernaar. Het waren vergeelde kiekjes van een jonge vrouw, die net als ik behoorlijk blond haar had. Ze keek niet in de camera en de foto's waren wat onscherp, wat me deed vermoeden dat de foto's stiekem en van een afstandje waren genomen. Voor de tweede keer die dag ging er ergens in mijn achterhoofd een deurtje op een kiertje open. Was het de eerste keer geweest omdat er een beest in mijn vensterbank zat die ik uit mijn jeugd kende, nu ging het om iets wat Albert had gezegd: dat ik wel een beetje leek op zijn dochter. Zijn overleden dochter.

Mam, aan de andere kant van de lijn, moest ik het twee keer vertellen voor ze begreep wat ik waar gevonden had. “En denk jij dat die spullen van Alberts dochter zijn?” Ik zat op de rand van mijn bed met de telefoon in mijn hand terwijl ik met mijn andere hand de spulletjes die ik gevonden had op een rijtje legde.

“Weet jij hoe die dochter heette?” vroeg ik. Ik hoorde mams grijze cellen haast werken terwijl ze in haar geheugen

groef om zich te herinneren of dat ooit gezegd was.

“Een Friese naam of zo. Aruie of Femke of Aafke of zoiets,” zei ze na enig nadenken.

“Fenna?” stelde ik voor en mam maakte een mm-mm geluid. “Dat zou best kunnen.”

“Dat staat op het hartje,” legde ik uit. “Mam, wil jij het hem eens vragen? Als het niks is kan ik het altijd nog in de vuilnisbak gooien, maar als die dingetjes van zijn dochter zijn, geef ik ze liever terug.”

“Misschien heeft Albert die spullen daar wel ingestopt en is hij ze gewoon vergeten,” zei mam. Dat leek me sterk. Het zat echt verborgen. Als die vensterbank niet kapot was had het daar nog jaren gelegen. Dat doe je toch alleen maar als je wat te verbergen hebt? Voordat ik me van alles in mijn hoofd ging halen, moest ik toch eerst weten hoe Alberts dochter heette. Net toen ik mijn mond open deed om te vragen wanneer mam weer een kaartavondje had, hoorde ik een donderend geraas, gevolgd door een klap, gegil en een bloedstollende schreeuw. Wat was dat in godsnaam! Ik wist meteen dat er iets helemaal mis was, liet mijn telefoon vallen en rende de trap af naar beneden.

Daar trof ik een enorme ravage aan. De steiger was ingestort. Blikken, bakjes, kwasten en rollers lagen verspreid tussen de aluminium buizen en verbindingstukken en verf was door de kamer heen gevlogen en drupte nu in een bizar

patroon van de muur af. Op de grond lag een omgevallen
verfblik. De gele verf liep als vanil-levla over het
beschermfolie dat op de grond lag. Ik nam het in minder dan
twee tellen op. Maar wat op mijn netvlies gebrand werd, was
de verschoten spijkerbroek die ik tussen de buizen zag.

Daniël!

“D!” Thérèse sprong zenuwachtig als een kip die een ei
moet leggen heen en weer. “Zeg wat! Daniël!”

Daniël kermde van de pijn. In een paar stappen was ik bij
hem. Als bhv-er (ik had de cursus vorige jaar verplicht
gevolgd, compleet met acteurs die slachtoffer speelden)
moest ik in staat zijn om nu precies de benodigde eerste hulp
te verlenen, maar ik kan je verzekeren dat het heel wat
minder makkelijk wordt, als het opeens echt is. Geen
kunstbloed, geen toneelstukje. Dit was echt. The real thing.
Kalm blijven, zei ik tegen mezelf, rustig, vooral rustig blijven.

“M'n rug. M'n rug verdomme!” gierde Daniël bijna.
Natuurlijk drukte er op dat moment iemand op de bel en ik
gaf Alwin, die verstijfd van schrik naast me stond, een duw.

“Alwin! Ga de deur opendoen!”

“D!” piepte Thérèse weer.

Een tel bleef Alwin nog aan de grond genageld staan, toen
draaide hij zich om en haastte zich struikelend naar de
voordeur. Ik knielde naast Daniël neer. Hij zag grijs van
ellende. Wat moest ik nou ook al weer doen? Niet

verplaatsen. Hulpdienst bellen. Controleren op verwondingen die levensbedreigend zijn. Het slachtoffer warm houden. Met het slachtoffer praten.

Dat lijstje was te doen. Ik zou hem niet kunnen verplaatsen, al wilde ik het graag. Hulpdienst bellen was nummer twee. Ik tastte naar mijn mobiel maar waar had ik die nou weer gelaten? Laten vallen toen ik op mijn bed zat om even met mam te bellen, geloof ik. “Thérèse! Bel 112,” zei ik. Ze keek me met grote ogen van schrik aan, net als Alwin. “Thérèse! Hoor je me? Bel 112. Geef het adres door en zeg dat Daniël van een steiger gevallen is. Move!” Alsof ze door een slang gebeten was, zo schoot ze opzij en griste met trillende vingers haar mobieltje van het aanrecht. Wat was mijn derde punt? Controleren. Ik zag geen grote plassen bloed ontstaan, tot zover reikte mijn kennis van levens bedreigend en Daniël lag te kermen en te vloeken, wat denk ik al helemaal niet daarbij hoorde, dus ik ging verder naar stap vier. Die sloeg ik over, want het was hier al warm genoeg.

“Daniël, rustig ademen,” hoorde ik een stem achter me. Huh? Wie was dat? Ik keek op en ontmoette het gezicht van Rolf. Die dook ook op de meest onverwachte momenten op. Maar nu was zijn hulp meer dan welkom, want in tegenstelling tot mijn eigen zenuwachtige gedoe, bleef hij wel heel kalm en had in een oogopslag gezien wat hij moest doen en had zo de situatie onder controle.

“Daniël, hoor je me?” zei hij luid en duidelijk. “Probeer kalm te blijven. Rustig maar. We hebben een ziekenwagen gebeld. Waar heb je pijn?” Zijn kalme, welluidende stem drong tot Daniël door. Die stopte met zijn getier en keek met ogen die traanden van de pijn naar Rolf.

“Bovenin mijn rug,” zei hij uiteindelijk. Ik knielde naast hem neer, tussen de brokstukken van de steiger, e'n pakte zijn hand vast. Thérèse, die nog steeds wit van de schrik heen en weer wiebelde, had ook een steuntje nodig en ik knikte naar Rolf, die mijn hint begreep.

“Ik blijf bij je,” zei ik, aangemoedigd door Rolfs onverstoorbaarheid. “Voel je mijn hand?”

“Mijn rug...” kreunde Daniël weer.

“Probeer je te concentreren,” zei ik als een brave zuster. “Denk maar aan mijn hand.” Dat zou een troost zijn, mijn hand. Wat moest ik nou nog meer zeggen? “Wat voel je?”

Ik bedoelde eigenlijk dat hij moest beschrijven waar en wat hij voor rugpijn had, maar in plaats daarvan zei hij: “Hij is warm. En klein.”

O...euh...meteen reageren, riep er iets van binnen. “Heel goed. Wat nog meer?” vroeg ik, alsof hij vragen moest beantwoorden bij twee voor twaalf.

“Iets hards,” perste Daniël er tussen twee moeizame ademhalingen uit. “Een ring.”

“Dat klopt.”

“Ring van je ex?”

“Nee, die heb ik al in de rivier geknikkerd,” zei ik vriendelijk. “Deze ring heb ik van mam gekregen toen ik eenentwintig werd.”

“Volwassen,” mompelde Daniël. “Je ma is lief. Waar is je vader?” Hij werd warempel rustiger. Ik vertelde over mijn ouders. Dat mijn vader was overleden toen ik een puber was en hoe dat was geweest. Dat ik een jaar was blijven zitten op de middelbare school als gevolg daarvan. Dat Sabine vertrok en trouwde, dat ik met mijn mam was achtergebleven en hoe dat was voor een opgroeiende jonge meid.

“Je moeder is een leuk mens,” zei Daniël, zichzelf herhalend. Ik zag dat hij luisterde, dat mijn stem hem kalmeerde en afleidde van de pijn die hij ongetwijfeld nu had. Hij zag erg bleek en het zweet stond op zijn bovenlip.

“Waarom noemde Thérèse jou D?” vroeg ik. Als hij praatte dacht hij misschien ook minder aan de ellende waarin hij zich nu bevond. Er krulde warempel een glimlachje rond zijn ogen. “Toen ik klein was zei ze dat ik Taniël heette, en mijn ouders riepen dan Het is Daniël met een D. Op den duur werd dat D.” Hij sidderde een keer en kneep hard in mijn hand. Arme Daniël. Ik babbelde een beetje over koetjes en kalfjes en wierp een blik over mijn schouder. Daar stond Rolf met Thérèse te praten en toen de bel ging en Alwin de deur opendeed, ging het allemaal heel snel. De verplegers

legden een infuus aan met iets tegen de pijn, een paar minuten later lag hij op de brancard en even daarna was de ambulance de straat uit. Begeleid door Alwin reed Thérèse er in haar roestbak achteraan. Uiteraard was ik niet de enige die op straat stond. Buren waren naar buiten gekomen en keken, brandend van nieuwsgierigheid, naar de weggrijdende ziekenwagen. Met het verdwijnen van de gele auto verplaatsten hun blikken zich naar mijn huis.

Een beetje verslagen en bibberig keek ik de auto van Thérèse na tot die uit het zicht verdwenen was. Opeens voelde ik een arm om mijn schouder.

“Wat een consternatie,” zei Rolf en trok me tegen zich aan. “Gaaf het met je?”

“Ja hoor. Prima,” zei ik iets te vlug. “Maar hoe kon dat nou gebeuren? Zo'n steiger valt toch niet zomaar in elkaar?”

“Nee, daar zeg je zowat,” knikte Rolf en we liepen terug naar binnen.

“Het zal toch wel goed komen met 'm?” ging ik bezorgd verder. “Hij had zo'n pijn.”

Rolf knikte. “Tuurlijk. Als hij iets gebroken heeft is hij wel een tijdje uit de running, maar het komt vast wel in orde. In huis werken zal wel even niet meer kunnen.” Hij glimlachte bemoedigend naar me. “Je ziet een beetje pips. Wat zeg je ervan als we even samen de rommel binnen opruimen en daarna de boel de boel laten? Wat drinken en een hapje

eten?” Ik ontmoette de bruine ogen waar rust en warmte in lagen, iets wat ik op dit moment erg hard nodig had. De arm op mijn schouder kreeg opeens gewicht en daar was ik me nog niet eerder van bewust. Rolf boog zich naar me toe en drukte een zachte kus op mijn lippen. Het tintelde door mijn lijf, tot in de topjes van mijn vingers. Ik beantwoordde zijn zoen heel voorzichtig. Vanaf het moment dat ik Eric had leren kennen had ik nooit meer gezoend met een ander en het was een hele bijzondere gewaarwording, anders dan ik ooit had gevoeld. Ik was zo gewend aan Eric, aan zijn lippen, zijn geur, zijn smaak en zijn reactie dat dit aanvoelde als iets totaal nieuws. Het was overweldigend, verwarrend en fijn. Alles tegelijk.

Toen we elkaar loslieten voelde ik me slapjes en een beetje opgelaten. Hij streekte met zijn wijsvinger langs de lijn van mijn gezicht. “Wat een lekkere kus,” zei hij zacht. Verlegen keek ik weg van zijn bruine ogen en bestudeerde verfvlekken op mijn ruwe handen, die tegen zijn borst rustten. “Waar kwam jij trouwens zo opeens vandaan?” vroeg ik.

Hij trok me dichtert tegen zich aan, haakte zijn vinger onder mijn kin en hief mijn gezicht naar hem op. “Ik wilde jou zien,” zei hij en speelde met mijn haar. Zijn ogen lieten me geen moment los en hij glimlachte de hele tijd. “Vanaf het moment dat je binnen kwam vallen kon ik aan niets of niemand anders meer denken dan aan jou.”

Het kostte me moeite om niet weg te kijken. Na Eric was er blijkbaar al heel snel een nieuwe periode in mijn leven aangebroken, maar dat was een beetje langs me heen gegaan en ik wist niet zeker of ik er al aan toe was. Voelde ik alleen maar lichamelijke aantrekkingskracht of ging het verder? Er sprankelde een hoopvol licht in Rolfs ogen. “Wel? Wat zeg je ervan?”

Misschien verwachtte hij iets anders, maar ik was nog te verward om te zeggen wat hij wilde horen. “Heb je iets in gedachten? Een restaurantje...?” stamelde ik.

Hij glimlachte en liet me los. “Zeker weten.” Met een brede lach op zijn gezicht bukte hij zich tussen de rommel in de huiskamer en begon de buizen te sorteren. Nog steeds een beetje beduusd zocht ik de schroeven en bouten van de ingestorte steiger bij elkaar en legde ze op de vensterbank. We zetten de verfblikken bij elkaar, schraapten waar mogelijk de rondgespatte verf weg en ruimden de boel zo goed en kwaad als het kon op. Bij elke beweging die ik maakte was ik me bewust van Rolfs aanwezigheid, alsof je voelt dat iemand constant naar je kijkt, je in de gaten houdt en met je mee beweegt. Het schrikbeeld van Daniël tussen de brokstukken kon zelfs dat niet doen verdwijnen. Een beetje gespannen probeerde ik zijn blik niet al te veel te ontwijken.

“Zo,” zei Rolf toen hij de laatste poetsdoeken weggooide en naar de keuken liep om zijn handen te wassen, “dat ziet er

beter uit.”

“Ik ga even iets anders aantrekken,” mompelde ik en ik hoorde hem neuriën terwijl ik de kamer uitliep. Snel knapte ik me op aan de wastafel, rukte een kam door mijn haar en smeerde wat make-up; op mijn gezicht. In de slaapkamer griste ik mijn lievelingsjurkje uit de kast, perste mijn voeten in een paar ongemakkelijke maar schattige sandaaltjes, greep een bijpassend tasje uit de zoveelste kartonnen doos en bekeek mezelf daarna in de stoffige spiegel die bij de trap hing.

Mijn spiegelbeeld zag er opmerkelijk goed uit. Een bos op mijn wangen (en dat was geen misser van de blushkwast) die nu eens een keer niet vloekte bij mijn witte haren, sprankelende ogen, mijn jurk zat goed, mijn schoenen zaten goed, mijn toet, armen en benen al lichtjes gebruind door de voorjaarszon—of het was natuurlijk simpelweg de nawerking van de zoen die ik zojuist had gehad. Snel trippelde ik op mijn hakjes de trap af. En opeens moest ik weer denken aan Daniël, die nog geen uur geleden in de kamer had liggen kermen van de pijn. Zijn door pijn getekende ogen kwamen me weer voor de geest. Hoe zou het met hem gaan? En met Thérèse? Ze had mijn mobiele nummer, en ik het hare. Zou ze al meer weten?

“Mmm, je ziet er prachtig uit,” zei Rolf bewonderend. Wat een leuke jurk en een beetje make-up; én een kus al niet konden doen. Ik hevelde wat spullen over in mijn tasje,

geamuseerd gadegeslagen door Rolf. Zijn complimentje maakte dat ik me supervrouwelijk voelde, ondanks het weinig flatterende decor van verfblikken, afdekplastic en andere schilderstroep. Hij stak zijn arm uit. “Mag ik u uitnodigen, mevrouw? De taxi staat voor.”

Ik lachte om zijn opgewekte gezicht, stak mijn hand door zijn uitgestoken arm en de galante ridder leidde me naar buiten. Ik rommelde in mijn tasje toen ik in de auto was gaan zitten en Rolf de straat uitreed.

“Wat zoek je?”

“Mijn mobieltje. Ik wil even een SMS-je naar Thérèse sturen, horen of ze al iets van Daniël weet.” Direct vroeg ik me af of dat niet een beetje lullig overkwam, alsof ik met mijn hoofd bij Daniël zat in plaats van bij een avondje uit met Rolf, die me zojuist had verteld dat hij gek op me was, maar hij knikte. “Natuurlijk,” zei hij meteen. Ik maakte vlug een berichtje, maar er kwam geen antwoord terug. Rolf zag hoe ongeduldig ik met mijn mobieltje in mijn hand bleef zitten. “Maak je je ongerust?” vroeg hij.

“Een beetje,” bekende ik.

“Het komt best goed met hem,” verzekerde Rolf me nog eens.

“Weet je—het gaat niet alleen om Daniël,” zei ik. “Zal ik even opsommen: ik word bedrogen, ik verlies vrienden, ik verhuis, ik krijg nieuwe vrienden, ik krijg nieuwe collega's die

weer wegrennen en worden vervangen door anderen, ik word gezoend en de broer van mijn nieuwe huisgenoot breekt zowat zijn rug. En dat allemaal in een recordtijd. Als je zoiets leest denk je altijd: dat kan in het echt nooit. Nou, ik weet nu dat alles écht op hetzelfde moment bij elkaar kan komen. Ja, lach maar, maar het is best veel om alleen te verwerken.”

Rolf, bij wie een besmuikt lachje rond zijn lippen speelde toen ik de zoen aanhaalde, legde heel even zijn hand op de mijne voordat die terugging naar de versnellingspook. “Je hoeft niet alleen te blijven,” zei hij. Ik gaf maar geen antwoord, betrapte mezelf erop dat ik afwezig over mijn hand wreef waar de warmte van zijn vingers als een afdruk achter bleef. Rolf reed snel maar niet roekeloos en draaide, ten noorden van de stad, een landweg in. Het stof kwam door de ramen naar binnen. “Zitten we hier wel goed?” vroeg ik verbaasd en draaide vlug mijn raam dicht.

“O ja. Maak je maar geen zorgen, je vindt het vast heel leuk.”

Rolf had niet gelogen. Aan het eind van de landweg, die een soort oprit bleek te zijn, lag een bijzonder knus eettentje. Vanaf de grote weg was het nauwelijks te zien, maar het was er al gezellig druk, dus men wist het blijkbaar toch wel te vinden. Boven de deur stond: Chez Renoir. Toen Rolf binnenkwam werd hij door de ober meteen hartelijk welkom geheten, waaruit ik opmaakte dat hij hier een regelmatige en geziene

gast was, en we werden naar een tafeltje geleid. Ondertussen keek ik rond. Aan de muren hingen talloze posters van schilderijen van Renoir, en op een van de muren was een collage van schilderijen in elkaar gezet. Het was apart en sfeervol. We liepen het restaurantje door naar achteren. O, maar dit was leuk. Er lag een houten vlonderterras aan de achterkant van het restaurant en dat keek uit op een prachtige natuurlijke vijver. Enorme treurwilgen hingen over het water en raakten bijna het oppervlak met hun blaadjes. Eenden en waterhoentjes zwommen tussen de waterlelies door. Het duurde even voor ik besepte dat het terras niet alleen aan het water stond, maar ook erin. Rolf en ik zaten letterlijk boven het water. Tussen de smalle spleten van het hout kon ik het zien kabbelen. Plantenbakken hingen aan de rand van de glazen balustrade. “Wat een leuke plek,” zei ik bewonderend en keek uit over het water. Muggen dansten in het late zonlicht. Binnen speelde een man perfect passende liedjes op een accordeon. Na een glaasje rode wijn begon de spanning in mijn schouders ook af te nemen hoewel ik Daniël en de al even bleke Thérèse steeds voor me bleef zien.

“Je zit nog steeds met een oogje telefoon in de gaten te houden,” merkte Rolf op en wees naar mijn mobiel-tje, dat ik strategisch naast mijn besteksetje had neergelegd.

“Sorry,” zei ik schuldbewust. “Ik krijg het maar niet uit mijn hoofd.”

“Waarom bel je dan niet even naar het ziekenhuis?” stelde Rolf voor. “Dan zit je tenminste rustig.”

“Nee,” zei ik na twee tellen nagedacht te hebben. “Dat hoeft niet. Bovendien mag je er niet met een mobiel bellen en ik heb Thérèse een berichtje gestuurd, ze stuurt vanzelf wel iets terug. Je weet vast wel hoe lang het duurt als je in een ziekenhuis komt.”

“O ja, praat me er niet van,” knikte Rolf. “Eerst wachten, dan een foto, dan nog een foto, een zuster, een andere zuster of broeder, een arts-assistent, een co-assistent, een dokter in opleiding, een stagiaire en dan iemand die de foto's keurt...” Hij hief zijn glas om te proosten. “Vooruit, op de gezondheid van de anderen dan.”

Daar klonken we op. Hij kletste over een sportblessure en de lange weg door het ziekenhuis, maar op zo'n grappige manier dat ik er vreselijk om moest lachen. Rolf was aangenaam gezelschap. Hij kon leuk vertellen en ik voelde me ontspannen, voornamelijk door zijn losse, open manier van doen. Het voorgerecht, rucola-salade met perziken en een wamotendressing, smaakte uitstekend. Terwijl Rolf het eten naar binnen werkte, keek ik af en toe heimelijk naar hem. Hij had echt een leuke kop. En hij was erg sympathiek en heel lief voor me. En euh...verliefd op me dus. Ik kreeg het er een beetje warm van, vooral toen hij naar me opkeek en ik, betrap, vlug met mijn vork in mijn perzik prikte, die

meteen van mijn bordje afschoot.

“Waar heb jij gewerkt voordat je bij ons in de praktijk kwam?” vroeg ik toen we het voorgerecht ophadden.

“Bij Mollens.”

“Wat? Die exclusieve praktijk in de stad?” Wauw. Veel logopediestudenten deden er een moord voor om daar stage te mogen lopen. Het was er supermodern, het werd er uitstekend betaald én het was een particulier instituut. De banen lagen er niet echt voor het oprapen. Potentiële stagiaires werden aan een uitgebreid vooronderzoek onderworpen, kon ik me herinneren. Je hoefde geen atoomgeleerde te zijn om te zien dat hij zijn smoel mee had en zodoende kon ik me wel ongeveer voorstellen hoe snel de keuze was gemaakt.

“Het is alleen maar een hoop pretentie,” zei Rolf, mijn gemijmer doorbrekend. “De directrice zocht uit de stageaanmeldingen de koppen uit die ze leuk vond. Op een dag vroeg ze me of ik even op haar kamer wilde komen. Als ik wat extra's wilde doen kon ik een leuke extra cent verdienen.”

Wat? Mijn mond viel open. Op Rolfs gezicht was een schaduw van afkeer verschenen. “Bah. Toen had ik er tabak van. Weet je dat er vrijwel alleen maar mannen werken? Of van die vrouwen die met een hoop elle-boogwerk naar de top willen? Al dat gekonkel om maar bij de directrice in bed te

komen en dan met een dure sportwagen te kunnen rondrijden—daar had ik geen zin in.”

“Dat klinkt meer als een IT-bedrijf dan een logopediepraktijk!”

“Het was er kei- en keihard,” zei Rolf en ik hoorde een toon van verbittering die me verbaasde. “Het leukste vind ik om te werken met kinderen. Kinderen werden alleen in de praktijk opgenomen als de ouders goed in de slappe was zaten en het liefst ook nog als ze niet doof of slechthorend waren. Belachelijk toch!”

“Dan zit je bij ons goed!” riep ik opgetogen. “Het barst van de kinderen, de ene nog dover dan de ander, allemaal hartstikke leuk én als klap op de vuurpijl wordt het ook nog eens slecht betaald! Wat wil je nog meer?!”

“Ik wil jou,” zei Rolf, boog zich snel over de tafel en kustte me. Ik schrok zo van de onverwachtheid dat ik met één zwaai van mijn hand mijn mobieltje van de tafel maaide—zo tussen de planten door en linea recta het water in. Nee! Met een kreet zag ik mijn toestelletje nog wat bubbeltjes achterlaten op het wateroppervlak en toen zonk het naar de bodem. Rolf keek me sprakeloos aan.

“Twee maal canard au moutarde?” Daar stond de ober, met in zijn hand twee borden waar de damp vanaf sloeg. “Mevrouw, meneer...” Zwierig zette hij de borden op de plaats, terwijl ik geen oog voor hem had en ontzet staarde naar

de kringen op het water die zich uitbreidden tot in de oneindigheid.

“Verdomme, verdomme, verdomme!” vloekte ik. De wenkbrauwen van de ober gingen omhoog. Rolf maakte een gebaar van laat maar. De ober, die blijkbaar niet alleen een neus had voor goed eten, maakte zich onzichtbaar uit de voeten.

“Hier, pak mijn mobiel maar,” zei Rolf in een onhandige poging om te lijmen wat er gebroken was.

“Wat moet ik daar nou mee?” jammerde ik. Hoe moest ik in hemelsnaam te weten komen hoe het met Daniël was als ik Thérèses nummer niet eens meer had? “Mijn hele sociale leven ligt vast in dat ding, al mijn telefoonnummers, al mijn vrienden, al mijn contacten. En het ligt nu op de bodem van de vijver!”

“Emma, het is rottig, maar het is maar een telefoon,” zei Rolf geduldig en dat maakte me nog kwader.

“Maar een telefoon?”

“Je krijgt een nieuwe van me, hoor.”

“Daar gaat het helemaal niet om!” riep ik uit. “Ik leef zowat in mijn telefoon! En nou is-ie weg!”

Rolf legde zijn vork weer neer. “Wat verwacht je nou? Dat ik over de rand heen spring en tjoep, erachteraan duik? Als ik hem zou zien liggen, dook ik hem voor je op, maar je snapt toch ook wel dat een telefoon zo'n bad niet overleeft.”

Ik deed mijn mond open om wat te zeggen en bedacht me. Hij had gelijk, dat kon ik toch niet van hem verwachten? Tuurlijk zou mijn mobieltje hartstikke stuk zijn en wie weet hoe diep het hier was! Maar goed, alle redelijkheid ten spijt voelde ik toch dat de tranen opwelden en ik haalde een pakje zakdoekjes uit mijn tasje, snoot mijn neus, schaamde me opeens en stond snel op. “Even naar het toilet, ik ben zo terug,” zei ik en wendde een beetje gegeneerd mijn gezicht af.

“Gaat het wel, Emma?” vroeg Rolf en stak zijn hand uit om op de mijne te leggen.

“Ik ben zo terug,” zei ik en trok snel mijn arm naar achteren. Haastig liep ik door het restaurant naar de toiletten. Ik schoot naar binnen, draaide de kraan open en bette mijn gezicht met koud water. Stomme Emma. Stomme telefoon. Nijdig op mezelf plensde ik mijn wangen nat om, toen ik overeind kwam, tot de ontdekking te komen dat er alleen een blower aan de muur hing en er geen doekjes waren. Ook dat nog. Ik kon toch moeilijk met mijn gezicht onder dat ding gaan hangen? Met natte handen maakte ik mijn tasje open, op zoek naar meer papieren zakdoekjes toen ik opeens hoorde: “Gaat het wel?”

“Dit is de dames,” mopperde ik, “de heren wc is een deur verder.”

“Dat weet ik.” De stem was bekend. Ik knipperde om het water uit mijn ogen te krijgen. Toen ik opkeek, zag ik tot mijn

verbazing Jonah staan. Jonah? Hoe kwam die hier terecht?
“Jonah?”

“Heeft hij je pijn gedaan? Ik heb het allemaal gezien. Wat een eigendunk heeft die Rolf.”

Verward staarde ik naar Jonah, terwijl ik met mijn hand over mijn natte gezicht veegde. Hij had een blos en keek me heel raar aan. “Ik wist wel dat hij niet goed genoeg voor je was. Wie denkt hij wel dat hij is? Kom, kom maar met me mee. Ik zal wel voor je zorgen, Emma.”

Hij zette een stap naar voren en pakte me bij mijn elleboog. “Wat...”

“Kom, we piepen er hier achteruit. Zie je, ik heb je de hele tijd in de gaten gehouden. Die kale gast vond ik ook al veel te veel om je heen hangen.”

Wat zei hij? Jonah ging door. “Sporty boy is een bad piece of work, Emma. Jij moet iemand hebben die voor je zorgt en je beschermt. Niet zo'n kerel die er alleen maar aan kan denken hoe hij je zo snel mogelijk in bed kan krijgen. Ik zou je nooit dronken voeren of je telefoon in het water gooien. Kom maar met me mee.”

“Maar...” Wat deed die mafketel toch? Water liep over mijn lip. Opeens was zijn duim op mijn bovenlip en veegde hij de druppel weg, waarna hij zijn duim in zijn mond stak. Wat gebeurde hier in godsnaam?

“Jonah, ik weet niet wat je...”

“Hier, je bent helemaal nat,” zei hij met een stem vol medelijden. Uit zijn broek viste hij een verfrommelde zakdoek. Er viel iets rinkelend op de grond. Ik nam de zakdoek niet aan en duwde zijn hand weg toen hij nota bene mijn gezicht wilde droogdeppen. “Ga weg,” zei ik terugdeinzend. “Wat doe je toch?”

“Je hoeft niet zo tegen te stribbelen,” zei hij met een lachje. “Het was me al heel snel duidelijk wat je voor me voelt. Ik begrijp best dat je het nog niet aan iedereen wilt laten zien, omdat je nog maar zo kort bij Eric weg bent.”

“Hè? Wat...” Opnieuw voelde ik zijn hand op mijn arm. “Emma, ik zag best hoe je naar me keek.”

“Je vergist je, ik heb geen interesse,” zei ik snel voordat hij nog iets kon zeggen. Hij zag er echt bizar uit, met van die koortsachtige ogen die de hele tijd achter het brillenglas heen en weer leken te schieten. Zijn paf-ferige wangen trilden en op zijn voorhoofd stonden zweetdruppeltjes. Hij likte aan zijn onderlip.

“Natuurlijk wel,” zei hij en begon me mee te trekken. “Anders had je me nooit gebeld.”

“Het ging om de verhuizers! Niet om jou!” Mijn stem werd er schril van. Wat had hij zich in zijn hoofd gehaald?

“Dat geloof je zelf niet, Emma. We hadden het zo gezellig samen, bij Liesbeth. Ik zag het aan je ogen, je straalde helemaal. Je leefde op omdat je wist dat je eindelijk de ware

had gevonden.”

“Je hebt het helemaal mis en haal je hand van mijn arm,” zei ik en probeerde mijn arm uit zijn greep los te krijgen.

“Die sportieve boy heeft je wel in de ban hè?” zei hij, licht geamuseerd en tegelijk geïrriteerd. Zijn vingers knepen wat harder. “Ik zag wel dat die kale jou ook al zo voor gek zette, met z'n flauwe grappen en z'n zogenaamde hulp op die steiger.”

“Jonah! Laat me los!” Ik rukte wild. “Ben je gek geworden?”

“Vanaf het moment dat we met elkaar praatten in de tuin op het feestje van Liesbeth en Ysbrand wist ik dat we voor elkaar geschapen waren,” zei hij stralend. “Ik heb speciaal voor jou mijn haar laten knippen en een nieuwe bril gekocht. Ik heb gekeken wat je mooi vond, vond foto's van jouw ex-vriend en heb zijn stijl aangenomen omdat ik weet dat je daar toch nog steeds van houdt.”

Ik begreep er helemaal niks van. Foto's van Eric? Jonah boog iets naar me toe, bestudeerde mijn overduidelijke verwarring en haalde een verkreukelde, doorgescheurde foto uit zijn borstzakje.

“Hoe k...kom je daaraan?” stamelde ik. Het was mijn gezicht dat me aankeek en ik wist ook welke foto het was: ik had hem zelf in stukken gescheurd en in de papierbak gemikt. Het stuk waar Eric op stond—met Osiris zonnebril—

had hij blijkbaar ook gevonden en gebruikt om zich te restylen. Het was een foto van een zomervakantie van vier jaar geleden, net voordat we gingen samenwonen. We waren in Friesland, het was heerlijk winderig weer en inderdaad, terugdenkend aan hoe Eric erop stond, met zijn haar naar achter waaiend in de wind op de zeilboot waar de foto was genomen, snapte ik wel iets van het kapsel van Jonah.

Jonah glimlachte bij wijze van antwoord en borg de foto op. Een heel akelig gevoel bekreep me. Als hij die foto uit het oud papier had gevist, wat had hij dan nog meer gevonden? Ik had een hele hoop foto's en brieven weggegooid, sommige verscheurd, andere gewoon zo op de stapel gesmeten. Het idee dat mijn privéleven via het afval in de handen van deze griezel was beland, gaf me de kriebels. Waar had hij nog meer in liggen roeren? Ik deinsde verder achteruit tot ik met mijn billen tegen de wastafel stond. Waterdruppels die nog op de rand lagen maakten mijn jurk nat.

“Kom, we gaan,” zei Jonah en trok aan mijn arm. Ik probeerde zijn vingers los te trekken.

“Emma, het is voor je eigen bestwil,” zei hij, maar hij liet me niet los. Opeens klemde zijn andere hand zich om mijn gezicht en ik voelde hoe zijn vingers zich in mijn wangen begroeven. “Niet zo tegenstribbelen, kleine Emma. Feeksen zijn er al genoeg. Anders moet ik je misschien wel pijn doen.”

Niet te geloven. Dit was echt doodeng. Ik had met een stalker te maken! Iemand die in mijn afval rommelde om mij te reconstrueren in zijn eigen leven, die me achtervolgde en me bestudeerde terwijl ik met een vriend zat te eten! God weet wat hij nog meer voor rare dingen deed! Ik ben niet bang uitgevallen, maar ik moet zeggen dat ik opeens hele slappe benen kreeg en mijn maag als een steen in een waterput naar omlaag buitelde. Er klonk zoiets onmiskenbaar dreigends in zijn stem door dat ik opeens echt bang werd. Mijn hersens werkten op topsnelheid. Als hij me mee naar buiten trok, zou ik binnen een mum van tijd uit het zicht van het restaurant zijn en dat kon ik niet laten gebeuren. Zonder me een seconde te bedenken gaf ik hem een keiharde schop tegen zijn schenen. Jonah gaf een kreet en liet even zijn grip op me verslappen. “Help!” gilde ik en vocht als een bezetene om me los te rukken. Zijn hand schoot omhoog en zijn vingers verstrengelden zich met mijn haren. Hij trok. “Mee jij!” Au! “Au!” gilde ik. “Laat me los! Au! Help!”

Opeens vloog de deur van het damestoilet open en daar stormde Rolf naar binnen. Binnen een tel had hij gezien dat er hier iets goed fout zat, en hij greep Jonah vast en knalde hem tegen de muur. Mijn haar! Auauawwuaaw! Jonah liet niet meteen los en ik werd meegesleurd. Pas toen ik met een harde klets tegen de houten wand aanviel, verdwenen de vingers uit mijn haardos. Verdwaasd en geschrokken bleef ik

op de grond liggen. Met een hoop kabaal werd Jonah afgevoerd. Hij vocht als een tijger, en geloof me maar als ik zeg dat het niet gaat zoals in de film. Niet iemand die met een rake tik uitgeschakeld wordt, maar een hoop getrek en geduw en slaan en schoppen en gegrom. Drie obers hadden er hun handen vol aan en Rolf bleef midden in het restaurant staan met een gescheurd overhemd en een bloedlip. Hij draaide zich om en beende terug naar het damestoilet.

“Emma!” Een vrouwelijke ober had me omhoog geholpen en zei dat de politie al was gebeld. “Wat is er gebeurd? Wie is die vent?”

Ik knipperde met mijn ogen om het beeld weer scherp te krijgen en lag toen bijna weer op de grond omdat ik op iets stapte dat wegschoot onder mijn sandaaltje. Rolf hield het met zijn voet tegen en wilde het al weggooien maar ik hield hem tegen omdat het me bekend voorkwam. Het was een metalen pin. Zo eentje als ik op de vensterbank thuis had neergelegd. Onmiddellijk kwam het rinkelende geluid van net in mijn gedachten en ik besepte dat dit geval uit Jonah's broekzak was gevallen toen hij de zakdoek voor mij had gepakt. Er ging een alarmbel in mijn hoofd af. Oorverdovend hard, compleet met lichtshow.

“Shit!” zei ik en staarde Rolf afwezig aan. Het was opzet?

“Emma, zeg eens wat? Is alles goed?”

Op dat moment voelde ik opeens waar hij me aan mijn

haar had vastgehouden. Mijn hoofdhuid deed zeer en toen ik naar de vloer keek zag ik een dot wit haar liggen, zo uit mijn hoofd getrokken. Ik wreef erover. “Ja, alles is goed. Ik ben me alleen rot geschrokken. Dat was Jonah. Ik weet niet wat hij zich in zijn hoofd haalde, maar volgens mij was hij de weg wel heel erg kwijt.” Ik zuchtte bibberig. Er was ondertussen natuurlijk al een heel oploopje bij de damestoiletten ontstaan en in het restaurant en op het terras keken mensen halsreikend deze kant op.

“Kom even mee,” zei de eigenaar van het restaurant en pakte mijn arm, maar ik schrok er zo van dat hij meteen weer los liet. Rolf legde zijn hand in het holletje van mijn rug. “Kom maar, Emma. Weg van al die nieuwsgierige mensen.” De eigenaar, die Auguste bleek te heten, ging ons voor naar zijn kantoor achter de keuken en schonk drie glazen whisky in die zo sterk was dat het een gat leek te branden in mijn slokdarm. Ik vertelde wat me net overkomen was en kon er na een kwartier opnieuw mee beginnen toen twee politieagenten binnenkwamen en Jonah afvoerden. Ik zag hem niet meer. Toen hij voorbij kwam, sloeg Rolf zijn arm om me heen en onttrok mij aan zijn blik, zodat hij mijn gezicht niet zou kunnen zien. Hij werd in een politieauto gezet. Een agente bleef in het restaurant en nam met me door wat er gebeurd was. “Ik ken hem. Het is een halfbroer of zoiets van een kennis van me.” Ik opende mijn hand waar ik

nog steeds de metalen pen ingeklemd hield. “En volgens mij hoort dit thuis in de steiger,” zei ik. De agente snapte natuurlijk niet waar het over ging, maar ik zag Rolfs gezicht en die begreep het wel.

“Die man is gevaarlijk,” zei hij meteen. “Een vriend van ons ligt in het ziekenhuis omdat hij op een steiger stond die ingestort is. Dit is een pen waarmee je de onderdelen vastzet.” De agente knikte, nam de pen aan en schreef van alles op. “Ik stel voor dat u morgen op het bureau komt,” zei ze vriendelijk. “Ik maak een proces-verbaal op en dan kunt u dat doorlezen en ondertekenen. Hij wordt dan aangeklaagd. Stalking is een heel akelig verschijnsel en als u wilt praten over wat er gebeurd is, hebben we daar prima mensen voor. Maar ik zou zeggen, gaat u naar huis en probeer eerst eens wat te rusten.” Ze haalde een kaartje uit haar papieren en gaf dat aan me. “Morgen kijkt u er anders tegenaan. Hierop staan telefoonnummers van hulplijnen; u kunt ze 24 uur per dag bellen.” We maakten een afspraak voor morgen. “Het is beter als u vannacht niet alleen blijft. Hebt u een plaats waar u naartoe kunt? Familie, vrienden?”

Ik knikte. Allemensen zeg, dit was akelig en ik had nog steeds de bibbers, maar ik was geen terminale patiënt!

“Ik blijf wel bij haar,” bood Rolf aan.

“En u bent...?”

“Een vriend,” zei hij opzettelijk vaag. “Hebt u nog meer

vragen? Of kunnen we gaan?”

De agente was zo'n beetje klaar en zocht haar zaakjes bijeen. Na een laatste opmerking en een bemoedigend knikje vertrok ze. Op mijn wiebelhakjes liep ik naast Rolf naar buiten, naar de auto. Hoffelijk hield hij het portier voor me open en stapte pas in toen ik goed en wel zat, waarna hij me aankeek en ernstig vroeg: “Gaat het een beetje?”

“Ja hoor,” zei ik. “Breng me maar naar huis. Het is wel weer mooi geweest voor een avond.” Ik dacht na terwijl Rolf de auto startte en de stoffige oprit richting de grote weg afreed. Jonah had hier gereden. Hij was ons achterna gekomen toen we dit zandpad insloegen. Hij had ons zitten beloeren vanuit een beschut hoekje in het restaurant. Het was haast niet te bevatten. Opeens had ik behoefte aan stilte.

“Niet om het een of ander, Rolf, maar ik ben liever alleen.”

“Je hoorde die agente toch, Em? Je kunt beter iemand bij je hebben,” zei hij en ik was best een beetje geroerd door zijn bezorgdheid.

“Dat heb ik gehoord, maar ik wil toch liever alleen zijn.”

“Maar...”

“Rolf, alsjeblieft zeg!”

De wat ongeduldige ondertoon kon hem niet ontgaan en voor de rest van de terugreis deed hij er, althans wat die begeleiding betrof, het zwijgen toe. De hele gebeurtenis was

vast de aftrap geweest voor andere tijden, want in het zicht van de Sartrelaan vielen de eerste dikke druppels op de stoffige voorruit van de auto. Tegen de tijd dat ik afscheid genomen had van Rolf en in het naar verf ruikende halletje stond, barstte het los. Daar stond ik, in het stille donkere huis. Van Thérèse was geen spoor te bekennen en terwijl mijn gang door het huis begeleid werd door de harde knallen van het onweer en het geroffel van de regen, besepte ik dat ik incommunicado was. Geen telefoon, mobiel noch vast, geen huisgenoot die er wel eentje had en behalve Rolf, die ik net weggestuurd had, wist niemand wat er gebeurd was.

Ik draaide alles goed op slot en controleerde of er nergens ramen open stonden. Niet zozeer vanwege de regen, maar omdat ik zojuist met een heuse stalker te maken had gehad. Jonah zat op het politiebureau, vannacht in de cel, en de kans dat hij hier zijn opwachting zou komen maken was minimaal, maar toch voelde ik me wat geruster toen ik alles nagelopen had.

Hoe zou het met Daniël en Thérèse zijn? Opeens voelde ik me vreselijk ongerust en schuldig ook. Als ik Jonah niet op bepaalde ideeën had gebracht, was dit ongeluk nooit gebeurd! Ik probeerde te reconstrueren wanneer hij geweest was. Het was nu maandagavond. In het weekend had ik hem niet gezien. Wanneer was hij ook alweer binnengekomen met die plant? Donderdag of vrijdag? Als het klopte wat ik dacht, dat

hij die pin uit de steiger had getrokken, was het een wonder dat het nog niet eerder was gebeurd. Maar ja, de steiger was nauwelijks verplaatst. Pas toen Daniël erop klom om de rozetten nog bij te werken, toen was hij verzet.

Mijn hoofd deed gewoon zeer van het denken. Ik kleepte me uit, douchte me en viel ondanks de turbulentie van de dag bijna meteen als een blok in slaap.

Dinsdag

Daniël had een schouderblad gebroken en dat was operatief goed gezet. Hij moest een paar dagen blijven, daarna kon hij naar huis. Thérèse was diep in de nacht thuisgekomen en ik was er wakker van geworden. Zittend op haar bed, met wat te drinken en bij het licht van een klein schemerlampje terwijl het buiten nog steeds tekeerging, vertelde ze me hoe lang het allemaal had geduurd voordat de juiste arts opgetrommeld was om de operatie uit te voeren en dat ze me daarna wel tien keer had gebeld. Daarna vertelde ik mijn hele verhaal. Ik had hoofdpijn van de slaaponderbreking en de plaats waar Jonah aan mijn haren had getrokken voelde ik heel goed, maar ik was niet zo brak als ik van tevoren gevreesd had.

“Daniël en jij zijn heel close, hè?” vroeg ik toen ze met een diepe zucht van vermoeidheid haar glas neerzette en knabbelde op een paar droge crackertjes. Ze knikte. “Altijd al geweest. En jij en je zus?” Ik schudde mijn hoofd.

“Tegenwoordig gaat het best goed, maar vroeger niet, toen vochten we elkaar de tent uit, zoals mijn ouders het altijd zeiden. Totdat we op onszelf aangewezen waren, als pap en mama bijvoorbeeld een avondje weg waren, en dan lag alles anders. Dat hadden mijn ouders al vlug in de gaten. Vanaf de

tweede helft van de middelbare school ging het beter. Kort nadat pap overleed ging Sabine het huis uit om te studeren. Ze vluchtte denk ik, als vorm van rouwverwerking. Het was alsof ze vanaf dat moment zich beter realiseerde wat er thuis nog was: mam en ik. Sindsdien is onze band een heel stuk verbeterd. Echt heel hecht, zoals jij en Daniël, zal het nooit zijn, daarvoor zijn we te verschillend. Maar we maken geen ruzie meer en we kunnen het goed met elkaar vinden, dat is wat mij betreft prima.”

“Dus je vader is al lang dood?”

“Twaalf jaar al.”

“Mis je hem niet?” vroeg ze.

“Nu niet meer, maar de eerste jaren wel. Ik vind het wel erg jammer dat hij bijvoorbeeld zo'n huis als dit niet ziet, en als ik nog eens kinderen krijg, dat ze mijn vader dan niet kennen.”

“Heeft hij Eric gekend?” vroeg ze en ik schudde mijn hoofd.

“Nee, dat was pas veel later. Ik denk dat hij het wel had kunnen vinden met Eric hoor. En dat hij uit zijn vel gesprongen was als hij wist wat voor een rotstreek Eric uit heeft gehaald. Trouwens, vanavond zou hij Jonah ook wel hebben aangepakt, denk ik zo.” Ik moest opeens een beetje lachen. “Hij had heel veel geduld, maar o wee, als het een keer echt fout ging—dan moest je echt oppassen.”

“Wat vind je van Daniël?” De vraag verraste me en ik spiedde in de spaarzaam verlichte kamer naar Thérèse, in de hoop iets te kunnen zien waaruit ik kon opmaken waarom ze dat vroeg.

“Hij is aardig. Ik vind hem heel leuk, veel gevoel voor humor. Vorige week kon ik hem wel wat doen toen hij me zat te bespelen, weet je wel, toen Jonah er was. Maar ondertussen beet ik op mijn lip van het lachen.” Ik keek een beetje sip. “Had hij beter niet kunnen doen, denk ik. Jonah kuurde zijn frustratie uit op de eerste waarvan hij vermoedde dat die in de weg kon liggen.”

“Ja, wat een weirdo, hè!” beaamde Thérèse. “Ik snap niet dat jij nog alleen durft te blijven vannacht! Waarom heb je het aanbod van Rolf niet aangenomen?”

Ik haalde mijn schouders op. Een keer iemand onbedoeld het hoofd op hol jagen was meer dan voldoende. Ik wenste Thérèse nog een goede nacht, ging terug naar mijn kamer en kroop mijn bed weer in.

Nadat ik anderhalf uur had doorgebracht bij de politie, waar me werd verzekerd dat Jonah in afwachting van het onderzoek naar de sabotage aan de steiger én stal-king vast zat, nam ik door de stromende regen de bus naar het ziekenhuis. Daniël zat, toen ik bij hem binnenkwam, op zijn bed televisie te kijken. Het leek me niet makkelijk zitten, als je met je rug

niet ontspannen kon. Maar er was een dikke laag kussens onderin zijn rug geduwd, waardoor hij met zijn dik ingepakte schouders nergens tegenaan hoefde te leunen.

“Hé Emma,” zei hij verrast.

“Hoi Daniël. Hoe is het?” vroeg ik een beetje bedremmeld.

“Best,” zei hij en hij rammelde met een infuusstandaard. “Ik mag mezelf een shotje geven als ik het niet meer vol kan houden.” Alle grootspraak ten spijt vond ik dat hij er behoorlijk grauw uitzag en er hing een sluier van stoppels over zijn kin. Het flinterdunne filmpje van een millimeter haar gaf hem een ziekelijke aanblik. De sprankeling in zijn ogen was in ieder geval ver te zoeken.

“Heb je veel pijn?”

“Hiermee niet,” zei hij lachend. “Kijk niet zo angstig.”

“Het spijt me allemaal zo verschrikkelijk!” Ik zuchtte diep. “Het komt allemaal door mij.”

Daniels wenkbrauwen gingen een stukje omhoog. “Welnee, het was gewoon een dom ongeluk. Hoe kom je daar nou bij?”

“Nou, weet je nog, die Jon ah die laatst binnenkwam...” begon ik en vertelde hem het hele verhaal, vanaf het begin dat ik hem tegenkwam op het feestje bij Liesbeth en Ysbrand tot het absolute dieptepunt in het restaurant. Ik eindigde met de borgpin die in de steiger thuishoorde. Tijdens mijn verhaal

had Daniël zich niet verroerd maar toen ik uitverteld was, knikte hij een keer en vroeg: “Gaaf het wel met je?”

Vroeg de man die zelf met een hoop pijn in bed lag. “Ja,” knikte ik. “Ik ben me rot geschrokken, maar het is nu in orde. Morgen moet ik weer werken, dan is alles ook weer snel bij het oude.”

“Misschien,” zei Daniël met een hoofdknikje. Zonder het toe te lichten begreep ik wel wat hij bedoelde. Het oude, dat was er niet meer. De kaarten lagen helemaal anders. Ik dacht aan het briefje dat ik mezelf een paar weken geleden had geschreven en dat in de achterzak van mijn spijkerbroek al een keertje was meegelift in de wasmachine. Vanaf vandaag is alles anders. Carpe diem! Wie had kunnen denken dat er zoveel zou veranderen en zo ingrijpend!

“Moet je nog veel doen in huis?” doorbrak Daniël mijn gedachten.

“Nee, het is op een oortje na gevild. Vandaag zet ik beneden alles goed en ga ik de kasten inruimen. Job heeft beloofd dat hij beneden de lampen voor me ophangt. Mam komt vanmiddag meehelpen om de keuken schoon te maken en dan kan daar ook alles een definitieve plaats krijgen. En dan doe ik kamer voor kamer de rest van het huis. Er staan nog veel dozen op de logeerkamer, maar weet je, ik heb niet zoveel spullen meer omdat de helft van mijn ex was. Dus ik heb nog loopruimte genoeg, zal ik maar zeggen.” Ik overdacht

even de situatie thuis. “O ja, en ik moet ook nog zorgen dat ik een nieuwe telefoon krijg,” bedacht ik hardop. “Want ik ben nu zonder communicatiemogelijkheden en dat is toch wel heel lastig, bij tijd en wijle.”

Daniël keek me onderzoekend aan. “Je bent wel een aparte,” zei hij opeens.

“Pardon?” Wat nu weer? Op slag ongemakkelijk streek ik met mijn vingers door mijn witte haar.

“Nou, zoals je met alles omgaat. Wat voor mensen je aantrekt. Je leven lag gewoon in puin en je hebt het enorm snel al weer opgebouwd.”

“Tsss. Wat je maar opbouwen noemt! Een halve gare die me achtervolgt en mijn afvalzakken doorspit, dat is wat ik aantrek.”

Daniël lachte en vertrok zijn gezicht toen dat iets te veel druk op de pijnlijke plek uitoefende. Ik wist even niets meer te zeggen en keek hem zwijgend aan. Hij glimlachte naar me toen hij mijn gezicht zag en legde zijn hand even op de mijne. “Je hebt het wel voor je kiezen gekregen, hè?”

Een wrang lachje ontsnapte me. “Tja, dat kun je wel zeggen. Toen ik met Eric brak viel mijn vriendenkring helemaal uit elkaar. Mensen die ik al jaren ken ontwijken me opeens. Er zijn er maar weinig overgebleven. Het waren vooral vrienden die Eric en ik samen hebben leren kennen en de meesten hebben niets meer van zich laten horen.”

“Trek het je niet aan,” zei Daniël. “Dat komt allemaal wel weer.”

Ik keek naar zijn hand die weer terug op het bed lag. “Dat zal ook wel. Ik moet zelf weer vrienden maken.”

“Die heb je toch al snel weer gevonden, lijkt me zo. Je nieuwe collega, Thérèse en the dudes, en jouw kleurrijke vriendin Magda...” Hij grinnikte weer en moest zich opnieuw inhouden. “Alwin is als een blok gevallen voor haar.”

Papageno, papagena, zong er door mijn hoofd. “Ze passen in ieder geval wel goed bij elkaar als het om originaliteit gaat,” beaamde ik. “Trouwens, qua humor ook.” Ik stond op. “Wie weet ontstaat er nog wel eens iets moois tussen die twee. Zeg, ik ga maar weer eens. Ik moet nog even achter een telefoon aan.”

“Oké. Bedankt voor je bezoek, ik vond het leuk dat je er was. Wanneer komt de verfilming van je avonturen in de bioscoop?” Hij keek er zo uitgestreken bij dat ik hem een amicale duw gaf.

“Daniël Dijkstal, wil je binnenkort naar huis of solliciteer je naar een verse botbreuk?”

Hij grijnsde, ik grijnsde en ik boog me voorover en gaf hem drie vriendschappelijke zoenen. Zijn hand raakte even mijn wang aan. “Kom je nog een keer op bezoek?”

“Als je braaf bent,” was mijn rappe antwoord en na een laatste zwaai liep ik de zaal uit.

“Aaah! Wat is dat!” Ik gaf een gil toen ik op Thérèses kamer kwam om haar te vertellen dat ik bij Daniël was geweest. Ze gooide net een levende muis in een grote, glazen bak.

“Ben je bang voor muizen?” vroeg ze en schoof de plexiglas plaat erbovenop terwijl ze aandachtig keek naar het... het ding...in dat aquarium zonder water.

“Nee. Ja. Ook. Nee! Dat ding in dat geval!” riep ik. “Hoe kom je daaraan? Wat is dat?”

“Maak je maar niet ongerust,” zei Thérèse kalm en knipte een lamp in het terrarium aan. “Het is maar totdat Daniël weer uit het ziekenhuis komt.”

“Wat is dat voor een eng beest?” griezelden ik en keek met morbide fascinatie naar het glibberige, glanzende geval dat zich tegoed deed aan de muis. Ik slikte. Ik had het gevoel dat ik zelf dat witte muisje door moest slikken.

“Een slang, een kousenbandslang om precies te zijn,” zei Thérèse. Ze keek een beetje verstoord, alsof ze mijn—in mijn ogen dan toch—totaal logische reactie niet kon plaatsen. “Je hoeft niet zo panisch te doen. Ze zijn niet giftig en ze doen helemaal niks. Daniël houdt al zijn hele leven slangen.”

“Maar toch niet in mijn huis!” riep ik uit.

“Emma, relax! Je ziet toch dat dat beest nergens heen kan?” Ze zag mijn angst, die wel zo ongeveer uit mijn poriën moest druipen en zuchtte diep. “Deze slang is totaal

ongevaarlijk. Zolang Daniël in het ziekenhuis ligt, kan hij er niet voor zorgen en omdat ik niet iedere keer naar de stad wil, zet ik het terrarium zolang hier neer. Het is maar voor een paar weken. Ik beloof je, er gebeurt echt niks.”

De muis had geen schijn van kans gehad en ik voelde me opeens een beetje misselijk. “Hij kan er echt niet uit, hè?” vroeg ik nog eens voor de zekerheid. Thérèse lachte en schudde haar hoofd. Ze controleerde de glasplaat nog eens en trok me daarna mee naar haar zithoek, waar ze een vrolijk oranje versleten bank had staan en twee niet bij elkaar passende makkelijke stoelen. “Hoe vond je dat Daniël eruitzag?” wilde ze weten.

Ik knikte. “Goed. Opgewekt hoor. Voor iemand die veel pijn moet hebben was hij behoorlijk spraakzaam.”

Thérèse glimlachte. “Daniël spraakzaam? Dat komt dan zeker van de medicijnen.”

Onmiddellijk dacht ik terug aan de geintjes die hij had staan maken toen Jonah binnen was gekomen en die waarschijnlijk tot dit uiterst pijnlijke ongeval hadden geleid. Toen was hij ook spraakzaam.

“Hij is normaal best gesloten, hè?” zei ik peinzend.

“Yep. Hij komt pas los als hij mensen graag mag,” zei Thérèse, ik voelde tot mijn eigen ontsteltenis dat ik een kleur kreeg, maar zij merkte het niet en rukte nietsvermoedend een rol koekjes open. Ik liet mijn blik over de woonetage gaan.

Het was erg leuk geworden. De spik-keltjesverf, die Thérèse na het zien van het resultaat in de huiskamer toch ook wilde, gaf de kamer een frisse, zomerse aanblik. Haar meubels waren een wat bijeengeraapte verzameling van verschillende stijlen en bouwjaren, maar het gaf de kamer een gezellige, ongedwongen uitstraling. Aan het plafond hing nog een peertje, de lamp stond klaar in een doos op de grond. Oranje rolgordijnen hingen boven de ramen en op de bank lag een grand foulard in verschillende tinten oranje. Het enige ontsierende was de kapotte vensterbank.

In alle vroegte had ik een ontsmettingsbedrijf gebeld met Thérèses telefoon, binnen het uur was er iemand komen kijken, luisteren, controleren, kloppen, prikken en meten en hij meldde me dat ik door het oog van de naald was gekropen en dat hoogstwaarschijnlijk de vensterbanken op de woonetage als enige waren aangetast. Hij brak alle vensterbanken daar weg maar behalve in die ene dikke plank waarin ik de boktor had ontdekt, werd er nergens meer iets aangetroffen. De man spoot een of ander smerig goedje in de spouwmuur, dat ik nog rook toen ik terugkwam van mijn bezoek aan eerst de politie en daarna het ziekenhuis. Nieuwe vensterbanken moesten nog komen, maar goed, die waren zo gekocht. Ik was allang opgelucht dat nergens anders van dat ongedierte in zat.

Op een houten tafeltje met een gietijzeren onderstel stond

het terrarium, waarboven een warme lamp brandde. De kousenbandslang bewoog niet. Hij sliep als een os. Op hetzelfde moment realiseerde ik me dat slangen warmbloedig zijn en ze juist rustiger worden als het kouder wordt. Mm. Mocht de nood aan de man komen, dan kon ik altijd stiekem de lamp uit gaan doen en het terrarium in de kelder zetten, waar het niet boven de twaalf graden uitkwam. Dat idee kikkerde me een beetje op en ik glimlachte naar mijn theeglas.

“Het is gezellig geworden,” zei ik tegen Thérèse. “Mooie schilderijen heb je. Heel kleurrijk!”

Thérèse knikte. “Het is een beetje van alles wat, maar het past allemaal wel goed bij elkaar. Ik houd erg van oranje, en met al die oranje accessoires is het toch een geheel. De schilderijen heeft mijn moeder gemaakt. Ze is kunstschilder.”

“Wanneer komen ze een keertje kijken?”

Thérèse lachte. “Als ze terugzijn uit Australië! Ze trekken er drie maanden rond, op bezoek bij een broer van mijn papa. Wat zullen ze opkijken. Het is zo'n gezellig huis en ik voel me hier nu al helemaal thuis.” Ze ging iets verzitten. “Hoe is liet met de liefde? Met Rolf? Of mag ik dat niet vragen?”

“De liefde is als mijn huis: het staat voortdurend in de steigers,” zei ik met een theatrale zucht en we schoten gelijktijdig in de lach.

“Als het dan maar niet ook instort,” zei Thérèse.

Ik schudde mijn hoofd. “Weet je, ik weet nog niet eens of ik het allemaal al wel wil. Het gaat zo snel. Rolf heeft me...” Ik moest een keer diep ademen voor ik het opbiechtte, “hij heeft me gisteren gezoend.”

Thérèses natuurlijke welgevormde wenkbrauw ging omhoog en ze keek me verrast aan.

“O?”

Ik haalde een keer mijn schouders op, alsof dat antwoorden gaf op haar ongestelde vragen.

“En?” drong ze aan.

“Ik vind Rolf heel leuk. Echt. Het is een ontzettend aardige man, maar ik voel niet de chemie die ik met Eric had,” zei ik eerlijk. “Ik heb hem wel teruggezoend maar daar is het bij gebleven en voorlopig sta ik ook nog niet open voor meer.” Pfft. Ik werd gewoon moe van mezelf. Wat een zwaarmoedig gedoe! Maar Thérèse vond dat blijkbaar niet zo en knikte terwijl ze nog een koekje uit de opengescheurde verpakking pakte.

“Hij is inderdaad heel leuk. Maar je moet wel met iemand iets beginnen om de juiste redenen, niet omdat het een vervanging is van iemand anders.”

Wauw. Wat een wijsheid. Onder de indruk knikte ik een keertje. Ze trok een mondhoek omhoog, een wrang lachje aan de gedachte van iets uit het verleden. “Ik spreek uit

ervaring. Toen het met Alwin uitging was ik toch wel een tijdje stuurloos en heb ik heel kort een relatie met Job gehad. Niet omdat ik zo gek was op Job, maar omdat ik de intimiteit van de verkering met Alwin zo miste. Het heeft maar heel kort geduurd, maar ik heb Job echt op het verkeerde spoor gezet en ik heb er nog steeds spijt van. Hij werd wel verliefd op mij en is het nog steeds, maar ik voel niet hetzelfde voor hem en zal het ook nooit krijgen. Dat ik hem aangemoedigd heb, vind ik heel stom van mezelf. Dus nogmaals: ik weet waar ik het over heb.”

Opeens gniffelde ik. “Er is meer dan één overeenkomst in ons leven.”

Thérèse lachte ook. “Dat kun je wel zeggen ja.” Tien minuten later stapte ik weer op mijn fiets. Tijd om een telefoon te kopen.

Het stuk muur waar de verf tegenaan was gespat toen Daniël in zijn val van alles mee had gesleept, bleek gelukkig precies achter een klein kastje te komen en hoefde niet opnieuw gedaan te worden. Ik begreep niet hoe het kon—moesten the dudes niet studeren, werken, andere dingen doen?—maar opnieuw waren Alwin, Job en nu ook Tom van de partij om mee te helpen. Je zou haast denken dat ze het wel beu waren, maar het tegendeel leek eerder waar te zijn. We versjouwden van alles, de gedemonteerde kasten die

overal in huis stonden werden binnen neergezet en weer in elkaar gezet; Job klom wederom op de ladder om de laatste lampen op te hangen en samen met Tom ging ik de muren met een boormachine te lijf om gaten aan te brengen voor schilderijen en planken. Alwin bleek ook nog verstand te hebben van computers en maakte mijn computer en internetverbinding in orde. Mam kwam ook helpen en ging onvermoeibaar de ramen en de keuken te lijf. Het knapte allemaal enorm op van de schoonmaak en toen het beschermplastic eindelijk van de vloer was, het afplakband van de ramen, de verfblikken in het piepkleine houten tuinhuisje stonden en de overige troep naar de stort was (lang leve Tom, die weer met zijn busje voor kwam rijden), zag het er opeens uit als een echt huis. Het marmer op de vloer glansde toen ik het met een dweil schoongemaakt had en na de zeem en het azijnwater van mam fonkelde het glas-in-lood van de tussendeuren dat het een lieve lust was. In de huiskamer en de keuken kon in ieder geval goed geleefd worden. Het verfwerk boven was ook allemaal gedaan en het enige dat ik nog zelf moest doen en waarbij hulp niet veel zou uitmaken, was het leegruimen van de dozen die nog in de logeerkamer en mijn slaapkamer stonden.

Ik belde Magda met mijn splinternieuwe telefoon om haar uit te nodigen om gezellig te komen eten en daarmee de officiële bewoning van mijn huis in te luiden en zodoende

zaten we om een uur of acht met z'n allen rond mijn uitgeschoven eetkamertafel. We brachten een toast uit op Daniël, die uiteraard schitterde door afwezigheid, en met een knagend gevoel van schuld beseftte ik dat er nog iemand ontbrak: Rolf. Thérèse vroeg me er niet meer naar, maar mam gooide natuurlijk een beetje roet in het eten door geïnteresseerd te informeren of die aardige, lange jongeman niet zou komen. Ik schudde mijn hoofd en had het even heel druk met mijn eten opscheppen en het bestek.

Gelukkig voorkwam Alwin dat mam door kon vragen. “Het is hartstikke mooi geworden,” zei hij met een waarderende blik. “Zelf zou ik er wat meer kleur in gegoooid hebben, maar voor een amateur is het niet slecht.”

Iedereen joelde om dat 'amateur'. Magda haakte er meteen op in. “Ach laat ze toch, Alwin. Wij van de gekleurde tak der mensheid zien de dingen nou eenmaal net ietsjes anders.”

“Door een roze bril,” vulde Thérèse aan.

“Roze bril?” riep Alwin quasiverontwaardigd. “En jij dan? Je stond helemaal te kwijlen toen Rolf binnenkwam en dat had niks met het opknappen van dit huis te maken!”

“Dat heeft niks met het onderwerp te maken!” riep Thérèse uit en rolde met haar ogen.

Mam keek me nauwlettend aan en kneep haar ogen even samen bij wijze van onderonsje. Ik glimlachte terug. Wat ving ze op in mijn zwijgen? Dat ik juist wel of juist niet over Rolf

wilde praten. “Jammer dat je broer er niet is, Thérèse,” zei ze. “Gaat het wel goed met hem?”

“Ja hoor. Nu is het een kwestie van tijd, maar alles zou gewoon goed moeten genezen,” knikte ze en schepte zich nog eens van de Griekse salade op. “Waarschijnlijk mag hij eind van de week naar huis.”

“Kan die slang dan weer terug?” vroeg ik zo snel dat iedereen in de lach schoot.

“Slang?” vroeg mam.

“Daniël heeft een kousenbandslang en die staat nu boven omdat hij er deze week niet voor kan zorgen,” legde Thérèse uit. Op het gezicht van mam verscheen een bedenkelijk trekje. Net als ik zag ze de charme van zo'n dier niet in en ze knikte en mompelde beleefd, “O. Dat is interessant.”

“Wat je maar interessant vindt,” wierp ik tegen. “Zo'n beest houdt je toch niet als huisdier! Ik kom niet bij Thérèse op de kamer tot-ie weer weg is hoor.”

“Nou,” zei Alwin met een grijns, “als je nog eens wat met Daniël krijgt, zul je er maar aan moeten wennen!”

Als ik wat...?

Thérèse keek me vragend aan. Mams hoofd ging een beetje scheef, dat deed ze altijd als ze ergens over nadacht. En Magda's blik gleed van Alwin naar mij en terug.

“Mag ik die tzaziki, alsjeblieft?” zei ik snel en deed of ik hun blikken niet zag. Het bleef stil en ik keek op en zei net

iets scherper dan ik wilde: “Wat nou?”

“Niks, Emma,” zei Magda sussend en knoopte meteen een gesprek met Alwin aan over een expositie in de Beurs van Berlage waar ze heen wilde. Even abrupt als ze net waren stilgevallen pikten de anderen weer op waar ze gebleven waren en de bedekte opmerkingen bleven gelukkig verder uit.

Woensdag

Mijn eerste werkdag zat er weer op en ik was óp. Ik liep op mijn tandvlees. Gisterenavond was ik pas laat naar bed gegaan. De hele bups bleef natuurlijk 's-avonds lang hangen en vanochtend had ik overal spierpijn en was ik al moe toen ik aan mijn werk begon. Maar zoals gebruikelijk had ik al meteen de smaak weer te pakken en dat verdreef al snel de vermoeidheid naar de achtergrond. Pas tijdens de pauze besepte ik dat ik Rolf nog helemaal niet gezien had.

“Die moest vandaag naar een crematie, aan de andere kant van Nederland, geloof ik,” zei Thomas. “Dus hij is de hele dag afwezig. Staat dat trouwens niet in de planner?”

Ik had het niet eens gezien, zo druk was ik alweer bezig geweest. Er was pas in de pauze gelegenheid om mijn mails door te nemen en na de afhandeling van alle zakelijke mail zag ik pas dat Rolf inderdaad uitge-pland stond. Hm. Dat gaf me nog wat rust, maar tegelijk maakte het me ook nerveus. Hoe moest ik morgen reageren? Rolf wist natuurlijk nog niet dat ik een nieuwe telefoon had en ik wist zijn nummer niet meer omdat dat alleen in mijn verdronken mobieltje had gestaan. Een poosje hingen mijn vingers twijfelend boven het toetsenbord terwijl de minuten van mijn pauze voorbij tikten. Uiteindelijk stuurde ik hem een kort e-mailtje.

Hoi Rolf, ik heb een nieuwe telefoon gekocht. Nu moet ik nog nummers verzamelen, dus bel me even als je kunt?

Groetjes, Emma.

P.S. Met Daniël gaat alles goed.

Onderaan het bericht typte ik mijn mobiele nummer en zonder nog een keer terug te lezen wat ik getypt had drukte ik op Verzenden'.

Tegen de tijd dat de laatste patiënt (ik bleef het patiënten noemen, ook al wilde Jos per se dat we cliënten zeiden) naar huis ging, was ik erg moe. Mam belde me op mijn nieuwe mobieltje toen ik door de druilerigheid naar mijn fiets liep en vroeg ik of zin had om te komen eten. Eigenlijk wilde ik liever naar huis, in de rust en stilte van mijn eigen huisje genieten van al het harde werk, maar ik wist dat ik dan toch weer verder zou gaan met sorteren en opruimen, omdat ik toch geen rust in mijn achterste had voordat alle, maar dan ook werkelijk alle dozen die nog her en der stonden, leeggehaald en opgeruimd waren.

Het was rotweer terwijl ik naar mam fietste en het gevolg was typisch Nederlands: files. Bumper aan bumper verstopten automobilisten de weg, iedereen nam de auto bij het vallen

van de eerste spetters en alleen scholieren en die hards fietsten en trotseerden de gestaag vallende fijne regen waar je binnen de kortste tijd kletsnat van werd. Of het kwam door de regen en de kille wind of omdat ik gewoon erg moe was weet ik niet, maar ik kwam in mineurstemming bij mam aan.

“Ga lekker zitten liefje,” zei ze nadat ze mijn jas had aangenomen en weghing om te drogen. “Lust je een wijntje bij het eten?” Ze rommelde in de open keuken en ik plofte neer aan de gedekte tafel, waar mam zoals gewoonlijk de nodige moeite in had gestoken. “Hoe was je eerste werkdag?”

“Vermoeiend,” antwoordde ik met een diepe zucht. “Er lag een hoop administratie en dat moest ik tussen de patiënten door doen. Die Jos is wel zo'n lapzwans, ik word er niet goed van. Het is eigenlijk zijn werk en hij doet net of hij gek is. En vanmiddag kwam de tweeling van Halsma en die zijn zo ontzettend druk dat ik meer bezig ben met ze uit de gordijnen te plukken dan met logopedie. En daarna die stokoude mevrouw Lintjes, die helemaal geen logopedie wil maar bij ons wordt afgezet omdat haar kinderen vinden dat het moet. Moet je nagaan, die dochter blijft erbij zitten terwijl ik een half uur lang probeer om haar wat te laten zeggen. Anders zou ik gezellig met haar een bakje koffie gaan drinken, geheid dat ze wel zou praten.”

Mam wist wel beter dan hierop te reageren en liet me rustig een poosje doormopperen. Uiteindelijk verviel ik in

stilzwijgen en nam mam het gepraat van me over toen we zaten te eten. “Ik heb die spulletjes die je gevonden hebt, aan Albert gegeven,” vertelde ze opeens.

“En?” vroeg ik, “was het inderdaad van zijn dochter?”

Mam knikte. Haar wenkbrauwen kropen iets dichters naar elkaar toe en ze kantelde haar hoofd een beetje. “Je zou zeggen dat na meer dan twintig jaar de scherpe kanten van dat verdriet wel zijn gesleten. Maar hij reageerde zo geschokt dat ik eerst niet wist of ik er wel goed aan gedaan had.”

Ik keek haar verbaasd aan en stak het laatste stukje scholfilet in mijn mond. O? Ze zag mijn blik en ging verder. “Hij schoot vol. Leek te vergeten dat ik er ook nog was. Toen mompelde hij iets en liep de kamer uit. Het leek me beter naar huis te gaan, hij had blijkbaar genoeg aan zichzelf en daar was ik niet bij nodig, maar toen ik mijn jas aandeed in de gang kwam hij eraan gesneld en excuseerde zich. Het had hem overvallen, hij had niet verwacht nog ooit iets te zien wat met haar te maken had, behalve dan de spullen die hij zelf natuurlijk nog had.”

Hoewel ik niet echt kon voelen wat zo iemand mee moest maken, begreep ik het tot zekere hoogte wel. Als ik over tien jaar opeens een paar persoonlijke bezittingen van pap zou vinden, zou ik denk ik ook wel een keertje moeten slikken. Misschien ook niet. Hoe dan ook, het had Albert zo te horen wel aangegrepen.

“Enfin,” zei mam, “hij moet zelf maar kijken wat hij ermee wil doen. Toetje?”

Na het eten dirigeerde mam me naar de bank en ruimde in een oogwenk de boel op. Gezeten aan het restje wijn las ik de krant terwijl de geur van versgezet-te koffie vanuit de keuken binnen kwam drijven. “Je bent erg stil, liefje,” zei mam toen ze binnenkwam en de koffie op tafel neerzette.

“Ik ben moe, dat is alles,” zei ik niet helemaal oprecht.

“Natuurlijk. En al die mannen die door je leven heen wandelen hebben daar zeker niets mee te maken?” Ha, ik moest beter weten dan proberen mijn moeder een rad voor ogen te draaien. “Emma?”

Opeens gooide ik het eruit en ik kon mezelf niet eens meer stoppen als ik het zou willen. “Het is zo'n puinhoop in mijn leven! Eerst verknalt Eric alles. Ik ben vreselijk teleurgesteld in de vrienden die ik dacht dat ik had, er is bijna niemand meer over. Laatst werd ik gepasseerd door Joris en Manon en ze keken straal de andere kant op, alsof ze me niet eens kenden! De enige die me gesteund heeft is Magda. Dan krijg ik die nieuwe collega Carine of Corine of hoe ze ook heet, die al weer vertrokken is voordat ik haar goed en wel gezien heb en in de plaats daarvoor komt Rolf, die me zoent en zegt dat hij verliefd op me is! En dan word ik door die halve gare van een Jonah achtervolgd, en breekt Daniël bijna zijn nek door in het huis waar zijn zus in gaat wonen mij te

helpen. Kun je het nog volgen?” Een beetje hulpeloos, met prikkelende wangen, keek ik mam aan. “Hoe kan het nou dat dat allemaal samenvalt? Er is meer in de afgelopen maand gebeurd dan in de zeven jaar met Eric daarvoor en ik...” Tot mijn schrik voelde ik een traan aan mijn ooghoek ontsnappen. Mam pakte mijn hand.

“Liefje, wat jij hebt meegemaakt is ook niet zo makkelijk te verwerken. Je moet dat hele gedoe met die Jonah vooral niet bagatelliseren.”

“Het was zo eng, mam,” barstte ik uit. “Hij had kleren aan die van Eric waren geweest. Die moet hij uit die zakken hebben gehaald die zo lang in de tuin hebben gelegen. Het kwam niet in me op toen ik hem zag, omdat Eric het nooit in die combinatie droeg, maar ze waren wel van hem. En die foto van mij die hij in mijn oudpapier had gevonden...Hij heeft rondgescharreld in mijn spullen! In dingen die alleen van mij zijn!”

“Is hij ook in je huis geweest?” vroeg mam.

Ik schudde mijn hoofd. “Nee, in ieder geval niet toen ik zelf niet in huis was. Althans, dat denk ik niet.”

“Kun je nog eens herhalen wat de politie precies zei?” Gisteren had ik mam gebeld met de telefoon van Thérèse en haar kort op de hoogte gebracht, maar zo te zien wilde ze het nogmaals horen.

“Hij zit in de cel in afwachting van het onderzoek en er

komt een rechtzaak. Hij krijgt hoe dan ook een straatverbod. En er wordt uitgezocht in hoeverre hij schuldig is aan het ongeluk van Daniël.” Ondanks de warmte in de kamer huiverde ik. “Het had allemaal heel anders kunnen aflopen. Ik moet er niet aan denken wat...”

“Niet doen,” onderbrak mam me. “Je maakt jezelf alleen maar gek zo.”

“Is dat zo?” vroeg ik vertwijfeld en mijn stem was schrill van de hoogopgelopen emoties. “Misschien heb ik die idioot van een Jonah inderdaad wel aangemoedigd! Is het allemaal mijn schuld!”

“Emma, hou op daarmee. Je hebt gedaan zoals je altijd doet: spontaan en open. Van de honderd mensen die hulp aanbieden, is het negennegentig keer oprecht en dat die Jonah helemaal door het lint gegaan is, is niet jouw schuld!”

“Maar...”

“Nee, geen gemaar. Je hoeft jezelf niets te verwijten. Het is onmogelijk om je te wapenen tegen dat soort gestoorde mensen. Moet je eens kijken wat er ook je leven in is gekomen! Je vriendschap met Magda is versterkt, Thérèse is een wereldmeid en de doeds zijn vreselijk aardig.”

“De doeds?” Even begreep ik haar niet. “O! The dudes!”

“Precies! Alwin met zijn rare haren heeft een hart van goud, Job en Tom zijn echte lieverds en Daniël—nou ja, het is me wel duidelijk dat je wat voor hem voelt.”

“Voor Daniël?” Een beetje verdwaasd keek ik haar aan en ze knikte.

“Liefje, je hebt het zelf misschien nog niet eens echt in de gaten, maar ik merk het wel hoor. Je ontspant in zijn bijzijn, je lacht, je zingt.”

“Dat doe ik bij de anderen ook,” wierp ik tegen.

“Vast wel, maar het is toch anders. Hij is zo rustig, dat is waar jij naar op zoek bent. Rolf is heel aardig, dat vind ik ook, maar er is geen chemie tussen jullie. En dat heb je met Daniël wel, hoewel je heel hard je best doet om daar niet aan toe te geven.”

Jongens, wat had ze me toch weer doorzien. Ze kende me beter dan ik mezelf.

“Wat vind je dan dat ik moet doen?” zei ik een beetje slapjes.

“Laat het gewoon eens een poosje op zijn beloop. Geniet van je huisje, van de vriendschappen die je hebt gesloten en laat de tijd zijn werk doen. Laat je niet ergens in manoeuvreren waar je spijt van krijgt of waar je op voorhand al geen zin in hebt.”

“Ja ma,” zei ik haast automatisch en toen moesten we allebei lachen.

“Wat een serieus gedoe eigenlijk!” riep ze opeens uit na mijn hand gedrukt te hebben. “Kom, we zakken onderuit op de bank en kijken naar Gooise Vrouwen.”

Mijn hoofd schoot met een ruk omhoog. “Wat? Kijk je daarnaar?”

Mam giebelde als een schoolmeisje. “Tegen niemand zeggen hoor,” zei ze met pretoogjes en door dit ongewone televisieavondje waarop mam en ik om het hardst lachten om de belevenissen van de kouwe kak in 't Gooi vergat ik mijn sores en reed ik, heel wat lichter dan ik gekomen was, later die avond weer naar huis.

Al fietsend—gelukkig was het gestopt met regenen—belde ik naar het ziekenhuis, waar Daniël zelf opnam.

“Hé, schoonheid,” zei hij een beetje mat.

“Hai. Is er iets? Je klinkt niet goed.”

Een zacht lachje. “O jawel hoor. Ik lag een beetje weg te dutten.”

“O, sorry! Ik heb helemaal niet meer op de tijd gelet!” zei ik beschaamd. Emma toch. Om tien uur nog een ziekenhuispatiënt bellen!

“Het geeft niet. Er was niets op televisie en ik word zo suf als een konijn van het in bed liggen.”

“Gooise Vrouwen,” zei ik jolig en ik kon bijna horen hoe hij zijn wenkbrauwen optrok.

“Wat zeg je?” vroeg hij een beetje nadrukkelijk.

“Niks hoor, flauw grapje. Ik kom net van mam. Je moest de groetjes hebben en dat je maar snel opknapt.”

“Als alles meezit mag ik morgen naar huis,” zei hij.

“Cool! Dan kan die slang weer terug,” flapte ik eruit. “O, sorry. Nou zeg ik alweer sorry, maar ik vind het maar een griezelige hobby.”

Daniël lachte. “Dat vinden wel meer mensen, maar ze weten er dan vaak ook niets van.”

“Dan moet je er maar eens wat over vertellen. Thuis. Bij jou. Niet bij Thérèse of bij mij,” zei ik snel.

“Emma, heb je wijn op? Je klinkt een beetje aangeschoten.”

“Twee glazen maar,” zei ik eerlijk. “Maar ik ben een beetje melig. Door de Gooise Vrouwen, snap je?”

Opnieuw gelach. “Nee, eerlijk gezegd snap ik dat niet helemaal. Maar goed, daar weet ik dan ook niets van.”

“Ik ook niet,” zei ik en lachte ook. Hij kon natuurlijk geen touw meer vastknopen aan mijn geraaskal en ik besloot dat ik genoeg onzin uitgekraamd had. “Ik zal maar eens ophangen. Straks hou ik je nog wakker met al die flauwekul.”

“Kom je morgen?” vroeg Daniël.

Opeens vroeg ik me af of Rolf er iets achteraan gezegd zou hebben. Iets in de trant van Ik wil je graag zien. En dat was precies wat mam bedoelde. Daniël hoefde het niet te zeggen. Ik wist wat hij bedoelde zonder dat hij het hoefde uit te spreken—we zaten op dezelfde golflengte.

“Zeg maar waar. In het ziekenhuis of thuis?” “Thuis, als het kan,” zei hij. “Home it will be. Welterusten, Daniël.”

“Welterusten Emma. Slaap maar lekker.” In de donkere avond twinkelden de sterren nu de grijze wolken aan het verdwijnen waren. En ik? Ik fietste naar huis, denkend aan niets. Het was goed om tot rust te komen.

Donderdag

Na de ontlasting bij mam verliep de week nu verder rustig. De patiënten in de praktijk waren blij dat ik er weer was en na de stugge start van woensdag ging het me weer een heel stuk makkelijker af. Rolf kwam mijn kamer binnengelopen toen hij donderdag op kantoor was verschenen en daarbij kwam het advies van mam me direct van pas: niet te hard van stapel lopen en alles een beetje laten betijen.

“Hé Emma,” begroette hij me en hij boog zich wat naar me toe om me te zoenen, maar verder dan een kusje op mijn wang kwam hij niet.

“Hoi. Hoe was het gisteren?” informeerde ik.

“Och ja, zoals je het kunt verwachten, 't Was mijn oud-tante, ze was 95, stokoud, doof, incontinent, de hele riedel. Het weerzien met de familie zou ze wel gewaardeerd hebben.” Hij grinnikte. “Niet dat ze er veel van verstaan zou hebben, overigens.” Hij legde zijn hand even op mijn arm. “Hoe is het met jou?”

“Goed,” knikte ik en het voelde ook goed om dat te zeggen. “Gisteren kwam ik wat moeizaam op gang. Zaterdag houden Thérèse en ik een officiële housewarming. Kom je? Je bent van harte welkom.”

“Als speciale gast?” vroeg hij en kwam nog wat dichterbij me staan. Ik deed een haast onmerkbaar stapje opzij. Rolf was en bleef een heel aantrekkelijke man en het was niet moeilijk om weer door de knieën te gaan, maar toch wilde ik mijn rug nu recht houden. Het was zijn charme die zo bedrieglijk was.

“Als gewone gast,” zei ik hoofdschuddend. “Tenzij Thérèse je natuurlijk een speciaal plekje geeft.”

Er werd op de deur geklopt. Dat zou Jean-Jean zijn, mijn volgende patiënt.

“Emma, zeg me snel. Heb je mij net zo gemist als ik jou?” Rolf sprong van mijn bureau, waar hij een bil op had neergeplant en liep met me mee.

Ik liep naar de deur. “Hoi Jean-Jean, kom maar binnen.”

“Hoi Emma. Hallo,” zei het jongetje tegen ons.

“Ga maar vast zitten, Jean-Jean. Ik kom eraan,” zei ik met een lachje. “Zet de poppetjes maar vast klaar.” Met de meeste jonge patiënten deed ik bordspelletjes om in een ontspannen sfeer mond- en spraakoefeningen te doen. Ik stapte met Rolf de gang op en trok de deur iets achter me dicht. Hij raakte mijn haar aan. Zijn donkere ogen leken wel de zwarte kralen uit mijn oma's git-ketting.

“Rolf, ik kan het niet,” zei ik. “Je bent een schat, maar niet de ware voor mij. Het spijt me voor je, maar zo is het. Collega's en goeie vrienden? Ja, heel graag. Een relatie? Nee.”

Zo, ik had het gezegd en mijn hart bonkte wild, ik was er

zeker van dat iedereen het zou kunnen horen. Rolf bleef glimlachen, de fonkeling bleef zichtbaar. Vlug draaide ik me om en stapte mijn kantoor weer in waar Jean-Jean net de dobbelsteen opraapte die zo te zien op de grond was gevallen.

“Maak je borst maar nat, Jean-Jean,” zei ik. “Je gaat wel zó ontzettend verliezen—ik maak je in.”

Het jongetje met de hazenlip lachte van oor tot oor. “Kom maar op.”

Zaterdag

Thérèse had Daniël opgehaald omdat hij geen auto kon rijden en hij kwam binnen, zijn arm stijfjes tegen zich aangedrukt in een mitella, maar afgezien daarvan zag hij er ontspannen en goed uit. “Hoi Daniël,” zei ik blij en gaf hem een zoen. “Fijn dat je er bent.”

“Hai,” zei hij warm en keek om zich heen om mijn huiskamer te bewonderen. “Wat is het mooi geworden. Mooie dingen aan de muur heb je ook.” Er hing een wenkbrauw omhoog bij het zien van de Mickey Mouseslinger die door de kamer gespannen was (initiatief van Magda) en een zilveren kerstslinger (initiatief van Alwin) die daarmee gekruist werd.

“Je moet even door de slingers heen kijken,” zei ik. “Ze horen bij een feestje, maar normaal hangen ze er met.”

“Wat heb je veel planten,” zei hij verbaasd. “Die heb ik helemaal niet zien staan!”

“Stonden allemaal bij mam,” legde ik uit. “Al dat frisse groen—daar horen geen verfspikkels op, dat is zonde.”

Hij liet zijn blik over mijn grote boekenverzameling glijden. “Zo, wat een hoop boeken. Allemaal gelezen?”

“Natuurlijk. Anders zou ik ze toch niet kopen?” Mijn vingers gleden over de ruggen. Sommige boeken had ik maar

een keer gelezen, maar andere vaker en ik trok nog geregeld wat uit de kast. “Het is er een beetje bij ingeschoten de afgelopen maand, maar ik vind lezen heerlijk.”

Daniël glimlachte waarderend. “Het ziet er leuk uit. Echt een paleisje.”

Ik knikte trots en troonde hem mee naar de tuin. Na de depressie van de afgelopen dagen was het vandaag droog gebleven, hoewel het nog wel kil was. Maar straks, als de tent vol zou zijn, werd het vanzelf warm binnen en daar hadden Thérèse en ik op gerekend. De Franse tuindeuren stonden open en in de tuin brandden gekleurde lampjes ter verhoging van de sfeer. In een vuurkorf knapperde een heerlijk warm vuurtje. Thérèse neusde in de keuken bij de hapjes en kwam terug met een klein bordje met wat lekkernijen. “Hier, om vast voor te proeven. Welkom op ons feestje.” Ze liet een in ham gedraaide asperge naar binnen glijden.

Daniël nam een met kruidenkaas gevuld pepertje aan, stak hem in zijn mond en knikte goedkeurend. “Hoe is het bij jou boven geworden?”

“Anders dan hier, maar ook mooi,” zei Thérèse. “Loop maar even mee. Je kunt toch wel de trap op, hè?”

Daniël rolde met zijn ogen. Ik wist wat hij dacht: ik heb niks aan mijn benen, hoor. Maar hij zei het niet en gaf me een voor Thérèse niet zichtbare grimas. Ik grinnikte. We begrepen elkaar heel goed. Een blik op de klok vertelde me

dat ik nog even de tijd had om wat te rommelen, want het bezoek zou pas over een uur komen. Er moesten nog kaas en komkommer gesneden worden, en ik wilde vast de satésaus voor later op de avond voorbereiden.

Net toen ik de pan op het fornuis zette ging de bel. Nu al? Was er nou al bezoek? O, dat zou mam wel eens kunnen zijn. Mijn handen afvegend aan mijn schort liep ik naar de voordeur. Door het matglas zag ik de vage contouren van een donker gekleed persoon en toen ik opendeed stond daar tot mijn verbazing Al-bert.

“Dag juffrouw Emma,” zei hij beleefd.

“Euh, hallo, ik bedoel, dag meneer Albert.” Dat was wel de laatste die ik verwacht had. “Wat brengt u hierheen? Kan ik iets voor u doen?”

“Mag ik even binnenkomen? Het duurt niet lang,” zei hij, een beetje nerveus spelend niet een knoop van zijn donkere jas.

“Natuurlijk, komt u binnen.” Ik maakte een uitnodigend gebaar en ging hem voor door de gang van het huis waar hij zelf zo lang gewoond had. De kleine lampjes in de gang verspreidden een sfeervol licht en in de spiegel zag ik mezelf voorbij komen: het evenwicht begon weer terug te komen en dat was aan me te zien. Ik zag er beter uit dan een paar dagen geleden, minder gejaagd, minder gespannen.

“Het ziet er wel heel anders uit,” zei Albert maar in zijn

stem klonk geen verwijt of verdriet door—het was de constatering van een feit. Toen ik de kamerdeur opendeed stapte hij naar binnen en hij besepte meteen dat hij op de drempel van een feestje was binnengekomen. “O, ik kom niet op zo'n best moment,” zei hij. “Dan zal ik maar meteen met de deur in huis vallen. Het gaat om de spulletjes van Fenna die je gevonden hebt.”

“Mam zei al dat ze inderdaad van uw dochter waren,” zei ik behoedzaam en gebaarde naar de bank dat hij moest gaan zitten.

“Waar heb je die gevonden?”

“Heel diep weggestopt in de spouw van de wooneta-ge,” legde ik uit. “En ze hadden er waarschijnlijk nog jaren gelegen als ik niet door de vensterbank heen gestoten was.”

“Dus toch,” zei Albert langzaam en hij knikte traag. “Dus tóch.”

“Had uw dochter ze daarin verstoppt dan?”

Albert schudde zijn hoofd. Er was een grimmigheid in die bejaarde blik gekomen die me opviel. “De laatste student die op de woonetage woonde heette Chiel Wollemaat. Hij werd smoorverliefd op mijn dochter en ik geloof ook wel dat het bij Fenna aanvankelijk zo was. Maar na een poos zette ze er een punt achter.” Hij stak een hand in zijn zak en haalde het kettinkje met het zilveren hartje eruit. “Deze ketting was van Fenna, ze droeg hem altijd. Op den duur was het weg. Ze zei

dat er dingen misten uit haar kamer. Dit kettinkje en die oorbel, zulk soort dingetjes. Op een dag kwam ze in tranen beneden, tranen van woede, wel te verstaan. Er misten pagina's uit haar dagboek. Ik wist dat ze dagboeken bijhield, ze maakte daar geen geheim van, hoewel ik ze niet las. De pagina's die jij gevonden hebt, waren bladzijden uit de tijd dat ze nog verkering had met Chiel. De beschrijving van de dingen die hij en zij samen deden was weg.”

“Wat denkt u dat er gebeurd is?” Beelden van Jonah die in mijn spullen neusde, doken plotseling weer op maar ik drukte ze weg en focuste op wat Albert te vertellen had.

“Wie zal het zeggen?” Albert haalde zijn schouders op. “Misschien hebben ze ruzie gehad, is het uit de hand gelopen, weet ik veel. Wat ik in ieder geval weet is dat ze nooit dat hartje weg heeft gegeven. En de trofeeën, dat slipje, die haarlok, de oorbel en die pagina's uit haar dagboek zijn ook erg veelzeggend. Het is alsof hij de mooie herinneringen van haar heeft afgepakt om ze zelf te houden. Dat ze later in het dagboek schreef dat hij toch niet was wie ze hoopte, liet hij ongemoeid.”

In het trappenhuis klonk gestommel. Dat waren Daniël en Thérèse die weer naar beneden kwamen. “U moet ermee naar de politie gaan,” zei ik. “Een moord verjaart toch nooit?”

Albert knikte terwijl hij een blik op de gangdeur wierp. “Dat is waar, juffrouw Emma. Maar Chiel Wollemaat is een

paar jaar geleden overleden. Motorongeluk.”

De deur zwaaide open en broer en zus Damstra stapten naar binnen. “Hé, bent u het! Dag meneer De Haaij,” zei Thérèse meteen en Daniël knikte hem toe.

“Wilt u niet blijven?” vroeg ik. “We hebben een housewarming feestje vanavond.”

Een lichtelijk geamuseerde krul verscheen bij Alberts mondhoek. Rond zijn ogen waaierde een web van fijne lijntjes. “Ik als oude man tussen allemaal jonge feestgangers? Dat lijkt me niet zo'n goed plan. Maar wel erg aardig om het aan te bieden. Nee, dank u, dus. Ik ga er maar eens vandoor.” Hij stond op, knikte Thérèse en Daniël gedag en ik liep met hem mee naar de voordeur.

“U zult het nooit zeker weten,” zei ik, meedrentelend over het paadje. “Dat lijkt me heel erg naar.”

Albert bleef staan waar mijn tuintje begon. “Toen mijn dochter verdween en later dood teruggevonden werd, is iedereen uitgebreid ondervraagd. Ik ook, net zo goed; zelfs de vriend van mijn ex-vrouw die toen al overleden was is bij de politie geweest. Chiel Wollemaat ontkende altijd dat hij er iets mee te maken had. Fenna werd gevonden zonder onderbroek—dat is nooit bekend gemaakt in de pers. Tussen die spulletjes die jij gevonden hebt, zat ook een onderbroekje. Dat was van Fenna, er stond een Snoopy op. Ik weet het nog heel goed, ze had zo'n setje. Het klinkt

misschien raar in jouw oren dat ik dat nog weet, maar vergeet niet dat ik zelf de was deed en dat Fenna's kleren wat dat betreft voor mij heel gewoon waren.”

Ik slikte. Het was alsof er een film voor mijn ogen afgespeeld werd.

“Het kan niet anders of Chiel heeft haar omgebracht,” zei Albert. “Maar de voorzienigheid heeft hard teruggeslagen door hem ook te korten in zijn leven. En met die wetenschap ga ik nu naar huis. Ik wens je een hele fijne avond, juffrouw Emma.” Hij bracht zijn hand naar zijn voorhoofd bij wijze van saluut en na een vriendelijk knikje draaide hij zich om en liep het paadje af. “Het is trouwens erg mooi geworden,” riep hij nog over zijn schouder. Ik keek hem na tot zijn silhouet door het licht van de straatlantaarns nog een laatste keer in de straat viel en daarna om de hoek verdween.

“Emma? Is alles goed?” Daniël. Haarfijn voelde hij aan dat het bezoekje van Albert net iets meer was dan een simpele beleefdheidsvisite. Mijn blik viel op een mot die tegen de lamp bij mijn voordeur aanbotste. Eindeloos, steeds opnieuw zocht hij het licht.

“Ja. Dat was de man van wie ik dit huis heb gekocht. Hij vertelde...” ik aarzelde even.

“Hij vertelde...?”

“Dat hij nu zekerheid had over iets dat zich in het verleden heeft afgespeeld,” zei ik raadselachtig. Daniël zei niets, maar

wachtte geduldig op een toelichting. Het was geen stof voor een feestavond. Ik wilde niet dat er geruchten op gang zouden komen dat op de zolder een moordenaar had gewoond. Dat was voorbij en als ik het daar nu over zou hebben, zou dat voor altijd en eeuwig een eindeloze bron van gespreksstof zijn, waar ik helemaal niet op zat te wachten.

“Je lijkt een beetje van je stuk gebracht,” zei Daniël.

“Nee hoor, hooguit wat overvallen door zijn onverwachte bezoekje. Ik had niet gedacht dat ik hem ooit...”

Klats! Met een enorme klap zeilde er iets door de gang. Vanuit mijn ooghoek zag ik nog net hoe Thérèse een smak maakte doordat ze de laatste trede miste en zich verstepte. “Thérèse!” riep ik en mijn stem sloeg over toen ik zag dat ze het terrarium van Daniël vast-had. Nou ja, vast had...ze kwakte met terrarium en al door de gang en de plexiglas plaat van de bovenkant vloog eraf en viel in gruzelementen op de grond. Het terrarium viel op zijn kant en bleek gelukkig van dik kunststof te zijn, maar ik gaf een erg damesachtige gil toen ik iets glibberigs uit de zware kunststof bak zag kruipen. “Daniël!” piepte ik.

Kalm stapte Daniël naar binnen en duwde de deur een eindje dicht. Paniekerig gaf ik er een harde ruk aan en de deur viel helemaal dicht. Nu stond ik op de kokosmat en mijn maag draaide om bij de gedachte aan een losgebroken slang in huis. Ik ging daar NIET naar binnen totdat dat beest

gevangen was! Hoe kon het nou allemaal? Waarom ging Thérèse in godsnaam met die bak aan de wandel? Dat moest weer uitgerekend in mijn huis gebeuren! Minder dan tien seconden later ging de deur weer open. Thérèse keek schuldbewust en wreef over haar pijnlijke polsen en Daniël zat op de grond bij het terrarium dat hij afgedekt had met mijn plastic regenjack dat hij van de kapstok had geplukt. “Heb je ergens iets om het mee af te dekken?”

Ik kreeg geen woord uit mijn keel. In plaats daarvan keek ik met grote ogen naar het bakje van kunstglas. De slang bewoog, maar verder dan de hem gegunde ruimte kon hij nu niet. Hij snuffelde aan mijn regenjack en wiebelde heen en weer. “Ik pak wel een houten plank,” zei Thérèse snel. “Sorry Emma, ik wilde hem alleen maar even in de auto zetten.”

“In de auto?” herhaalde ik stotterend.

“Ja, als straks weer iedereen blijft slapen loopt er zo iemand tegen de bak aan en als-ie dan ontsnapt zoeken we ons helemaal suf.”

“Euh dames, gezellig hoor, dat gekeuvel, maarre...een plank?”

O ja! Ik kon niet van mijn plek komen en Thérèse rende daarom naar de schuur en kwam even later terug met een zware houten plank die ruim over het terrarium heen paste. Ze pakte de bak op en zette hem in de kofferbak van haar auto. Daniël hing mijn jas terug aan de kapstok, pakte mijn

hand en trok me mee naar binnen. “Kom maar, hij is nu weg. Ho Emma, je trilt helemaal!”

“Sorry,” stamelde ik, “ik deed wel erg hysterisch. Ik schrok me wild.”

Daniël schudde zijn hoofd. “Nee, je hebt gelijk. Als je er niets van weet, kan ik ook niet anders verwachten. Sorry dat ik je heb laten schrikken. Ik had aan Thérèse gevraagd of ze hem vast in de auto wilde zetten, zodat ik hem morgen niet zou vergeten.”

Daar was Thérèse al weer. “Zo. Veilig achter slot en grendel. Knappe jongen als hij die plaat eraf kan krijgen, ik heb hem vastgezet met een snelbinder.”

“Er lag nog iets in de auto, heb je dat meegenomen?” vroeg Daniël. O nee, ging ze nou weer die wagen open maken? Thérèse sloeg zichzelf tegen haar voorhoofd en draaide op haar hakken om en marcheerde de kamer weer uit.

“Dat beest, zit dat in de kofferbak? Kan hij er niet uit?”

“Nee hoor. Echt niet. Hij zit muurvast opgesloten, dat heb je net gehoord.”

“Stikt hij dan niet?” vroeg ik angstig maar met aan waanzin grenzende helderheid nadat ik net bijna mijn eigen vingers tussen de deur had laten komen van paniek.

“Nee hoor, daar is geen sprake van. Het is trouwens koud in de auto, zijn activiteit gaat dan al snel omlaag. Die ligt de

hele nacht te pitten.”

“Er kan toch echt niks gebeuren, hè?” vroeg ik nog een keer en daarna nog een keer voor de zekerheid. Daniël legde zijn hand op mijn schouder.

“Echt niet. Dat beloof ik je. Goed genoeg?”

Ik zal wel erg dommig geknikt hebben, want hij legde zijn vingers tegen mijn wang en dwong me hem aan te kijken. Grijsgroen waren zijn ogen, zijn wenkbrauwen lichtbruin. Over zijn kruin lag opnieuw een waas van heel kort haar. “Emma, kijk me eens aan. Het is in orde. Goed?”

Er was chemie tussen ons, precies zoals mam dat zei. Het klopte. Daniël gebruikte geen overbodige woorden, maar wat hij zei was precies het goede en het drong tot me door. En hij wist dat ik het wist.

“Alles goed,” bracht ik er schor uit en schonk hem een dankbare glimlach. Hij lachte terug.

Thérèse kwam weer binnen zwaaide met iets. Het duurde een paar tellen voor het tot me doordrong wat het was: een fles champagne “Bedoelde je dit?” vroeg ze veelbetekenend aan Daniël.

Hij knikte. “Je moet hem wel zelf open maken.”

“Geen probleem. Emma, hebben we champiegla-zen?”

Ik ging op de bank zitten, Daniël naast me. Thérèse rende heen en weer met glazen en de champagne en net toen ze de kurk eraf wilde halen, werd er gebeld, waarna the dudes

binnenkwamen. Magda en Alwin liepen gearmd, alsof ze al jaren een stel waren.

“Wacht even,” stelde ik voor, “tot mam en Sabine en Huub er ook zijn. En ik heb Rolf ook uitgenodigd. Volgens mij zijn ze daar al.”

Natuurlijk had ik ook aan het feestelijke drankje gedacht en twee flessen koud gelegd, dus duwde ik Alwin een fles in zijn hand om open te maken en terwijl hij en Thérèse vochten wie het eerst de kurk kon laten knallen, liep ik naar de voordeur en haalde mijn familie binnen. Rolf legde net zijn fiets vast aan het onderhand beruchte verkeersbord en zwaaide naar me toen hij me zag staan.

“Zo Eric, eat your heart out,” zei Magda bewonderend en keek de kamer rond. Ze deed alsof ze het nog niet eerder had gezien, ook al had ze hier de afgelopen weken heel wat uren doorgebracht. “Je hebt een mooi stekkie, ijsbeer.”

“Dankzij jullie,” zei ik. Plop! Daar ging de eerste kurk, onmiddellijk gevolgd door de tweede. We goten de glazen vol en er werd geklonken.

“Proficiat, Emma,” zei Rolf en gaf me drie welgemeende zoenen en een grote bos bloemen. Hij boog zich naar me toe en fluisterde in mijn oor: “Degene die jou nog eens als vriendin krijgt mag in zijn handjes knijpen. Gefeliciteerd met je nieuwe woning, collega en vriendin.”

Ik kreeg een kleur. Rolf gaf me een knipoog en

overhandigde een soortgelijke bos maar dan met andere kleuren aan Thérèse, die hij ook zoende en waarmee hij een geanimeerd gesprek aanknoopte. Ik dronk champagne en lachte en genoot. Over een halfuur zouden er meer mensen komen en had ik minder tijd om iedereen te spreken, maar nu wentelde ik me in de warmte die ik voelde. Ik gaf iedereen een cadeautje om ze te bedanken voor hun hulp en natuurlijk een dikke knuffel.

“Blij, Emma?” vroeg Daniël en legde even zijn hand op mijn rug.

Ik knikte. “Nou en of. Ik ben heel blij met mijn nieuwe huis. Het is zo mooi geworden en ik voel me hier echt thuis. Maar weet je...”

“Wat?”

“Ik heb iets ontdekt. Toen ik Eric betrapte had ik het gevoel dat mijn leven stilstond. Maar ik heb nieuwe vrienden gekregen, ik heb zelfstandigheid in mezelf ontdekt waarvan ik niet wist dat ik het had en ondanks dat het allemaal heel woelig is verlopen, ben ik er sterker uit gekomen.”

Daniël glimlachte. “Natuurlijk. Dat wist ik al voordat ik je ooit gezien had.”

“O?”

“Het hele concept van een huis delen met je aartsvij-and. Dan ben je ofwel knettergek ofwel gewoon briljant.”

Ik keek naar Thérèse, die muziek had opgezet en stond te

dansen met het champagneglas in haar hand. “Ze is niet mijn aartsvijand,” zei ik zacht. “Ik geloof niet dat ik me een betere huisgenoot had kunnen wensen. Ze heeft keihard gewerkt, niet alleen in huis maar ook om dit te laten lukken.”

“En Eric?”

“Passé,” zei ik overtuigend. En zo voelde ik het zelf ook. Ergens in het hele proces was hij naar de achtergrond gegleden, als een decorstuk dat geruisloos omhoog wordt gehesen om plaats te maken voor iets nieuws waar het licht al op gericht is. Het deed geen pijn meer omdat zijn rol uitgespeeld was. Mijn leven was een stuk interessanter geworden en ik had door de blubber van de ellende geworsteld maar was bovenge-komen als een overwinnaar. En dat voelde goed. Heel goed.

“Op Emma en Thérèse,” riep mam en hief haar glas. “Proost!” Iedereen volgde haar voorbeeld. “Proost!”

Daniël tikte met zijn glas tegen het mijne. Zijn warme hand lag op mijn rug.

Ja, het voelde inderdaad heel goed.

EINDE